

Obsah

I *Legislativní akty*

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva 1
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států 31

SMĚRNICE

- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany 60
- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu 96

Cena: 7 EUR

CS

Akty, jejichž název není vtištěn tučně, se vztahují ke každodennímu řízení záležitostí v zemědělství a obecně platí po omezenou dobu. Názvy všech ostatních aktů jsou vtištěny tučně a předchází jim hvězdička.

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) č. 603/2013

ze dne 26. června 2013

o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (přepřacované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

„Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy⁽⁴⁾, by mělo být provedeno několik podstatných změn. Z důvodu jasnosti by uvedená nařízení měla být přepřacována.

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 78 odst. 2 písm. e), čl. 87 odst. 2 písm. a) a čl. 88 odst. 2 písm. a) této smlouvy,

- (2) Společná azylová politika včetně společného evropského azylového systému je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří, donuceni okolnostmi, hledají mezinárodní ochranu v Unii.

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko evropského inspektora ochrany údajů⁽¹⁾,

- (3) Evropská rada na svém zasedání dne 4. listopadu 2004 přijala Haagský program, jenž stanovuje cíle, které mají být provedeny v oblasti svobody, bezpečnosti a práva v období let 2005–2010. V Evropském paktu o přístěho-valectví a azylu, který schválila ve dnech 15. a 16. října 2008, vyzvala k dokončení zavedení společného evropského azylového systému vytvořením jediného řízení se společnými zárukami a jednotným právním postavením uprchlíků a osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu.

v souladu s řádným legislativním postupem⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 ze dne 11. prosince 2000 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy⁽³⁾ a v nařízení Rady (ES) č. 407/2002 ze dne 28. února 2002, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 2725/2000 o zřízení systému

- (4) Pro účely použití nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013 kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států⁽⁵⁾ je nezbytné zjistit totožnost žadatelů o mezinárodní

⁽¹⁾ Úř. věst. C 92, 10.4.2010, s. 1.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 12. června 2013. (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. června 2013.

⁽³⁾ Úř. věst. L 316, 15.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 62, 5.3.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ Viz strana 31 tohoto Úředního věstníku.

ochranu a osob zadržovaných v souvislosti s neoprávněným překročením vnějších hranic Unie. Pro účinné použití nařízení (EU) č. 604/2013, zejména čl. 18 odst. 1 písm. b) a d) uvedeného nařízení, je rovněž žádoucí umožnit každému členskému státu ověřit, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti zdržující se neoprávněně na jeho území již požádali o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.

- (5) Otisky prstů představují důležitý prvek při zjišťování přesné totožnosti takových osob. Je nezbytné vytvořit systém pro porovnávání údajů o jejich otiscích prstů.
- (6) K dosažení tohoto cíle je nezbytné vytvořit systém zvaný „Eurodac“, který se skládá z ústředního systému, který bude pracovat s počítačovou ústřední databází údajů o otiscích prstů, a z elektronických prostředků předávání údajů mezi členskými státy a ústředním systémem (dále jen „komunikační infrastruktura“).
- (7) V Haagském programu se vyzývá ke zlepšení přístupu do stávajících systémů evidence údajů v Unii. Stockholmský program pak vyzývá k cílenému shromažďování údajů a rozvoji výměny informací a jejich nástrojů, který vychází z potřeb souvisejících s vymáháním práva.
- (8) V boji proti teroristickým trestným činům a jiným závažným trestným činům je nezbytné, aby orgány pro vymáhání práva měly při plnění svých úkolů co nejúplnější a nejaktuálnější informace. Informace obsažené v systému Eurodac jsou nezbytné pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů ve smyslu rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu⁽¹⁾ či jiných závažných trestných činů ve smyslu rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy⁽²⁾. Proto by měly být údaje v systému Eurodac na základě podmínek stanovených v tomto nařízení dostupné určeným orgánům členských států a Europolu pro účely porovnávání.
- (9) Pravomocemi k přístupu do systému Eurodac udělenými orgánům pro vymáhání práva by nemělo být dotčeno právo žadatelů o mezinárodní ochranu na řádné vyřízení jejich žádosti v souladu s příslušnými právními předpisy. Toto právo by nemělo být dotčeno ani jakýmkoli opatřeními učiněnými poté, co se zjistí shoda s údaji systému Eurodac.
- (10) Ve svém sdělení Radě a Evropskému parlamentu týkajícím se zlepšení účinnosti a posílení interoperability a synergie mezi evropskými databázemi v oblasti spravedlnosti a vnitřních věcí ze dne 24. listopadu 2005 Komise uvedla, že orgány odpovědné za zajišťování vnitřní bezpečnosti by mohly mít v přesně vymezených případech přístup do systému Eurodac, existuje-li důvodné podezření, že pachatel teroristického trestného činu nebo jiného závažného trestného činu požádal o mezinárodní ochranu. V tomto sdělení Komise také konstatovala, že zásada proporcionality vyžaduje, aby do systému Eurodac byly zasílány dotazy pro takové účely pouze v případě převažujícího zájmu zachovat veřejnou bezpečnost, tj. jestliže čin spáchaný pachatelem nebo teroristou, jehož totožnost je třeba zjistit, je tak trestuhodný, že zakládá důvod pro zaslání dotazu do databáze evidující osoby s nulovým záznamem v rejstříku trestů, a došla k závěru, že limit pro orgány odpovědné za zajišťování vnitřní bezpečnosti stanovený pro zaslání dotazů do systému Eurodac proto musí být vždy podstatně vyšší než limit stanovený pro dotazy zasílané do trestních databází.
- (11) Klíčovou úlohu s ohledem na spolupráci mezi orgány členských států v oblasti vyšetřování přeshraniční trestné činnosti při podpoře prevence, analýz a vyšetřování trestné činnosti v celé Unii hraje Evropský policejní úřad (Europol). V důsledku toho by měl mít přístup do systému Eurodac i Europol v rámci svých úkolů a v souladu s rozhodnutím Rady 2009/371/SVV ze dne 6. dubna 2009 o zřízení Evropského policejního úřadu (Europol)⁽³⁾.
- (12) Europolu by mělo být povoleno žádat o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pouze v určitých případech, za určitých okolností a za přísných podmínek.
- (13) Vzhledem k tomu, že systém Eurodac byl původně zřízen k usnadňování uplatňování Dublinské úmluvy, přístup do systému Eurodac pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů představuje změnu původního účelu systému Eurodac, která zasahuje do práva na soukromí fyzických osob, jejichž osobní údaje jsou zpracovány v systému Eurodac. Každý takový zásah musí být v souladu s právem, které musí být formulováno s dostatečnou přesností, aby dovolilo fyzickým osobám přizpůsobit své chování, a musí chránit fyzické osoby proti svévoli a uvádět dostatečně srozumitelným způsobem rozsah prostoru pro uvážení příslušných orgánů a způsob jejího výkonu. V demokratické společnosti musí být jakýkoli zásah nutný k ochraně oprávněného a přiměřeného zájmu a musí být přiměřený oprávněnému cíli, o který usiluje.
- (14) Ačkoliv původní účel zřízení systému Eurodac nevyžadoval možnost žádat o porovnávání údajů s databází na základě latentního otisku prstu, který je daktyloskopickou stopou, jež může být nalezena na místě trestného

⁽¹⁾ Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3.

⁽²⁾ Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

⁽³⁾ Úř. věst. L 121, 15.5.2009, s. 37.

- činu, je taková možnost v oblasti policejní spolupráce zásadní. V případech, kdy existuje důvodné podezření, že pachatel nebo oběť mohou patřit do jedné z kategorií osob, kterých se týká toto nařízení, poskytne možnost porovnat latentní otisk prstu s údaji o otiscích prstů, které jsou uloženy v systému Eurodac, určeným orgánům členských států velmi cenný nástroj při prevenci, odhalování a vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů, například když jsou latentní otisky prstů jediným důkazem dostupným na místě trestného činu.
- (15) Toto nařízení stanoví rovněž podmínky, za nichž by měly být povoleny žádosti o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji systému Eurodac pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů, a nezbytné záruky pro zajištění ochrany práva na soukromí fyzických osob, jejichž osobní údaje jsou zpracovány v systému Eurodac. Přísnost těchto podmínek je odrazem skutečnosti, že databáze Eurodac eviduje údaje o otiscích prstů osob, u nichž se nepředpokládá, že spáchaly teroristický trestný čin či jiný závažný trestný čin.
- (16) Je vhodné rozšířit působnost tohoto nařízení tak, aby se vztahovalo i na žadatele o doplňkovou ochranu a na osoby, které mají na tuto ochranu nárok, s cílem zajistit stejné zacházení pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu a osoby požívající této ochrany, jakož i s cílem zajistit soulad se stávajícím *acquis* EU v oblasti azylu, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany⁽¹⁾ a s nařízením (EU) č. 604/2013.
- (17) Rovněž je nezbytné, aby členské státy okamžitě sejmuly otisky prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu a každého státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti zadržovaných v souvislosti s neoprávněným překročením vnější hranice členského státu starších 14 let a údaje o otiscích prstů předaly.
- (18) Je nezbytné stanovit přesná pravidla předávání těchto údajů o otiscích prstů do ústředního systému, zaznamenávání takových údajů o otiscích prstů a dalších příslušných údajů v ústředním systému, o jejich ukládání a porovnávání s jinými údaji o otiscích prstů, o předávání výsledků těchto porovnávaní a označování a vymazávání zaznamenaných údajů. Tato pravidla mohou být rozdílná podle situace různých kategorií státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti a měla by být této situaci zvláště přizpůsobena.
- (19) Členské státy by měly zajistit předávání údajů o otiscích prstů v kvalitě dostatečné pro účely porovnávání prostřednictvím počítačového systému rozpoznávání otisků prstů. Všechny orgány s právem přístupu systému Eurodac by měly investovat do odpovídající odborné přípravy a nezbytného technického vybavení. Orgány s právem přístupu do systému Eurodac by měly informovat Evropskou agenturu pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva, zřízenou nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1077/2011⁽²⁾ (dále jen „agentura“) o specifických potížích, s nimiž se v souvislosti s kvalitou údajů setkají, v zájmu jejich vyřešení.
- (20) Posuzování žádosti o mezinárodní ochranu ani rozhodnutí o ní by nemělo být nepříznivě ovlivněno skutečností, že je dočasně nebo trvale nemožné sejmout otisky subjektu údajů či předat údaje o nich z důvodů, jako jsou například nedostatečná kvalita údajů pro jejich náležité porovnání, technické problémy, důvody související s ochranou zdraví či se skutečností, že subjekt údajů, není v dobrém zdravotním stavu nebo že není možno kvůli okolnostem, na něž subjekt údajů nemá vliv, jeho otisky sejmout.
- (21) Shody nalezené v systému Eurodac by měl ověřovat vyškolený odborník na daktyloskopii s cílem zajistit správné určení příslušnosti podle nařízení (ES) č. 604/2013, a přesné zjištění totožnosti osoby podezřelé ze spáchání trestného činu nebo totožnosti oběti trestného činu, jejichž údaje mohou být v systému Eurodac uloženy.
- (22) Státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, kteří žádali o mezinárodní ochranu v jednom z členských států, mohou během mnoha následujících let požádat o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Proto by maximální doba, po kterou by měly být údaje o otiscích prstů uloženy v ústředním systému, měla být značně dlouhá. Vzhledem k tomu, že většina státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, kteří zůstanou v Unii několik let, získá po uplynutí této doby povolení k trvalému pobytu nebo dokonce občanství členského státu, měla by být za přiměřenou pro uchovávání údajů o otiscích prstů považována doba deseti let.
- (23) Doba pro uchovávání by měla být kratší v určitých zvláštních případech, kdy není třeba údaje o otiscích prstů uchovávat tak dlouho. Údaje o otiscích prstů by měly být vymazány, jakmile státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti získá občanství členského státu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 337, 20.12.2011, s. 9.

⁽²⁾ Úř. věst. L 286, 1.11.2011, s. 1.

- (24) Je vhodné ukládat v systému Eurodac údaje o těch subjektech údajů, jejichž otisky prstů byly zaznamenány v tomto systému při podání žádosti o mezinárodní ochranu a jimž byla poskytnuta mezinárodní ochrana v členském státě, aby bylo možno je porovnat s údaji zaznamenanými při podání žádosti o mezinárodní ochranu.
- (25) Agentura byla pověřena převzít od Komise v souladu s tímto nařízením její úkoly související s provozním řízením systému Eurodac a některé úkoly související s komunikační infrastrukturou, a to ode dne, kdy agentura zahájila činnost, tj. od 1. prosince 2012. Agentura by měla vykonávat úkoly, které jí jsou svěřeny tímto nařízením, a příslušná ustanovení nařízení (EU) č. 1077/2011 by měla být odpovídajícím způsobem změněna. Dále by měl mít Europol status pozorovatele na zasedáních správní rady agentury v případech, kdy je na pořadu jednání otázka související s uplatňováním tohoto nařízení o konzultačním přístupu určených orgánů členských států a Europolu do systému Eurodac pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů. Europol by měl mít možnost jmenovat svého zástupce do poradní skupiny agentury pro systém Eurodac.
- (26) Na všechny zaměstnance agentury by se měl v záležitostech týkajících se tohoto nařízení vztahovat služební řád úředníků Evropské unie (služební řád úředníků) a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie (pracovní řád), stanovené nařízením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ⁽¹⁾ (společně dále jen „služební řád“).
- (27) Je nezbytné jasně stanovit odpovědnost Komise a agentury ve vztahu k ústřednímu systému a komunikační infrastruktuře a odpovědnost členských států ohledně zpracování údajů, zabezpečení údajů, přístupu k údajům a oprav zaznamenaných údajů.
- (28) Je nezbytné určit příslušné orgány členských států i národní přístupový bod, jehož prostřednictvím jsou podávány žádosti o porovnání s údaji systému Eurodac, a vést seznam provozních jednotek v rámci určených orgánů, které jsou oprávněny požádat o takové porovnání pro konkrétní účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů.
- (29) Žádosti o porovnání s údaji uloženými v ústředním systému by měly podávat provozní jednotky v rámci určených orgánů národnímu přístupovému bodu prostřednictvím orgánu provádějícího ověření a tyto žádosti by měly být odůvodněné. Provozní jednotky v rámci určených orgánů, které jsou oprávněny požadovat porovnání s údaji systému Eurodac, by neměly jednat jako orgány provádějící ověření. Orgány provádějící ověření by měly jednat nezávisle na určených orgánech a měly by odpovídat za nezávislé zajištění přísného dodržování podmínek přístupu stanovených v tomto nařízení. Orgány provádějící ověření by pak měly po ověření, že jsou splněny všechny podmínky pro přístup, zaslat žádost o porovnání prostřednictvím národního přístupového bodu bez uvedení důvodů. Ve výjimečně naléhavých případech, kdy je nezbytný včasný přístup v zájmu reakce na konkrétní a aktuální hrozbu související s teroristickými trestnými činy či jinými závažnými trestnými činy, by měly orgány provádějící ověření zpracovat žádost okamžitě a až následně provést ověření.
- (30) Pokud to umožňují vnitrostátní právní předpisy, mohou být určený orgán a orgán provádějící ověření součástí stejné organizace, ovšem orgán provádějící ověření musí při provádění svých úkolů v rámci tohoto nařízení jednat nezávisle.
- (31) Pro účely ochrany osobních údajů a s cílem vyloučit systematická porovnávání, která by měla být zakázána, by měly být údaje systému Eurodac zpracovávány pouze ve specifických případech a tehdy, je-li to nezbytné pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů. Ke specifickému případu dochází zejména tehdy, když je žádost o porovnání spojena se specifickou a konkrétní situací nebo se specifickým a konkrétním nebezpečím souvisejícím s teroristickým či jiným závažným trestným činem nebo s určitými osobami, u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že spáchají nebo spáchaly teroristické trestné činy nebo jiné závažné trestné činy. Ke specifickému případu také dochází, když je žádost o porovnání spojena s osobou, která je obětí teroristického či jiného závažného trestného činu. Určené orgány a Europol by tak měly žádat o porovnání s údaji systému Eurodac pouze tehdy, mají-li dostatečné důvody se domnívat, že takové porovnání poskytne informace, které jim významně pomohou při prevenci, odhalování nebo vyšetřování teroristického či jiného závažného trestného činu.
- (32) Přístup by měl být navíc povolen pouze pod podmínkou, že porovnávání s vnitrostátními databázemi otisků prstů členského státu a automatizovanými databázemi otisků prstů všech ostatních členských států podle rozhodnutí Rady 2008/615/SVV ze dne 23. června 2008 o posílení přeshraniční spolupráce, zejména v boji proti terorismu a přeshraniční trestné činnosti ⁽²⁾, nevede ke zjištění totožnosti subjektu údajů. Uvedenou podmínkou se od žádajícího členského státu vyžaduje, aby prováděl porovnávání údajů s údaji ze všech technicky dostupných automatizovaných databází otisků prstů ostatních členských států podle rozhodnutí 2008/615/SVV, s výjimkou případů, kdy členský stát doloží, že se lze důvodně

⁽¹⁾ Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 210, 6.8.2008, s. 1.

domnívat, že by takové porovnávání ke zjištění totožnosti subjektu údajů nevedlo. Tato domněnka je odůvodněná, zejména tehdy, pokud konkrétní případ nemá žádnou operační ani vyšetřovací souvislost s daným členským státem. Uvedená podmínka vyžaduje aby žádající členský stát nejprve provedl právní i technickou implementaci, Rozhodnutí 2008/615/SVV, pokud jde o údaje o otiscích prstů, jelikož porovnávání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva by nemělo být povoleno, pokud nebyly nejprve podniknuty výše uvedené kroky.

- (33) Dříve, než přikročí k vyhledávání údajů v systému Eurodac, by určené orgány v případě splnění podmínek pro provedení příslušného porovnání měly rovněž konzultovat Vízový informační systém v souladu s rozhodnutím Rady 2008/633/SVV ze dne 23. června 2008 o konzultačním přístupu určených orgánů členských států a Europolu do Vízového informačního systému (VIS) pro účely prevence, odhalování a vyšetřování teroristických trestných činů a jiných závažných trestných činů ⁽¹⁾.
- (34) Aby mohly být osobní údaje účinně porovnávány a sdíleny, měly by členské státy důsledně provést a uplatňovat platné mezinárodní dohody a právní předpisy Unie v oblasti výměny osobních údajů, obzvláště pak rozhodnutí 2008/615/SVV.
- (35) Při uplatňování tohoto nařízení by se členské státy měly řídit především nejlepšími zájmy dítěte. Pokud žádající členský stát zjistí, že údaje systému Eurodac se týkají nezletilé osoby, smí tyto údaje použít výhradně pro účely vymáhání práva v souladu se svými právními předpisy týkajícími se nezletilých osob a v souladu s povinností řídit se především zásadou nejlepšího zájmu dítěte.
- (36) Zatímco se mimosmluvní odpovědnost Unie ve vztahu k provozu systému Eurodac se řídí odpovídajícími ustanoveními Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouvy o fungování EU“), je nezbytné stanovit zvláštní pravidla mimosmluvní odpovědnosti členských států ve vztahu k provozu systému.
- (37) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž vytvoření systému pro porovnávání údajů o otiscích prstů na pomoc při provádění azylové politiky Unie, nemůže být z podstaty uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto ho může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity, stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále

jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku, nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

- (38) Na zpracování osobních údajů při uplatňování tohoto nařízení prováděné členskými státy se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽²⁾ s výjimkou případů, kdy toto zpracování provádějí určené orgány členských států nebo jejich orgány provádějící ověření pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů.
- (39) Zpracování osobních údajů prováděné orgány členských států pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů by mělo podléhat normám o ochraně osobních údajů podle vnitrostátního práva, které jsou v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2008/977/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o ochraně osobních údajů zpracovávaných v rámci policejní a justiční spolupráce v trestních věcech ⁽³⁾.
- (40) Zásady stanovené ve směrnici 95/46/ES o ochraně práv a svobod fyzických osob, především jejich práva na soukromí vzhledem ke zpracování osobních údajů, by měly být doplněny a objasněny, zejména v některých oblastech.
- (41) Předávání osobních údajů získaných členským státem nebo Europolem podle tohoto nařízení z ústředního systému jakékoli třetí zemi, mezinárodní organizaci nebo soukromým subjektům se sídlem v Unii nebo mimo ni, by mělo být zakázáno, aby se zajistilo právo na azyl a aby se zaručilo, že údaje žadatelů o mezinárodní ochranu nebudou poskytnuty žádné třetí zemi. To znamená, že členské státy by neměly předávat informace získané z ústředního systému ohledně: členského státu / členských států původu; místa a data podání žádosti o mezinárodní ochranu; referenčního čísla použitého členským státem původu; data, kdy byly sejmuty otisky prstů, a data, kdy členský stát předal tyto údaje do systému Eurodac; uživatelského jména operátora, ani jakékoli informace o jakémkoli přemístění subjektu údajů podle nařízení (EU) č. 604/2013. Tímto zákazem by nemělo být dotčeno právo členských států na předávání těchto údajů do třetích zemí, na které se vztahuje nařízení (EU) č. 604/2013, aby se zajistilo, že členské státy mají možnost spolupracovat s těmito třetími zeměmi pro účely tohoto nařízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 129.

⁽²⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ Úř. věst. L 350, 30.12.2008, s. 60.

- (42) Příslušné vnitrostátní orgány dozoru by měly sledovat zákonnost zpracování údajů členskými státy a zákonnost činností zpracování údajů vykonávaných úřadem Europol by měl sledovat kontrolní orgán zřízený rozhodnutím 2009/371/SVV.
- (43) Na zpracování osobních údajů orgány, institucemi, úřady a jinými subjekty Unie se podle tohoto nařízení se použije nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾, zejména články 21 a 22 tohoto nařízení týkající se důvěrné povahy a bezpečnosti zpracování. Je však třeba objasnit určité body, které se týkají odpovědnosti za zpracování údajů a dozoru nad ochranou údajů vzhledem k tomu, že ochrana údajů je klíčovým faktorem pro úspěšné fungování systému Eurodac a že zabezpečení údajů, vysoká technická kvalita a zákonnost porovnávání údajů s údaji systému Eurodac mají zásadní význam pro to, aby se zajistilo hladké a řádné fungování tohoto systému a usnadnilo uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013.
- (44) Subjekt údajů by měl být informován o tom, pro jaké účely budou jeho údaje v rámci systému Eurodac zpracovávány, včetně popisu cílů nařízení (EU) č. 604/2013 a způsobu, jímž mohou orgány pro vymáhání práva jeho údaje využít.
- (45) Je vhodné, aby zákonnost zpracování osobních údajů členskými státy sledovaly vnitrostátní orgány dozoru, zatímco evropský inspektor ochrany údajů by měl podle nařízení (ES) č. 45/2001 sledovat činnosti orgánů, institucí, úřadů a jiných subjektů Unie v souvislosti se zpracováním osobních údajů při uplatňování tohoto nařízení.
- (46) Členské státy, Evropský parlament, Rada a Komise by měly zajistit, že vnitrostátní a evropské orgány dozoru budou schopny vykonávat přiměřený dohled nad používáním údajů ze systému Eurodac a nad přístupem k nim.
- (47) Je vhodné pravidelně sledovat a hodnotit provoz systému Eurodac a mimo jiné také to, zda přístup k údajům pro účely vymáhání práva nevedl k nepřímé diskriminaci žadatelů o mezinárodní ochranu, na což Komise upozornila ve svém hodnocení souladu tohoto nařízení s Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „listinou“). Agentura by měla Evropskému parlamentu a Radě předkládat výroční zprávu o činnostech ústředního systému.
- (48) Členské státy by měly vytvořit systém účinných, přiměřených a odrazujících sankcí k trestání zpracování údajů vložených do ústředního systému v rozporu s účelem systému Eurodac.
- (49) Je nezbytné, aby členské státy byly informovány o stavu konkrétních azylových řízení s cílem umožnit řádné uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013.
- (50) Toto nařízení respektuje základní práva a ctí zásady uznané zejména Listinou. Cílem tohoto nařízení je především zajistit plné dodržování ochrany osobních údajů a práva žádat o mezinárodní ochranu a podporovat uplatňování článků 8 a 18 Listiny. Toto nařízení by proto mělo být uplatňováno odpovídajícím způsobem.
- (51) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (52) V souladu s článkem 3 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsku s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, Spojené království oznámilo své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.
- (53) V souladu s článkem 1 a 2 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsku s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (54) Je vhodné omezit územní působnost tohoto nařízení, aby odpovídala územní působnosti nařízení (ES) č. 604/2013,

⁽¹⁾ Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Účel systému „Eurodac“

1. Zřizuje se systém zvaný „Eurodac“, jehož účelem je pomoci při určování členského státu, který je na základě nařízení (EU) č. 604/2013, příslušný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, a jinak usnadňovat uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 za podmínek stanovených v tomto nařízení.

2. Toto nařízení rovněž stanoví podmínky, za nichž mohou určené orgány členských států a Evropský policejní úřad (Europol) požádat o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji uloženými v ústředním systému pro účely vymáhání práva.

3. Aniž je dotčeno zpracování údajů určených pro systém Eurodac členským státem původu v databázích zřízených podle jeho vnitrostátních právních předpisů, mohou být údaje o otiscích prstů a další osobní údaje zpracovávány v systému Eurodac pouze pro účely stanovené v tomto nařízení a v čl. 34 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013.

Článek 2

Definice

1. Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

a) „žadatelem o mezinárodní ochranu“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, jak je vymezena v čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95/EU a o níž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto;

b) „členským státem původu“:

i) ve vztahu k osobě uvedené v čl. 9 odst. 1 členský stát, který předává osobní údaje ústřednímu systému a přijímá výsledky porovnávání;

ii) ve vztahu k osobě uvedené v čl. 14 odst. 1 členský stát, který předává osobní údaje ústřednímu systému;

iii) ve vztahu k osobě uvedené v čl. 17 odst. 1 členský stát, který předává osobní údaje ústřednímu systému a přijímá výsledky porovnávání;

c) „osobou požívající mezinárodní ochrany“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, již byla poskytnuta mezinárodní ochrana ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2011/95/EU;

d) „shodou“ existence shody nebo shod zjištěných ústředním systémem při porovnávání údajů o otiscích prstů zaznamenaných v ústřední počítačové databázi s údaji předanými členským státem ohledně určité osoby, aniž je dotčen požadavek toho, aby členské státy ihned kontrolovaly výsledky porovnávání na základě čl. 25 odst. 4;

e) „národním přístupovým bodem“ vnitrostátní systém určený pro komunikaci s ústředním systémem;

f) „agenturou“ agentura zřízená nařízením (EU) č. 1077/2011;

g) „Europolem“ Evropský policejní úřad zřízený rozhodnutím 2009/371/SVV;

h) „údaji systému Eurodac“ všechny údaje uložené v ústředním systému v souladu s článkem 11 a čl. 14 odst. 2;

i) „vymáháním práva“ prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů;

j) „teroristickými trestnými činy“ trestné činy podle vnitrostátního práva, které odpovídají nebo jsou rovnocenné trestným činům podle článků 1 až 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV;

k) „závažnými trestnými činy“ druhy trestných činů, které odpovídají nebo jsou rovnocenné trestným činům podle čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, které lze podle vnitrostátního práva potrestat odnětím svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky nebo ochranným opatřením spojeným s omezením svobody ve stejné délce;

l) „údaji o otiscích prstů“ údaje o otiscích všech prstů nebo alespoň ukazováčků, a jestliže tyto chybí, o otiscích všech ostatních prstů osoby nebo o latentním otisku.

2. Pojmy definované v článku 2 směrnice 95/46/ES mají v tomto nařízení stejný význam, ledaže zpracování osobních údajů provádějí orgány členských států pro účely uvedené v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení.

3. Není-li uvedeno jinak, mají pojmy definované v článku 2 nařízení (EU) č. 604/2013 v tomto nařízení stejný význam.

4. Pojmy definované v článku 2 rámcového rozhodnutí 2008/977/SVV mají v tomto nařízení stejný význam, pokud zpracování osobních údajů provádějí orgány členských států pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení.

Článek 3

Architektura systému a základní zásady

1. Eurodac se skládá z:
 - a) počítačové ústřední databáze údajů o otiscích prstů (dále jen „ústřední systém“) složené z
 - i) ústřední jednotky,
 - ii) záložního plánu a systému.
 - b) komunikační infrastruktury mezi ústředním systémem a členskými státy, která poskytuje šifrovanou virtuální síť vyhrazenou pro údaje systému Eurodac (dále jen „komunikační infrastruktura“).
2. Každý členský stát určí jeden národní přístupový bod.
3. Údaje o osobách uvedených v čl. 9 odst. 1, čl. 14 odst. 1 a čl. 17 odst. 1, které zpracovává ústřední systém, jsou zpracovávány jménem členského státu původu za podmínek stanovených v tomto nařízení a oddělovány vhodnými technickými prostředky.
4. Pravidla platná pro systém Eurodac platí rovněž pro činnosti prováděné členskými státy od předávání údajů ústřednímu systému až po využití výsledků porovnávání.
5. Postup snímání otisků prstů se určí a uplatňuje v souladu s vnitrostátními zvyklostmi daného členského státu a v souladu se zárukami stanovenými Listinou základních práv Evropské

unie, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou Organizace spojených národů o právech dítěte.

Článek 4

Provozní řízení

1. Za provozní řízení systému Eurodac odpovídá agentura.

Provozní řízení systému Eurodac sestává ze všech úkolů nezbytných pro zachování jeho nepřetržité funkčnosti v souladu s tímto nařízením, zejména z údržby a technického vývoje nezbytných k zajištění toho, aby systém fungoval na uspokojivé úrovni provozní kvality, zejména co se týče doby potřebné pro vyhledávání v ústředním systému. Při vypracovávání záložního plánu a systému se zohlední potřeby údržby i neočekávaný výpadek systému, včetně dopadu opatření k zajištění kontinuity provozu na zabezpečení a ochranu údajů.

Agentura ve spolupráci s členskými státy zajistí, aby se pro ústřední systém vždy využívaly nejlepší dostupné a nejbezpečnější technologie a techniky určené na základě analýzy nákladů a přínosů.

2. Agentura je odpovědná rovněž za následující úkoly týkající se komunikační infrastruktury:

- a) dozor;
- b) zabezpečení;
- c) koordinaci vztahů mezi členskými státy a poskytovatelem.

3. Komise je odpovědná za všechny úkoly související s komunikační infrastrukturou, které nejsou uvedeny v odstavci 2, zejména za:

- a) plnění rozpočtu;
- b) nákup a obnovu;
- c) smluvní záležitosti.

4. Aniž je dotčen článek 17 služebního řádu, agentura použije na všechny své zaměstnance, kteří pracují s údaji systému Eurodac, odpovídající pravidla služebního tajemství nebo jiné srovnatelné povinnosti zachování důvěrnosti. Tato povinnost je zachována i poté, co dotyčné osoby opustí svou funkci nebo zaměstnanecký poměr, nebo poté, co ukončí své služební povinnosti.

Článek 5

Orgány členských států určené pro přístup k údajům pro účely vymáhání práva

1. Pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2 určí členské státy orgány, které jsou oprávněny žádat o porovnání s údaji ze systému Eurodac podle tohoto nařízení. Určenými orgány jsou orgány členských států, které jsou odpovědné za prevenci, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů. Mezi určené orgány nepatří služby či útvary, které jsou odpovědné výhradně za zpravodajskou činnost související s bezpečností státu.

2. Každý členský stát vede seznam určených orgánů.

3. Každý členský stát vede seznam provozních jednotek v rámci určených orgánů, které jsou oprávněny žádat o porovnání s údaji systému Eurodac prostřednictvím národního přístupového bodu.

Článek 6

Orgány členských států provádějící ověření pro účely vymáhání práva

1. Pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2 určí každý členský stát jeden vnitrostátní orgán nebo útvar takového orgánu, který jedná jako jeho orgán provádějící ověření. Orgánem provádějícím ověření je orgán členského státu, který je odpovědný za prevenci, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů či jiných závažných trestných činů.

Pokud to umožňují vnitrostátní právní předpisy, mohou být určený orgán a orgán provádějící ověření součástí stejné organizace, ovšem orgán provádějící ověření jedná při provádění svých úkolů podle tohoto nařízení nezávisle. Orgán provádějící ověření je oddělen od provozních jednotek uvedených v čl. 5 odst. 3 a nepřijímá od nich pokyny týkající se výsledku ověřování.

Členské státy mohou určit více orgánů provádějících ověření, aby zohlednily svou organizační a administrativní strukturu v souladu se svými ústavními a právními předpisy.

2. Orgán provádějící ověření zajistí, že jsou splněny podmínky žádosti o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji systému Eurodac.

Právo přijmout a předat žádost o přístup do systému Eurodac mají v souladu s článkem 19 pouze řádně zmocnění pracovníci orgánu provádějícího ověření.

Pouze orgán provádějící ověření je oprávněn zasílat žádosti o porovnání otisků prstů národnímu přístupovému bodu.

Článek 7

Europol

1. Pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2 určí Europol specializovanou jednotku s řádně zmocněnými zástupci Europolu, která jedná jako jeho orgán provádějící ověření a která při provádění svých úkolů v rámci tohoto nařízení jedná nezávisle na určeném orgánu uvedeném v odstavci 2 tohoto článku a nepřijímá od určeného orgánu pokyny týkající se výsledku ověřování. Tato specializovaná jednotka zajišťuje, že jsou splněny podmínky žádosti o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji systému Eurodac. Europol určí po dohodě s každým členským státem národní přístupový bod tohoto členského státu, jenž jeho žádosti o porovnání údajů o otiscích prstů postupuje ústřednímu systému.

2. Pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2 určí Europol provozní jednotku, která je oprávněna požadovat porovnání s údaji systému Eurodac prostřednictvím určeného národního přístupového bodu. Určený orgán je operační jednotkou Europolu, která je oprávněna shromažďovat, uchovávat, zpracovávat, analyzovat a vyměňovat údaje s cílem podpořit a posílit činnost členských států v rámci prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických či jiných závažných trestných činů spadajících do pravomoci Europolu.

Článek 8

Statistika

1. Agentura každé čtvrtletí vypracuje statistický přehled činnosti ústředního systému uvádějící především:

- a) počet předaných souborů údajů o osobách uvedených v čl. 9 odst. 1, čl. 14 odst. 1 a čl. 17 odst. 1;
- b) počet shod u žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě;
- c) počet shod u osob uvedených v čl. 14 odst. 1, které následně podaly žádost o mezinárodní ochranu;

- d) počet shod u osob uvedených v čl. 17 odst. 1, které již dříve podaly žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě;
- e) počet údajů o otiscích prstů, které si ústřední systém musel více než jednou vyžádat od členských států původu, protože původně předané údaje nebyly vhodné k porovnávání za použití počítačového systému rozpoznávání otisků prstů;
- f) počet souborů údajů, které byly označeny, jejichž označení bylo zrušeno, a které byly zablokovány a odblokovány v souladu s čl. 18 odst. 1 a 3;
- g) počet shod u osob uvedených v čl. 18 odst. 1, u kterých byly zaznamenány shody podle písmen b) a d) tohoto článku;
- h) počet žádostí a shod uvedených v čl. 20 odst. 1;
- i) počet žádostí a shod uvedených v čl. 21 odst. 1;

2. Na konci každého roku se sestaví statistický přehled složený z čtvrtletních statistických přehledů za daný rok, včetně údajů o počtu osob, u kterých byly zaznamenány shody podle odstavce 1 písm. b), c) a d). Statistický přehled obsahuje rozčlenění údajů pro každý členský stát. Výsledky jsou zveřejňovány.

KAPITOLA II

ŽADATELÉ O MEZINÁRODNÍ OCHRANU

Článek 9

Shromažďování, předávání a porovnávání otisků prstů

1. Každý členský stát neprodleně sejme otisky všech prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu staršího 14 let a co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od podání žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013, předá tyto otisky spolu s údaji uvedenými v čl. 11 písm. b) až g) tohoto nařízení ústřednímu systému.

Nedodržení lhůty 72 hodin nezbavuje členské státy povinnosti sejmut otisky prstů a předat je ústřednímu systému. Pokud stav konečků prstů neumožňuje sejmut otisky prstů v takové kvalitě, která by umožnila řádné porovnání podle článku 25, členský stát původu opětovně sejme otisky prstů žadatele a znovu je odešle co nejrychleji, nejpozději však do 48 hodin poté, co byly úspěšně sejmuty.

2. Odchylně od odstavce 1, není-li možné sejmut otisky prstů žadatele o mezinárodní ochranu z důvodu opatření přijatých k zajištění zdraví žadatele nebo k ochraně veřejného

zdraví, členský stát sejme a odešle otisky prstů tohoto žadatele co nejdříve to bude možné, nejpozději však do 48 hodin poté, co tyto zdravotní důvody pominou.

V případě vážných technických problémů mohou členské státy za účelem provedení vnitrostátních záložních plánů prodloužit lhůtu 72 hodin uvedenou v odstavci 1 nejvýše o dalších 48 hodin.

3. Údaje o otiscích prstů ve smyslu čl. 11 písm. a) předané některým členským státem, s výjimkou údajů předaných podle čl. 10 písm. b), jsou automaticky porovnávány ústřední jednotkou s údaji o otiscích prstů, které předaly jiné členské státy a které již byly uloženy v ústředním systému.

4. Ústřední systém na žádost členského státu zajistí, aby porovnávání podle odstavce 3 zahrnovalo kromě údajů od jiných členských států i údaje o otiscích prstů již dříve předané tímto členským státem.

5. Ústřední systém automaticky předá shodu nebo negativní výsledek porovnávání členskému státu původu. Dojde-li ke shodě, předá pro všechny soubory údajů odpovídající shodě údaje uvedené v čl. 11 písm. a) až k), v případě potřeby spolu s označením uvedeným v čl. 18 odst. 1.

Článek 10

Informace o postavení subjektu údajů

Do ústředního systému se zasílají následující informace, které se v něm uloží v souladu s článkem 12 za účelem předání podle čl. 9 odst. 5:

- a) Po příjezdu žadatele o mezinárodní ochranu nebo jiné osoby podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) č. 604/2013 do příslušného členského státu, kam byli přemístěni na základě rozhodnutí vyhovět žádosti o přijetí zpět, v souladu s článkem 25 uvedeného nařízení, doplní příslušný členský stát svůj soubor údajů o dotčených osobách, které byly zaznamenány v souladu s článkem 11 tohoto nařízení, o datum jejich příjezdu.
- b) Když žadatel o mezinárodní ochranu přicestuje do příslušného členského státu, kam byl přemístěn na základě rozhodnutí vyhovět žádosti o jeho převzetí v souladu s článkem 22 nařízení (EU) č. 604/2013, odešle příslušný členský stát soubor údajů o dotčené osobě, které byly zaznamenány v souladu s článkem 11 tohoto nařízení, přičemž doplní datum jejího příjezdu.

- c) Jakmile členský stát původu zjistí, že dotčená osoba, jejíž údaje byly zaznamenány v systému Eurodac v souladu s článkem 11 tohoto nařízení, opustila území členských států, doplní s cílem usnadnit uplatňování čl. 19 odst. 2 a čl. 20 odst. 5 nařízení (EU) č. 604/2013 svůj soubor údajů o dotčené osobě, které byly zaznamenány v souladu s článkem 11 tohoto nařízení, o datum, kdy uvedená osoba opustila území.
- d) Jakmile členský stát původu zajistí, že dotčená osoba, jejíž údaje byly zaznamenány v systému Eurodac v souladu s článkem 11 tohoto nařízení, opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o navrácení nebo rozhodnutím o vyhoštění, který členský stát původu vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 19 odst. 3 nařízení (EU) č. 604/2013, doplní svůj soubor údajů o dotčené osobě, které jsou zaznamenány v souladu s článkem 11 tohoto nařízení, o datum o jejího vyhoštění nebo o datum, kdy tato osoba opustila území.
- e) Členský stát, který se stane příslušným podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013, doplní svůj soubor údajů o žadateli o mezinárodní ochranu, které byly zaznamenány podle článku 11 tohoto nařízení, o datum přijetí rozhodnutí o posouzení žádosti.

Článek 11

Zaznamenávání údajů

V ústředním systému se zaznamenávají pouze tyto údaje:

- a) údaje o otiscích prstů;
- b) členský stát původu, místo a datum podání žádosti o mezinárodní ochranu; v případech uvedených v čl. 10 písm. b) je datem podání žádosti datum vložení členským státem, který žadatele přemístil;
- c) pohlaví;
- d) referenční číslo použité členským státem původu;
- e) datum sejmутí otisků prstů;
- f) datum předání údajů ústřednímu systému;
- g) uživatelské jméno operátora;
- h) je-li to třeba podle čl. 10 písm. a) nebo písm. b), datum příjezdu dotčené osoby po úspěšném přemístění;

- i) je-li to třeba podle čl. 10 písm. c), datum, kdy dotčená osoba opustila území členských států;
- j) je-li to třeba podle čl. 10 písm. d), datum, kdy dotčená osoba opustila území členských států nebo kdy z něj byla vyhoštěna;
- k) je-li to třeba podle čl. 10 písm. e), datum, kdy bylo přijato rozhodnutí o posouzení žádosti.

Článek 12

Uložení údajů

1. Každý soubor údajů podle článku 11 se uloží v ústředním systému na dobu deseti let ode dne, kdy byly sejmuty otisky prstů.
2. Po uplynutí doby uvedené odstavci 1 ústřední systém automaticky vymaže tyto údaje z ústředního systému.

Článek 13

Předčasné vymazání údajů

1. Údaje o osobě, která získá občanství některého členského státu před uplynutím doby uvedené v čl. 12 odst. 1, se vymažou z ústředního systému v souladu s čl. 27 odst. 4, jakmile se členský stát původu dozví, že dotyčná osoba získala toto občanství.
2. Ústřední systém co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od vymazání, oznámí všem členským státům původu vymazání údajů podle odstavce 1 provedené jiným členským státem původu, jenž našel shodu s údaji, které tyto státy předaly o osobách uvedených v čl. 9 odst. 1 nebo v čl. 14 odst. 1.

KAPITOLA III

STÁTNÍ PŘÍSLUŠNÍCI TŘETÍCH ZEMÍ NEBO OSOBY BEZ STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOSTI ZADRŽENÍ V SOUVISLOSTI S NEOPRÁVNĚNÝM PŘEKROČENÍM VNĚJŠÍ HRANICE

Článek 14

Shromažďování a předávání údajů o otiscích prstů

1. Každý členský stát neprodleně sejme otisky všech prstů každého státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti starších 14 let, zadržovaných příslušnými kontrolními orgány v souvislosti s neoprávněným překročením hranice daného členského státu po zemi, po moři nebo vzduchem, ze třetí země, kteří nebyli vráceni zpět nebo kteří fyzicky zůstali na území členských států a nebyli vzati do vazby, zajištění ani zadrženi po celou dobu mezi zadržením a vyhoštěním provedeným na základě rozhodnutí o jejich vrácení zpět.

2. Daný členský stát co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od zadržení předá ústřednímu systému o každém státním příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti uvedených v odstavci 1, kteří nebyli vráceni zpět, následující údaje:

- a) údaje o otiscích prstů;
- b) členský stát původu, místo a datum zadržení;
- c) pohlaví;
- d) referenční číslo použité členským státem původu;
- e) datum sejmутí otisků prstů;
- f) datum předání údajů ústřednímu systému;
- g) uživatelské jméno operátora.

3. Odchylně od odstavce 2, údaje uvedené v odstavci 2 o osobách zadržených podle odstavce 1, které fyzicky zůstávají na území členských států, ale jsou drženy ve vazbě, zajištěny nebo zadrženy déle než 72 hodin, se předají před jejich propuštěním z vazby, ze zajištění nebo zadržení.

4. Nedodržení lhůty 72 hodin uvedené v odstavci 2 tohoto článku nezabývá členské státy povinností sejmout otisky prstů a předat je ústřednímu systému. Pokud stav konečků prstů neumožňuje sejmout otisky prstů v takové kvalitě, která by umožnila řádné porovnání podle článku 25, členský stát původu opětovně sejme otisky prstů zadržené osobě podle odstavce 1 tohoto článku a znovu je odešle co nejrychleji, nejpozději však do 48 hodin poté, co byly úspěšně sejmuty.

5. Odchylně od odstavce 1, není-li možné sejmout otisky prstů zadržené osoby z důvodu opatření přijatých k zajištění jeho zdraví nebo k ochraně veřejného zdraví, sejme a odešle členský stát tyto otisky prstů, co nejdříve to bude možné, nejpozději však do 48 hodin poté, co tyto zdravotní důvody pominou.

V případě vážných technických problémů mohou členské státy za účelem provedení vnitrostátních záložních plánů prodloužit lhůtu 72 hodin uvedenou v odstavci 2 nejvýše o dalších 48 hodin.

Článek 15

Zaznamenávání údajů

1. Údaje uvedené v čl. 14 odst. 2 se zaznamenávají do ústředního systému.

Aniž je dotčen článek 8, zaznamenávají se údaje předané ústřednímu systému na základě čl. 14 odst. 2 pouze pro účely porovnání s údaji o žadatelích o mezinárodní ochranu předanými následně ústřednímu systému a pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2.

Ústřední systém neporovnává údaje předané na základě čl. 14 odst. 2 s žádnými údaji zaznamenanými dříve v ústředním systému ani s údaji předanými ústřednímu systému následně na základě čl. 14 odst. 2.

2. Pokud jde o porovnávání údajů o žadatelích o mezinárodní ochranu předaných ústřednímu systému následně s údaji uvedenými v odstavci 1, použijí se postupy stanovené v čl. 9 odst. 3 a 5 a v čl. 25 odst. 4.

Článek 16

Uložení údajů

1. Každý soubor údajů o státním příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti uvedených v čl. 14 odst. 1 se uloží do ústředního systému na dobu 18 měsíců ode dne, kdy byly sejmuty otisky prstů státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti. Po uplynutí této doby ústřední systém automaticky vymaže tyto údaje.

2. Údaje o státním příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti uvedených v čl. 14 odst. 1 se v souladu s čl. 28 odst. 3 vymažou z ústředního systému, jakmile členský stát původu zjistí před uplynutím 18 měsíční lhůty uvedené v odstavci 1 tohoto článku jednu z následujících skutečností:

- a) státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti bylo vydáno povolení k pobytu;
- b) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti opustili území členských států;

c) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti získali občanství některého členského státu.

3. Ústřední systém co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin, oznámí všem členským státům původu vymazání údajů z důvodů uvedených v odst. 2 písm. a) nebo b) tohoto článku provedené jiným členským státem původu, jenž našel shodu s údaji, které tyto státy předaly o osobách uvedených v čl. 14 odst. 1.

4. Ústřední systém co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin, oznámí všem členským státům původu vymazání údajů z důvodů uvedených v odst. 2 písm. c) tohoto článku provedené jiným členským státem původu, jenž našel shodu s údaji, které tyto státy předaly o osobách uvedených v čl. 9 odst. 1 nebo v čl. 14 odst. 1.

KAPITOLA IV

STÁTNÍ PŘÍSLUŠNÍCI TŘETÍCH ZEMÍ NEBO OSOBY BEZ STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOSTI, KTERÍ SE NEOPRÁVNĚNĚ ZDRŽUJÍ V ČLENSKÉM STÁTĚ

Článek 17

Porovnávání údajů o otiscích prstů

1. Každý členský stát může za účelem ověření, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří se neoprávněně zdržují na jeho území, podali již dříve žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, předat ústřednímu systému jakékoli údaje o otiscích prstů, které byly sejmuty tomuto státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti starším 14 let, společně s referenčním číslem, které tento členský stát přidělil.

Obecně platí, že existují důvody pro ověření, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti již dříve podali žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, pokud:

a) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti prohlašují, že již podali žádost o mezinárodní ochranu, aniž by však označili členský stát, ve kterém žádost podali;

b) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nežadají o mezinárodní ochranu, ale namítají, že návratem do země původu by byli vystaveni nebezpečí, nebo

c) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti se snaží jinak zabránit svému vyhoštění odmítáním spolupráce při zjišťování jejich totožnosti, zejména tím, že nepředloží žádné nebo předloží padělané doklady totožnosti.

2. Pokud se členské státy účastní postupu uvedeného v odstavci 1, předají ústřednímu systému údaje o otiscích všech prstů nebo alespoň ukazováčků, a pokud tyto chybí, otisky všech ostatních prstů státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti uvedených v odstavci 1.

3. Údaje o otiscích prstů státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti uvedených v odstavci 1 jsou předány ústřednímu systému pouze za účelem porovnávání s údaji o otiscích prstů žadatelů o mezinárodní ochranu předanými jinými členskými státy a již zaznamenanými v ústředním systému.

Údaje o otiscích prstů takového státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti se nezaznamenávají do ústředního systému, ani se neporovnávají s údaji předanými ústřednímu systému na základě čl. 14 odst. 2.

4. Poté, co jsou výsledky porovnávání údajů o otiscích prstů předány členskému státu původu, se záznam o vyhledávání uchovává v ústředním systému pouze pro účely uvedené v článku 28. Členské státy ani ústřední systém nesmí pro jiné než uvedené účely uchovávat žádné jiné záznamy o příslušném vyhledávání.

5. Pokud jde o porovnávání údajů o otiscích prstů předaných podle tohoto článku s údaji o otiscích prstů žadatelů o mezinárodní ochranu předanými jinými členskými státy a již uloženými v ústředním systému, použijí se postupy stanovené v čl. 9 odst. 3 a 5 a ustanovení čl. 25 odst. 4.

KAPITOLA V

OSOBY POŽÍVAJÍCÍ MEZINÁRODNÍ OCHRANY

Článek 18

Označování údajů

1. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 označí členský stát původu, který poskytl mezinárodní ochranu žadateli o mezinárodní ochranu, jehož údaje byly již zaznamenány na základě článku 11 v ústředním systému, příslušné údaje v souladu s požadavky na elektronickou komunikaci s ústředním systémem stanovenými agenturou. Toto označení se uloží v ústředním systému v souladu s článkem 12 za účelem předání podle čl. 9 odst. 5. Ústřední systém oznámí všem členským státům původu označení údajů provedené jiným členským státem původu, jenž našel shodu s údaji, které tyto státy předaly o osobách uvedených v článku 9 odst. 1 nebo v článku 14 odst. 1. Členské státy původu rovněž označí odpovídající soubory údajů.

2. Údaje o osobách požívajících mezinárodní ochrany, uložené v ústředním systému a označené podle odstavce 1 tohoto článku se poskytují pro porovnání pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2 na dobu tří let ode dne, k němuž byla subjektu údajů poskytnuta mezinárodní ochrana.

Dojde-li ke shodě, ústřední systém předá údaje uvedené v čl. 11 písm. a) až k) pro všechny soubory údajů odpovídající shodě. Ústřední systém nepředá označení uvedené v odstavci 1 tohoto článku. Po uplynutí období tří let ústřední systém automaticky zablokuje předání těchto údajů v případě žádosti o porovnání pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1, ovšem ponechá tyto údaje přístupné pro porovnání pro účely uvedené v čl. 1 odst. 1 do okamžiku, kdy budou vymazány. Blokované údaje se nepředávají a ústřední systém oznámí žádajícímu státu v případě nalezení shody negativní výsledek.

3 Členský stát původu zruší označení nebo zablokování údajů týkajících se státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, jejichž údaje byly již dříve označeny nebo blokovány podle odstavců 1 nebo 2 tohoto článku, pokud je těmto osobám odňato postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany, je ukončena jeho platnost nebo je zamítnuto prodloužení jeho platnosti, a to podle článků 14 nebo 19 směrnice 2011/95/EU.

KAPITOLA VI

POSTUP POROVNÁNÍ A PŘEDÁVÁNÍ ÚDAJŮ PRO ÚČELY VYMÁHÁNÍ PRÁVA

Článek 19

Postup porovnání údajů o otiscích prstů s údaji systému Eurodac

1. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 mohou určené orgány uvedené v čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 podat orgánu provádějícímu ověření odůvodněnou elektronickou žádost v souladu s čl. 20 odst. 1, spolu s referenčním číslem, které jí tyto orgány přidělily, o předání údajů o otiscích prstů pro porovnání s ústředním systémem prostřednictvím národního přístupového bodu. Orgán provádějící ověření po obdržení takové žádosti ověří, zda jsou splněny všechny podmínky žádosti o porovnání uvedené v článku 20, případně článku 21.

2. Jsou-li splněny všechny podmínky žádosti o porovnání údajů o otiscích prstů uvedené v článku 20 nebo 21, orgán provádějící ověření postoupí žádost o porovnání národnímu přístupovému bodu, který ji zpracuje v ústředním systému v souladu s postupy stanovenými v čl. 9 odst. 3 a 5 pro účely porovnání s údaji předanými ústřednímu systému podle čl. 9 odst. 1 a čl. 14 odst. 2.

3. Ve výjimečně naléhavých případech, kdy je nutné zabránit bezprostředně hrozícímu nebezpečí souvisejícímu s teroristickým či jiným závažným trestným činem, může úřad provádějící

ověření postoupit údaje o otiscích prstů národnímu přístupovému bodu pro porovnání okamžitě po obdržení žádosti od určeného orgánu a až následně ověřit, zda jsou splněny všechny podmínky žádosti o porovnání údajů o otiscích prstů uvedené v článku 20 nebo článku 21, včetně toho, zda skutečně nastal výjimečně naléhavý případ. Následné ověření se provádí bez zbytečného prodloužení po vyřízení žádosti.

4. Pokud se následným ověřením zjistí, že přístup k údajům systému Eurodac nebyl odůvodněný, všechny orgány, které měly přístup k těmto údajům, tyto informace získané ze systému Eurodac vymažou a sdělí tuto skutečnost orgánu provádějícímu ověření.

Článek 20

Podmínky přístupu určených orgánů k údajům systému Eurodac

1. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 mohou určené orgány podat odůvodněnou elektronickou žádost o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji uloženými v ústředním systému v rámci svých pravomocí pouze tehdy, nevedlo-li ke zjištění totožnosti subjektu údajů porovnání s těmito databázemi:

— vnitrostátní databáze otisků prstů,

— automatizované databáze otisků prstů všech ostatních členských států podle rozhodnutí 2008/615/SVV, jsou-li porovnání technicky možná, s výjimkou případů, kdy se lze odůvodněně domnívat, že by takové porovnávání ke zjištění totožnosti subjektu údajů nevedlo. Tyto důvody se zahrnou do odůvodněné elektronické žádosti o porovnání s údaji systému Eurodac, již určený orgán zašle orgánu provádějícímu ověření, a

— Vízový informační systém v případě splnění podmínek pro provedení příslušného porovnání stanovených v rozhodnutí Rady 2008/633/SVV;

a pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

a) porovnání je nezbytné pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických trestných činů nebo jiných závažných trestných činů, což znamená, že existuje převažující zájem zachovat veřejnou bezpečnost, jenž prohledávání databáze opravňuje z hlediska proporcionality;

b) porovnání je nezbytné ve specifickém případě (tzn. systematická porovnávání se neprovádějí); a

c) existují oprávněné důvody předpokládat, že toto porovnání podstatně přispěje k prevenci, odhalování nebo vyšetřování jakýchkoli z daných trestných činů. Tyto oprávněné důvody existují zejména v případech, kdy existuje důvodné podezření, že podezřelá osoba, pachatel nebo oběť teroristického či jiného závažného trestného činu patří do jedné z kategorií, na něž se vztahuje toto nařízení.

2. Žádosti o porovnání s údaji systému Eurodac se omezují na vyhledávání na základě údajů o otiscích prstů.

Článek 21

Podmínky přístupu Europolu k údajům systému Eurodac

1. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 může určený orgán Europolu předložit odůvodněnou elektronickou žádost o porovnání údajů o otiscích prstů s údaji uloženými v ústředním systému v rámci mezí zmocnění Europolu a v případě, kdy je to nutné pro výkon jeho úkolů, a pouze tehdy, nevedlo-li ke zjištění totožnosti subjektu údajů porovnání údajů o otiscích prstů s údaji uloženými v některém ze systémů zpracování informací, které jsou z technického i právního hlediska Europolu přístupné, a v případě, že jsou splněny všechny tyto podmínky:

a) porovnání je nezbytné s cílem podpořit a posílit činnost členských států v rámci prevence, odhalování nebo vyšetřování teroristických či jiných závažných trestných činů spadajících do pravomocí Europolu, což znamená, že existuje převažující zájem zachovat veřejnou bezpečnost, jenž prohledávání databáze opravňuje z hlediska proporcionality;

b) porovnání je nezbytné ve specifickém případě (tzn. systematická porovnávání se neprovádějí); a

c) existují oprávněné důvody předpokládat, že toto porovnání podstatně přispěje k prevenci, odhalování nebo vyšetřování jakýchkoli z daných trestných činů. Tyto oprávněné důvody existují zejména v případech, kdy existuje důvodné podezření, že podezřelá osoba, pachatel nebo oběť teroristického či jiného závažného trestného činu patří do jedné z kategorií, na něž se vztahuje toto nařízení.

2. Žádosti o porovnání s údaji systému Eurodac se omezují na porovnávání údajů o otiscích prstů.

3. Zpracování informací získaných Europolem z porovnání s údaji ze systému Eurodac podléhá povolení členského státu původu. Takové povolení lze získat prostřednictvím národní jednotky Europolu daného členského státu.

Článek 22

Komunikace mezi určenými orgány, orgány provádějícími ověření a národními přístupovými body

1. Aniž je dotčen článek 26, musí být veškerá komunikace mezi určenými orgány, orgány provádějícími ověření a národními přístupovými body zabezpečena a musí probíhat elektronicky.

2. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 zpracovává členský stát otisky prstů digitálně a předává je v datovém formátu uvedeném v příloze I, aby se zajistilo, že porovnání lze provést prostřednictvím počítačového systému rozpoznávání otisků prstů.

KAPITOLA VII

ZPRACOVÁNÍ ÚDAJŮ, OCHRANA ÚDAJŮ A ODPOVĚDNOST

Článek 23

Odpovědnost za zpracování údajů

1. Členský stát původu je odpovědný za

a) snímání otisků prstů v souladu s právem;

b) předávání údajů o otiscích prstů a dalších údajů uvedených v článku 11, čl. 14 odst. 2 a čl. 17 odst. 2 ústřednímu systému v souladu s právem;

c) přesnost a aktuálnost údajů v době předání ústřednímu systému;

d) zaznamenávání, ukládání, opravy a vymazávání údajů v ústředním systému v souladu s právem, aniž jsou dotčeny povinnosti agentury;

e) zpracování výsledků porovnávání údajů o otiscích prstů předaných ústředním systémem v souladu s právem.

2. V souladu s článkem 34 zajistí členský stát původu zabezpečení údajů uvedených v odstavci 1 před předáním ústřednímu systému a během něho, jakož i zabezpečení údajů, které od ústředního systému obdrží.

3. Členský stát původu je odpovědný za konečné určení totožnosti údajů podle čl. 25 odst. 4.

4. Agentura zajistí, aby byl ústřední systém provozován v souladu s tímto nařízením. Agentura zejména:

- a) přijímá opatření k zajištění toho, aby osoby pracující s ústředním systémem zpracovávaly údaje zaznamenané v tomto systému pouze v souladu s účelem systému Eurodac vymezeným v čl. 1 odst. 1;
- b) přijímá nezbytná opatření k zajištění zabezpečení ústředního systému v souladu s článkem 34;
- c) zajišťuje, aby přístup k ústřednímu systému měly pouze osoby oprávněné s ním pracovat, aniž je dotčena pravomoc evropského inspektora ochrany údajů.

Agentura uvědomí o opatřeních, která přijme k provedení prvního pododstavce, Evropský parlament, Radu a evropského inspektora ochrany údajů.

Článek 24

Předání

1. Otisky prstů se digitálně zpracují a předají v datovém formátu uvedeném v příloze I. V míře nezbytné pro účinný provoz ústředního systému stanoví agentura technické požadavky na předávání datového formátu členskými státy ústřednímu systému a naopak. Agentura zajistí že údaje o otiscích prstů předané členskými státy lze porovnávat počítačovým systémem rozpoznávání otisků prstů.

2. Členské státy předávají údaje uvedené v článku 11, čl. 14 odst. 2 a čl. 17 odst. 2 elektronicky. Údaje uvedené v článku 11 a čl. 14 odst. 2 se automaticky zaznamenávají v ústředním systému. V míře nezbytné pro účinný provoz ústředního systému stanoví agentura technické požadavky pro zajištění toho, aby údaje mohly být řádně elektronicky předávány z členských států do ústředního systému a naopak.

3. Referenční číslo uvedené v čl. 11 písm. d), čl. 14 odst. 2 písm. d), v čl. 17 odst. 1 a v čl. 19 odst. 1 umožňuje údaje jednoznačně přiřadit k jedné konkrétní osobě a členskému státu, který údaje předává. Dále umožňuje zjistit, zda se tyto údaje vztahují k osobě uvedené v čl. 9 odst. 1, čl. 14 odst. 1 nebo čl. 17 odst. 1.

4. Referenční číslo začíná identifikačním písmenem nebo písmeny, kterými je v souladu s normou uvedenou v příloze I identifikován členský stát předávající údaje. Za identifikačním písmenem nebo písmeny následuje identifikace kategorie osob nebo žádostí. Číslice „1“ označuje údaje vztahující se k osobám uvedeným v čl. 9 odst. 1, číslice „2“ k osobám podle čl. 14 odst. 1, číslice „3“ k osobám podle čl. 17 odst. 1, číslice „4“ k žádostem podle článku 20, číslice „5“ k žádostem podle článku 21 a číslice „9“ k žádostem podle článku 29.

5. Agentura stanoví pro členské státy nezbytné technické postupy zaručující, že údaje, které obdrží ústřední systém, budou jednoznačné.

6. Ústřední systém potvrdí přijetí předaných údajů co nejdříve. Za tímto účelem stanoví agentura nezbytné technické požadavky k zajištění toho, aby členské státy na požádání obdržely potvrzení o přijetí.

Článek 25

Provádění porovnávání a předávání výsledků

1. Členské státy zajistí předávání údajů o otiscích prstů v kvalitě dostatečné pro účely porovnávání prostřednictvím počítačového systému rozpoznávání otisků prstů. V míře nezbytné pro zajištění velmi vysoké úrovně přesnosti výsledků porovnávání prováděného ústředním systémem stanoví agentura přiměřenou kvalitu předávaných údajů o otiscích prstů. Ústřední systém zkontroluje kvalitu předaných údajů o otiscích prstů co nejdříve. Pokud údaje o otiscích prstů neumožňují porovnávání za použití počítačového systému rozpoznávání otisků prstů, ústřední systém informuje daný členský stát. Uvedený členský stát potom předá údaje o otiscích prstů přiměřené kvality s použitím stejného referenčního čísla, jaké měl předchozí soubor údajů.

2. Ústřední systém provádí porovnávání v pořadí, v jakém žádosti přicházejí. Každá žádost musí být vyřízena do 24 hodin. Členský stát může z důvodů souvisejících s vnitrostátními právními předpisy požadovat, aby zvláště naléhavá porovnání byla provedena do jedné hodiny. Pokud nelze tyto lhůty dodržet kvůli okolnostem, za které neodpovídá agentura, zpracuje ústřední systém žádost přednostně, jakmile tyto okolnosti pomínou. V takových případech stanoví agentura v míře nezbytné pro účinný provoz ústředního systému kritéria pro zajištění přednostního vyřizování žádostí.

3. V míře nezbytné pro účinný provoz ústředního systému stanoví agentura provozní postupy pro zpracování přijatých údajů a pro předávání výsledků porovnávání.

4. Výsledky porovnávání jsou ihned kontrolovány v přijímajícím členském státě odborníkem na daktyloskopii, jak je vymezen v souladu s vnitrostátními pravidly, který je speciálně vyškolen v různých metodách porovnávání otisků prstů, jež toto nařízení upravuje. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení provádí konečné určení totožnosti členský stát původu ve spolupráci s dotčenými členskými státy na základě článku 34 nařízení(EU) č. 604/2013

Informace obdržené z ústředního systému o ostatních údajích, které se projevily jako nespolehlivé, jsou vymazány, jakmile se nespolehlivost těchto údajů prokáže.

5. Pokud z konečného určení totožnosti podle odstavce 4 vyplyne, že výsledek porovnávání obdržený z ústředního systému neodpovídá údajům o otiscích prstů zaslaným k porovnání, členské státy okamžitě vymažou výsledek porovnání a sdělí co nejdříve, nejpozději však do tří pracovních dnů, tuto skutečnost Komisi a agentuře.

Článek 26

Komunikace mezi členskými státy a ústředním systémem

Údaje předávané členskými státy ústřednímu systému a naopak využívají komunikační infrastrukturu. V míře nezbytné pro účinný provoz ústředního systému stanoví agentura technické postupy nezbytné pro používání komunikační infrastruktury.

Článek 27

Přístup k údajům zaznamenaným v systému Eurodac, opravy nebo vymazání těchto údajů

1. Členský stát původu má přístup k údajům, které předal a které jsou zaznamenané v ústředním systému v souladu s tímto nařízením.

Žádný členský stát nemůže vyhledávat v údajích předaných jiným členským státem, ani takové údaje obdržet, kromě údajů pocházejících z porovnávání podle čl. 9 odst. 5.

2. Orgány členských států, které mají na základě odstavce 1 tohoto článku přístup k údajům zaznamenaným v ústředním systému, jsou orgány určené jednotlivými členskými státy pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1. Při tomto určení každý členský stát přesně uvede jednotku odpovědnou za provádění úkolů souvisejících s uplatňováním tohoto nařízení. Každý členský stát neprodleně sdělí Komisi a agentuře seznam těchto jednotek a všechny změny v tomto seznamu. Agentura zveřejní

souhrnný seznam v *Úředním věstníku Evropské unie*. V případě změn v tomto seznamu zveřejňuje agentura aktualizovaný souhrnný seznam jednou ročně na internetu.

3. Pouze členský stát původu má právo změnit údaje, které předal ústřednímu systému, opravami nebo doplněním těchto údajů, nebo je vymazat, aniž je dotčeno vymazávání prováděné na základě čl. 12 odst. 2 nebo čl. 16 odst. 1.

4. Jestliže má členský stát nebo agentura informace nasvědčující tomu, že údaje zaznamenané v ústředním systému jsou věcně nesprávné, upozorní na to co nejdříve členský stát původu.

Jestliže má členský stát informace nasvědčující tomu, že údaje byly zaznamenané do ústředního systému v rozporu s tímto nařízením, upozorní na to co nejdříve agenturu, Komisi a členský stát původu. Členský stát původu dané údaje zkontroluje a v případě nutnosti je bez odkladu změni nebo vymaže.

5. Agentura nepředá ani nezpřístupní údaje zaznamenané v ústředním systému orgánům žádné třetí země. Tento zákaz se nepoužije na předávání těchto údajů do třetích zemí, na které se vztahuje nařízení (EU) č. 604/2013.

Článek 28

Uchovávání záznamů

1. Agentura uchovává záznamy o všech úkonech zpracování údajů v rámci ústředního systému. Tyto záznamy vypovídají o účelu přístupu, o datu a čase, o předaných údajích, o údajích použitých pro dotazování, o názvu jednotky, která údaje vložila nebo vyhledávala, a o jménech odpovědných osob.

2. Záznamy podle odstavce 1 tohoto článku lze použít pouze pro sledování přípustnosti zpracovávání údajů z hlediska ochrany údajů a pro zajištění zabezpečení údajů v souladu s článkem 34. Záznamy musí být chráněny vhodnými opatřeními proti neoprávněnému přístupu a smazány po uplynutí jednoho roku od uplynutí doby uložení údajů podle čl. 12 odst. 1 a čl. 16 odst. 1, pokud nejsou nezbytné pro již zahájené kontrolní postupy.

3. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 přijme každý členský stát v souvislosti se svým vnitrostátním systémem opatření nezbytná k dosažení cílů stanovených v odstavci 1 a 2 tohoto článku. Každý členský stát navíc vede záznamy o pracovnících řádně zmocněných k vkládání nebo vyhledávání údajů.

Článek 29

Práva subjektu údajů

1. Každou osobu, na kterou se vztahuje čl. 9 odst. 1, čl. 14 odst. 1 nebo čl. 17 odst. 1, informuje členský stát původu písemně a v případě nutnosti i ústně, v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, o

- a) totožnosti správce ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 95/46/ES a případně jeho zástupce;
- b) účelu, pro který budou údaje o této osobě zpracovány systémem Eurodac, včetně popisu cílů nařízení (EU) č. 604/2013, v souladu s článkem 4 uvedeného nařízení, a srozumitelně a za použití jasného a jednoduchého jazyka jí vysvětlí, že členskými státy a Europolu lze pro účely vymáhání práva poskytnout přístup k systému Eurodac;
- c) příjemcích údajů;
- d) povinnosti nechat si sejmout otisky prstů, pokud jde o osoby uvedené v čl. 9 odst. 1 nebo čl. 14 odst. 1;
- e) právu na přístup k údajům o ní a jejím právu požadovat opravu nesprávných údajů o ní nebo vymazání údajů o ní, a které byly zpracovány v rozporu se zákonem, jakož i o právu obdržet informace o postupech při uplatňování těchto práv, včetně kontaktních údajů správce a vnitrostátních orgánů dozoru podle čl. 30 odst. 1.

2. Pokud jde o osobu, na kterou se vztahuje čl. 9 odst. 1 nebo čl. 14 odst. 1, jsou jí informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku poskytnuty při snímání otisků prstů.

Pokud jde o osobu, na kterou se vztahuje čl. 17 odst. 1, jsou jí informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku poskytnuty nejpozději při předání údajů o ní ústřednímu systému. Tato povinnost neplatí, pokud se poskytnutí těchto informací ukáže jako nemožné nebo pokud by vyžadovalo nepřiměřené úsilí.

Je-li osoba, které se týká čl. 9 odst. 1, čl. 14 odst. 1 a čl. 17 odst. 1, nezletilá, poskytne jí členský stát informace způsobem přiměřeným jejímu věku.

3. Postupem podle čl. 44 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013 se vypracuje společný leták obsahující alespoň informace podle odstavce 1 tohoto článku a informace podle čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení.

Leták musí být jasný, jednoduchý a sepsaný v jazyce, jemuž daná osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí.

Leták musí být vypracován takovým způsobem, aby měly členské státy možnost doplnit do něho další informace týkající se konkrétního členského státu. Tyto specifické informace zahrnují alespoň práva subjektu údajů a možnost pomoci ze strany vnitrostátních orgánů dozoru a i kontaktní údaje kanceláře správce a vnitrostátních orgánů dozoru.

4. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení může v každém členském státě každý subjekt údajů v souladu s právními předpisy a postupy daného státu vykonávat práva stanovená článkem 12 směrnice 95/46/ES.

Aniž je dotčena povinnost poskytnout další informace v souladu s čl. 12 písm. a) směrnice 95/46/ES, má subjekt údajů právo získat sdělení o údajích, které se ho týkají a které jsou zaznamenány v ústředním systému, a o členském státě, který je předal ústřednímu systému. Tento přístup k údajům může poskytnout pouze některý členský stát.

5. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 může v každém členském státě každá osoba požadovat opravu údajů, které jsou věcně nesprávné, nebo o vymazání údajů zaznamenaných v rozporu se zákonem. Opravu a vymazání provede bez zbytečného odkladu členský stát, který údaje předal, v souladu s vnitrostátními právními předpisy a postupy.

6. Pokud je právo na opravu a vymazání pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 vykonáváno v jiném členském státě, než který předal údaje, spojí se orgány tohoto členského státu s orgány členského státu nebo států, které tyto údaje předaly, aby mohly zkontrolovat správnost údajů a zákonnost jejich předání a zaznamenání v ústředním systému.

7. Pokud vyjde najevo, že údaje zaznamenané v ústředním systému jsou věcně nesprávné nebo byly zaznamenány v rozporu se zákonem, členský stát, který je předal, tyto údaje pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 opraví nebo vymaže v souladu s čl. 27 odst. 3. Tento členský stát subjektu údajů bez zbytečného odkladu písemně potvrdí, že provedl opravu nebo vymazání údajů o něm.

8. Jestliže členský stát, který předal údaje, nesouhlasí s tím, že údaje zaznamenané v ústředním systému jsou věcně nesprávné nebo byly zaznamenány v rozporu se zákonem, sdělí pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 bez zbytečného odkladu písemně subjektu údajů důvody, proč nehodlá tyto údaje opravit nebo vymazat.

Tento členský stát také subjektu údajů poskytne poučení o krocích, které může učinit, nepřijme-li poskytnuté vysvětlení. To zahrnuje informace, jak podat žalobu nebo případně stížnost příslušným orgánům nebo soudům daného členského státu, a o veškeré finanční nebo jiné pomoci dostupné v souladu s právními předpisy a postupy daného členského státu.

9. Každá žádost podle odstavců 4 a 5 musí obsahovat všechny podrobnosti nutné k určení totožnosti subjektu údajů, včetně otisků prstů. Tyto údaje se použijí výhradně k umožnění výkonu práv uvedených v odstavcích 4 a 5 a jsou vymazány ihned poté.

10. Příslušné orgány členských států aktivně spolupracují na bezodkladném uplatnění práv stanovených v odstavcích 5, 6 a 7.

11. Požádá-li subjekt údajů o poskytnutí údajů, které se ho týkají, v souladu s odstavcem 4, příslušný orgán uchová písemný záznam o podání této žádosti a způsobu jejího řešení a neprodleně jej zpřístupní vnitrostátním orgánům dozoru.

12. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení pomáhá v každém členském státě jeho orgán dozoru v souladu s čl. 28 odst. 4 směrnice 95/46/ES subjektu údajů na základě její žádosti při výkonu jejích práv.

13. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení orgán členského státu, který předal údaje, a orgán dozoru členského státu, ve kterém se nachází subjekt údajů, tomuto subjektu pomáhají, a pokud o to požádá, radí mu při výkonu jeho práv na opravu nebo vymazání údajů. Oba tyto orgány dozoru za tímto účelem spolupracují. Žádosti o takovou pomoc mohou být podány orgánu dozoru členského státu, ve kterém se nachází subjekt údajů, a ten je předá orgánu členského státu, který předal údaje.

14. V každém členském státě může každá osoba v souladu s právními předpisy a postupy daného státu podat žalobu nebo

případně stížnost příslušným orgánům nebo soudům daného státu, pokud je jí odepřeno právo přístupu stanovené v odstavci 4.

15. Každá osoba může v souladu s právními předpisy a postupy členského státu, který předal údaje, podat žalobu nebo, je-li to vhodné, stížnost příslušným orgánům nebo soudům daného státu ohledně údajů, které se k ní vztahují a jsou zaznamenány v ústředním systému, za účelem výkonu svých práv podle odstavce 5. Povinnost orgánů dozoru členských států pomáhat subjektu údajů, a pokud o to požádá, radit mu v souladu s odstavcem 13 trvá během celého řízení.

Článek 30

Dozor vykonávaný orgány dozoru členských států

1. Pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení každý členský stát zajistí, aby jeho orgán nebo orgány dozoru určené podle čl. 28 odst. 1 směrnice 95/46/ES dohlížely nezávisle a v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy na zákonnost zpracování osobních údajů daným členským státem v souladu s tímto nařízením, včetně jejich předání ústřednímu systému.

2. Každý členský stát zajistí, aby jeho orgán dozoru měl možnost poradit se s osobami s dostatečnými znalostmi v oboru daktyloskopie.

Článek 31

Dozor vykonávaný evropským inspektorem ochrany údajů

1. Evropský inspektor ochrany údajů zajišťuje, aby bylo veškeré zpracovávání osobních údajů v systému Eurodac, zejména činnosti prováděné agenturou, prováděno v souladu s nařízením (ES) č. 45/2001 a tímto nařízením.

2. Evropský inspektor ochrany údajů zajišťuje, aby byl alespoň každým třetím rokem v souladu s mezinárodními auditorskými standardy proveden audit činností agentury souvisejících se zpracováváním osobních údajů. Zpráva o tomto auditu se zasílá Evropskému parlamentu, Radě, Komisi, agentuře a vnitrostátním orgánům dozoru. Agentura má možnost se k zprávě před jejím přijetím vyjádřit.

Článek 32

Spolupráce orgánů dozoru členských států s evropským inspektorem ochrany údajů

1. Vnitrostátní orgány dozoru a evropský inspektor ochrany údajů v rozsahu svých pravomocí aktivně spolupracují v rámci svých povinností a zajišťují koordinovaný dozor nad systémem Eurodac.

2. Členské státy zajistí, aby nezávislý orgán každoročně provedl v souladu s čl. 33 odst. 2 audit zpracování osobních údajů pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2, jehož součástí je i analýza vzorku odůvodněných elektronických žádostí.

Zpráva o auditu se připojí k výroční zprávě členských států uvedené v čl. 40 odst. 7.

3. Vnitrostátní orgány dozoru a evropský inspektor ochrany údajů si v rozsahu svých pravomocí vyměňují důležité informace, vzájemně si pomáhají při provádění auditů a inspekci, posuzují potíže vznikající při výkladu a uplatňování tohoto nařízení, zkoumají obtíže s výkonem nezávislého dozoru nebo při výkonu práv subjektů údajů, vypracovávají harmonizované návrhy společných řešení všech obtíží a podle potřeby zvyšují informovanost o právech na ochranu údajů.

4. Pro účely odstavce 3 se vnitrostátní orgány dozoru a evropský inspektor ochrany údajů setkávají nejméně dvakrát ročně. Náklady na tato setkání nese a jejich organizaci zajišťuje evropský inspektor ochrany údajů. Na prvním setkání se přijme jednací řád. Podle potřeby se společně vypracovávají další pracovní metody. Jednou za dva roky se zasílá Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a agentuře společná zpráva o činnostech.

Článek 33

Ochrana osobních údajů pro účely vymáhání práva

1. Každý členský stát zajistí, aby ustanovení přijatá v rámci vnitrostátních právních předpisů, kterými se provádí rámcové rozhodnutí 2008/977/SVV, byla rovněž použitelná na zpracování osobních údajů jejich vnitrostátními orgány pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení.

2. Sledování zákonnosti zpracování osobních údajů podle tohoto nařízení členským státem pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, včetně předávání těchto údajů do systému Eurodac a z něho, provádějí vnitrostátní orgány dozoru určené podle rámcového rozhodnutí 2008/977/SVV.

3. Zpracování osobních údajů Evroplem podle tohoto nařízení probíhá v souladu s rozhodnutím 2009/371/SVV a dohlíží na ně nezávislý externí inspektor ochrany údajů. Na zpracování osobních údajů Evroplem podle tohoto nařízení se tudíž použijí ustanovení článku 30, 31 a 32 uvedeného rozhodnutí. Nezávislý externí inspektor ochrany údajů zajistí, aby práva fyzických osob nebyla porušována.

4. Osobní údaje získané podle tohoto nařízení ze systému Eurodac pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 se zpracovávají pouze pro účely prevence, odhalování nebo vyšetřování

konkrétního případu, pro nějž daný členský stát nebo Evroplem podal žádost o příslušné údaje.

5. Ústřední systém, určené orgány a orgány provádějící ověření a Evroplem uchovávají záznam o vyhledávání údajů, aby vnitrostátním orgánům pro ochranu údajů a evropskému inspektorovi ochrany údajů umožnily kontrolovat, zda jsou údaje zpracovávány v souladu s předpisy Unie pro ochranu údajů, a to i pro účely vedení záznamů pro účely vypracování výročních zpráv uvedených v čl. 40 odst. 7. Osobní údaje získané za jiným než výše uvedeným účelem a rovněž záznamy o jejich vyhledávání se vymažou ze všech vnitrostátních souborů a souborů Evroplem po uplynutí jednoho měsíce, jestliže údaje nejsou potřebné pro účely specifického probíhajícího vyšetřování trestné činnosti, jež bylo důvodem žádosti daného členského státu nebo Evroplem o příslušné údaje.

Článek 34

Zabezpečení údajů

1. Členský stát původu zajistí zabezpečení údajů před jejich předáváním ústřednímu systému a během něho.

2. Každý členský stát přijme pro všechny údaje zpracované jeho příslušnými orgány podle tohoto nařízení nezbytná opatření, včetně přijetí bezpečnostního plánu, aby:

- a) údaje fyzicky chránil, mimo jiné vypracováním plánů pro mimořádné situace na ochranu kritické infrastruktury;
- b) zabránil neoprávněným osobám v přístupu do vnitrostátních zařízení, ve kterých členský stát provádí činnosti v souladu s cíli systému Eurodac (kontroly při vstupu do zařízení);
- c) zabránil neoprávněnému čtení, kopírování, úpravám a vymazání nosičů údajů (kontrola nosičů údajů);
- d) zabránil neoprávněnému vkládání údajů a neoprávněnému prohlížení, změnám nebo vymazávání uložených osobních údajů (kontrola uložení);
- e) zabránil neoprávněnému zpracování údajů v systému Eurodac a jakékoli neoprávněné úpravě nebo vymazání údajů zpracovávaných v systému Eurodac (kontrola vstupu údajů);
- f) zajistil, aby osoby oprávněné k přístupu do systému Eurodac měly přístup pouze k údajům, na které se vztahuje jejich oprávnění k přístupu, a pouze s pomocí individuálních a jednoznačných totožností uživatele a chráněných režimů přístupu k informacím (kontrola přístupu k údajům);

- g) zajistil, aby všechny orgány s právem přístupu do systému Eurodac vytvořily profily popisující funkce a povinnosti osob, jež jsou oprávněny k údajům přistupovat a údaje vkládat, aktualizovat, vymazávat nebo vyhledávat, a aby tyto profily a veškeré další související informace, jež mohou orgány potřebovat pro účely dozoru, na žádost neprodleně zpřístupnily vnitrostátním orgánům dozoru uvedeným v článku 28 směrnice 95/46/ES a článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/977/SVV (profily pracovníků);
- h) zajistil, aby bylo možné ověřit a zjistit, kterým orgánům se mohou osobní údaje předávat prostřednictvím zařízení pro předávání údajů (kontrola předávání údajů);
- i) zajistil možnost ověření a zjištění, které údaje byly v systému Eurodac zpracovány, kdy, kým a za jakým účelem (kontrola zaznamenávání údajů);
- j) zabránil neoprávněnému čtení, kopírování, úpravám a vymazávání osobních údajů během jejich předávání ze systému Eurodac a do něho nebo během přepravy nosičů údajů, zejména prostřednictvím vhodných technik šifrování (kontrola přepravy);
- k) sledoval účinnost bezpečnostních opatření uvedených v tomto odstavci a přijal nezbytná organizační opatření související s interním sledováním, aby zajistil dodržování tohoto nařízení (interní kontrola) a do 24 hodin automatické odhalování jakýchkoli událostí, které vznikly v důsledku uplatňování opatření uvedených v písmenech b) až j) a mohou poukazovat na bezpečnostní incident.

3. Členské státy informují agenturu o bezpečnostních incidentech, které ve svém systému odhalily. Agentura informuje o bezpečnostních incidentech členské státy, Europol a evropského inspektora ochrany údajů. Dotčené členské státy, agentura a Europol během bezpečnostního incidentu vzájemně spolupracují.

4. Agentura přijme opatření nezbytná k dosažení cílů stanovených v odstavci 2, pokud jde o provoz systému Eurodac, včetně přijetí bezpečnostního plánu.

Článek 35

Zákaz předávání údajů třetím zemím, mezinárodními organizacím a soukromým subjektům

1. Osobní údaje získané členským státem nebo Europolem podle tohoto nařízení z ústředního systému nesmí být předávány nebo zpřístupňovány žádné třetí zemi, mezinárodní organizaci ani soukromému subjektu usazenému v Unii nebo mimo

ni. Tento zákaz se uplatní i v případě, že jsou tyto údaje dále zpracovávány na vnitrostátní úrovni nebo mezi členskými státy ve smyslu čl. 2 písm. b) rámcového rozhodnutí 2008/977/SVV.

2. Osobní údaje, které pocházejí z některého členského státu a jsou pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 vyměňovány mezi členskými státy na základě zjištěné shody, nesmí být předávány třetím zemím, hrozí-li vážné nebezpečí, že subjekty údajů mohou být v důsledku předání těchto informací vystaveny mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestům nebo mohou čelit jakémukoli jinému porušování základních práv.

3. Zákazem uvedeným v odstavcích 1 a 2 není dotčeno právo členských států předávat tyto údaje třetím zemím, na které se vztahuje nařízení (EU) č. 604/2013.

Článek 36

Vedení protokolů a dokumentace

1. Každý členský stát a Europol zajistí, aby všechny úkony zpracování údajů pro účely stanovené v čl. 1 odst. 2 plynoucí z žádostí o porovnání s údaji systému Eurodac byly zaprotokolovány nebo zdokumentovány pro účely kontroly přípustnosti žádosti, sledování zákonnosti zpracování údajů a neporušenosti a zabezpečení údajů a pro účely vlastní kontroly.

2. Protokol nebo dokumentace musí v každém případě obsahovat:

- a) přesný účel žádosti o porovnání, včetně příslušné podoby teroristického trestného činu nebo jiného závažného trestného činu, a v případě Europolu přesný účel žádosti o porovnání;
- b) rozumné důvody pro to, aby nebylo provedeno porovnání s jinými členskými státy podle rozhodnutí 2008/615/SVV v souladu s čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení;
- c) odkaz na vnitrostátní spis;
- d) datum a přesný čas zaslání žádosti národního přístupového bodu o porovnání do ústředního systému;
- e) název orgánu, který požádal o přístup za účelem porovnání, a jméno odpovědné osoby, která podala žádost a zpracovala údaje;

f) případně využití postupu v naléhavém případě uvedeného v čl. 19 odst. 3 a rozhodnutí přijaté s ohledem na následné ověření;

g) údaje použité pro porovnání;

h) podle vnitrostátních pravidel nebo rozhodnutí 2009/371/SVV identifikační značku úředníka, který provedl vyhledání, a úředníka, který vyhledání nebo poskytnutí údajů nařídil.

3. Protokoly a dokumentace se použijí pouze pro sledování zákonnosti zpracování údajů z hlediska ochrany údajů a pro zajištění zabezpečení údajů. Pro sledování a hodnocení uvedené v článku 40 smějí být použity pouze protokoly obsahující jiné než osobní údaje. Příslušné vnitrostátní orgány dozoru odpovědné za kontrolu přípustnosti žádosti a sledování zákonnosti zpracování údajů a neporušenosti a zabezpečení údajů mají na požádání přístup k těmto protokolům za účelem plnění svých povinností.

Článek 37

Odpovědnost

1. Každá osoba nebo členský stát poškozený následkem protiprávního zpracování nebo jakéhokoli jednání neslučitelného s tímto nařízením je oprávněn obdržet náhradu škody od členského státu odpovědného za způsobenou škodu. Tento stát je zcela nebo částečně zproštěn své odpovědnosti, pokud prokáže, že neodpovídá za událost vedoucí ke vzniku škody.

2. Pokud nesplnění povinností plynoucích z tohoto nařízení členským státem způsobí škodu ústřednímu systému, je tento členský stát za takovou škodu odpovědný, kromě případu, kdy agentura nebo jiný členský stát neučinily přiměřené kroky s cílem předejít této škodě nebo zmírnit její následky.

3. Uplatnění nároku na náhradu za škodu uvedenou v odstavcích 1 a 2 vůči členskému státu se řídí vnitrostátními právními předpisy žalovaného členského státu.

KAPITOLA VIII

ZMĚNY NAŘÍZENÍ (EU) Č. 1077/2011

Článek 38

Změny nařízení (EU) č. 1077/2011

Nařízení (EU) č. 1077/2011 se mění takto:

1) Článek 5 se nahrazuje tímto:

„Článek 5

Úkoly související se systémem Eurodac

V souvislosti se systémem Eurodac plní agentura:

a) úkoly, kterými ji pověřuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 o zřízení 26. června 2013 systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva (*); a

b) úkoly související s odbornou přípravou zaměřenou na technické aspekty používání systému Eurodac.

(*) Úř. věst. L 180, 29.6.2013, p. 1.”;

2) Ustanovení čl. 12 odst. 1 se mění takto:

a) písmena u) a v) se nahrazují tímto:

„u) přijímá výroční zprávu o činnosti ústředního systému Eurodac podle čl. 40 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013;

v) vyjadřuje se ke zprávám evropského inspektora ochrany údajů o auditech podle čl. 45 odst. 2 nařízení (ES) č. 1987/2006, čl. 42 odst. 2 nařízení (ES) č. 767/2008 a čl. 31 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 a zajišťuje patřičná opatření v návaznosti na audit;“

b) písmeno x) se nahrazuje tímto:

„x) vypracovává statistiky o činnosti ústředního systému Eurodac podle čl. 8 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013“;

c) písmeno z) se nahrazuje tímto:

„z) zajišťuje každoroční zveřejnění seznamu určených útvarů podle čl. 27 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013“;

3) V článku 15 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Europol a Eurojust se mohou účastnit zasedání správní rady jako pozorovatelé, jsou-li na pořadu jednání otázky týkající se SIS II v souvislosti s uplatňováním rozhodnutí 2007/533/SVV. Europol se také může účastnit zasedání správní rady jako pozorovatel, jsou-li na pořadu jednání otázky týkající se VIS v souvislosti s uplatňováním rozhodnutí 2008/633/SVV nebo otázky týkající se systému Eurodac a související s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013.“

4) Článek 17 se mění takto:

a) V odstavci 5 se písmeno g) nahrazuje tímto:

„g) aniž je dotčen článek 17 služebního řádu, stanoví požadavky na důvěrnost údajů k zajištění souladu s článkem 17 nařízení (ES) č. 1987/2006, článkem 17 rozhodnutí 2007/533/SVV, čl. 26 odst. 9 nařízení (ES) č. 767/2008 a čl. 4 odst. 4 nařízení (EU) Evropského parlamentu a Rady č. 603/2013;“

b) V odstavci 6 se písmeno i) nahrazuje tímto:

„i) zpráv o technickém fungování jednotlivých rozsáhlých informačních systémů uvedených v čl. 12 odst. 1 písm. t) a výroční zprávy o činnosti ústředního systému Eurodac uvedené v čl. 12 odst. 1 písm. u), na základě výsledků sledování a hodnocení.“

5) V článku 19 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Europol a Eurojust mohou každý jmenovat svého zástupce do poradní skupiny pro SIS II. Europol může také jmenovat svého zástupce do poradní skupiny pro VIS a do poradní skupiny pro systém Eurodac.“

KAPITOLA IX

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 39

Náklady

1. Náklady spojené se zřízením a provozem ústředního systému a komunikační infrastruktury jsou hrazeny ze souhrnného rozpočtu Evropské unie.

2. Náklady na národní přístupové body a náklady na jejich připojení k ústřednímu systému jsou hrazeny jednotlivými členskými státy.

3. Každý členský stát a Europol vytvoří a udržují na vlastní náklady technickou infrastrukturu nezbytnou k provádění tohoto nařízení a jsou odpovědné za úhradu svých nákladů plynoucích ze žádostí o porovnání s údaji systému Eurodac pro účely uvedené v čl. 1 odst. 2.

Článek 40

Výroční zpráva: sledování a hodnocení

1. Agentura předkládá Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a evropskému inspektorovi ochrany údajů výroční zprávu o činnostech ústředního systému, včetně jeho technického fungování a zabezpečení. Výroční zpráva obsahuje informace o řízení a výkonu systému Eurodac vzhledem k předem určeným kvantitativním ukazatelům úkolů uvedených v odstavci 2.

2. Agentura zajistí zavedení postupů ke sledování fungování ústředního systému vzhledem k cílům týkajícím se výsledků, efektivity nákladů a kvality služeb.

3. Pro účely technické údržby, vypracovávání zpráv a statistik má agentura přístup k nezbytným informacím, které se týkají zpracovávání údajů v ústředním systému.

4. Do 20. července 2018 a poté každé čtyři roky předloží Komise celkové hodnocení systému Eurodac posuzující dosažené výsledky vzhledem k cílům a dopad na základní práva, mimo jiné to, zda přístup do systému pro účely vymáhání práva nevedl k nepřímé diskriminaci osob, kterých se toto nařízení týká, a hodnotící trvalou platnost základních zásad a důsledky pro budoucí provoz a vypracuje nezbytná doporučení. Komise předá tato hodnocení Evropskému parlamentu a Radě.

5. Členské státy poskytují agentuře a Komisi informace nezbytné k vypracování zpráv podle odstavce 1.

6. Agentura, členské státy a Europol poskytují Komisi informace nezbytné pro přípravu hodnotících zpráv uvedených v odstavci 4. Tyto informace nesmějí ohrozit pracovní metody ani obsahovat informace, které prozrazují zdroje, pracovníky nebo vyšetřování určených orgánů.

7. Každý členský stát a Europol vypracují při dodržení vnitrostátních právních předpisů o zveřejňování citlivých informací výroční zprávu o účinnosti porovnávání údajů o otiscích prstů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva, která obsahuje informace a statistické údaje o:

— přesném účelu porovnání, včetně druhu teroristického trestného činu nebo závažného trestného činu,

— skutečnostech zakládajících důvodné podezření,

— opodstatněných důvodech pro to, aby nebylo provedeno porovnání s jinými členskými státy podle rozhodnutí 2008/615/SVV v souladu s čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení,

— počtu žádostí o porovnání,

— počtu a druhu případů, které byly završeny úspěšným určením totožnosti,

— potřebě a využití postupu pro výjimečně naléhavé případy včetně případů, kdy orgán provádějící ověření při následném ověření výjimečnou naléhavost neuznal.

Výroční zprávy členských států a Europolu se předají Komisi do 30. června následujícího roku.

8. Na základě výročních zpráv členských států a Europolu uvedených v odstavci 7 a celkového hodnocení uvedeného v odstavci 4, zpracuje Komise výroční zprávu o přístupu do systému Eurodac pro účely vymáhání práva a předá ji Evropskému parlamentu, Radě a evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 41

Sankce

Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby se na jakékoli zpracování údajů vložených do ústředního systému v rozporu s účelem systému Eurodac stanoveným v článku 1

vztahovaly v souladu s vnitrostátním právem účinné, přiměřené a odrazující sankce, včetně správních nebo trestních sankcí.

Článek 42

Místní působnost

Toto nařízení se nevztahuje na území, na která se nevztahuje nařízení (EU) č. 604/2013.

Článek 43

Oznámení určených orgánů a orgánů provádějících ověření

1. Nejpozději 20. října 2013 každý členský stát oznámí Komisi své určené orgány a provozní jednotky uvedené v čl. 5 odst. 3 a svůj orgán provádějící ověření a bezodkladně oznámí jakoukoli jejich změnu.

2. Nejpozději 20. října 2013 Europol oznámí Komisi svůj určený orgán, svůj orgán provádějící ověření a národní přístupový bod, který určil, a bezodkladně oznámí jakoukoli jejich změnu.

3. Komise každoročně zveřejní informace uvedené v odstavcích 1 a 2 v *Úředním věstníku Evropské unie* a formou elektronické publikace, kterou zpřístupní na internetu a kterou stále aktualizuje.

Článek 44

Přechodná ustanovení

Údaje blokové v ústředním systému podle článku 12 nařízení (ES) č. 2725/2000 se odblokuje a označí v souladu s čl. 18 odst. 1 tohoto nařízení dne 20. července 2015.

Článek 45

Zrušení

Nařízení (ES) č. 2725/2000 a nařízení Rady (ES) č. 407/2002 se zrušují s účinkem ode dne 20. července 2015.

Odkazy na zrušená nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze III.

Článek 46

Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení se použije od 20. července 2015.

Členské státy oznámí Komisi a agentuře, že přijaly technická opatření nezbytná k předávání údajů ústřednímu systému, co nejdříve, nejpozději však 20. července 2015.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 26. června 2013.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předseda
A. SHATTER

*PŘÍLOHA I***Datový formát a formulář pro otisky prstů**

Datový formát pro výměnu údajů o otiscích prstů

Je předepsán tento formát pro výměnu údajů o otiscích prstů:

ANSI/NIST-ITL 1a-1997, ver. 3, červen 2001 (INT-1) a jakékoli další verze této normy.

Norma pro kódy členských států

Použije se tato norma ISO: ISO 3166 – dvoupísmenný kód.

Eurodac – formulář pro otisky prstů

1.	Referenční číslo			
2.	Místo podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo místo, kde byl cizinec zadržen			
3.	Datum podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo datum, kdy byl cizinec zadržen			
4.	Pohlaví			
5.	Datum sejmutí otisků prstů			
6.	Datum odeslání údajů ústřední jednotce			

SEJMUTÉ OTISKY

	1. Pravý palec	2. Pravý ukazovák	3. Pravý prostředník	4. Pravý prsteník	5. Pravý malík
40 mm	50 mm	40 mm	40 mm	40 mm	40 mm
	6. Levý palec	7. Levý ukazovák	8. Levý prostředník	9. Levý prsteník	10. Levý malík
40 mm					

KONTROLNÍ OTISKY

	OBA PALCE Současný otisk	
65 mm	75 mm	75 mm
	LEVÝ	PRAVÝ
55 mm	30 mm	30 mm

105 mm od horního okraje formuláře

155 mm od horního okraje formuláře

205 mm od horního okraje formuláře

PŘÍLOHA II

Zrušená nařízení (uvedená v článku 45)

Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000

(Úř. věst. L 316, 15.12.2000, s. 1.)

Nařízení Rady (ES) č. 407/2002

(Úř. věst. L 62, 5.3.2002, s. 1.)

PŘÍLOHA III

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 2725/2000/ES	Toto nařízení
Čl. 1 odst. 1	Čl. 1 odst. 1
Čl. 1 odst. 2 první pododstavec písm. a) a b)	Čl. 3 odst. 1 písm. a)
Čl. 1 odst. 2 první pododstavec písm. c)	—
Čl. 1 odst. 2 druhý pododstavec	Čl. 3 odst. 4
Čl. 1 odst. 3	Čl. 1 odst. 3
Článek 2 odst. 1 písm. a	—
Článek 2 odst. 1 písm. b) až e)	Článek 2 odst. 1 písm. a až d)
—	Článek 2 odst. 1 písm. e) až j)
Čl. 3 odst. 1	—
Čl. 3 odst. 2	Čl. 3 odst. 3
Čl. 3 odst. 3 písm. a) až e)	Článek 8 odst. 1 písm. a) až e)
—	Článek 8 odst. 1 písm. f) až i)
Čl. 3 odst. 4	—
Čl. 4 odst. 1	Čl. 9 odst. 1 a čl. 3 odst. 5
Čl. 4 odst. 2	—
Čl. 4 odst. 3	Čl. 9 odst. 3
Čl. 4 odst. 4	Čl. 9 odst. 4
Čl. 4 odst. 5	Čl. 9 odst. 5
Čl. 4 odst. 6	Čl. 25 odst. 4
Článek 5 odst. 1 písm. a) až f)	Článek 11 písm. a) až f)
—	Článek 11 písm. g) až k)
Článek 5 odst. 1 písm. g) až h)	—
Článek 6	Článek 12
Článek 7	Článek 13
Článek 8	Článek 14
Článek 9	Článek 15
Článek 10	Článek 16
Čl. 11 odst. 1 až 3	Čl. 17 odst. 1 až 3
Čl. 11 odst. 4	Čl. 17 odst. 5
Čl. 11 odst. 5	Čl. 17 odst. 4
Článek 12	Článek 18
Článek 13	Článek 23
Článek 14	—

Nařízení (ES) č. 2725/2000/ES	Toto nařízení
Článek 15	Článek 27
Článek 16	Článek 28 odst. 1 a 2
—	Článek 28 odst. 3
Článek 17	Článek 37
Článek 18	Článek 29 odst. 1, 2, 4 až 10 a 12 až 15
—	Článek 29 odst. 3 a 11
Článek 19	Článek 30
—	Články 31 až 36
Článek 20	—
Článek 21	Článek 39 odst. 1 až 2
Článek 22	—
Článek 23	—
Článek 24 odst. 1 až 2	Článek 40 odst. 1 až 2
—	Článek 40 odst. 3 až 8
Článek 25	Článek 41
Článek 26	Článek 42
—	Články 43 až 45
Článek 27	Článek 46

Nařízení (ES) č. 2725/2000/ES	Toto nařízení
Článek 2	Článek 24
Článek 3	Článek 25 odst. 1 až 3
—	Článek 25 odst. 4 až 5
Článek 4	Článek 26
Čl. 5 odst. 1	Čl. 3 odst. 3
Příloha I	Příloha I
Příloha II	—

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) č. 604/2013

ze dne 26. června 2013,

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepracované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 78 odst. 2 písm. e) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) V nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států ⁽⁴⁾, by mělo být provedeno několik podstatných změn. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedené nařízení mělo být přepracováno.

(2) Společná azylová politika včetně společného evropského azylového systému je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří donuceni okolnostmi oprávněně hledají ochranu v Unii.

(3) Evropská rada se na zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 dohodla, že bude pracovat na vytvoření společného evropského azylového systému, založeného na úplném uplatňování a začlenění Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“), tak aby nikdo nebyl vrácen zpět tam, kde by byl vystaven pronásledování, tj. na potvrzení zásady nenavracení. V tomto ohledu, a aniž jsou dotčena kritéria příslušnosti ve smyslu tohoto nařízení, jsou členské státy, které respektují zásadu nenavracení, pokládány za bezpečné země pro státní příslušníky třetích zemí.

(4) Podle závěrů z Tampere by měl tento společný evropský azylový systém v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.

(5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.

(6) Nyní byla dokončena první fáze vytváření společného evropského azylového systému, který by měl z dlouhodobého hlediska vést ke společnému azylovému řízení a jednotnému právnímu postavení platnému v celé Unii pro osoby, jimž byla poskytnuta mezinárodní ochrana. Evropská rada na svém zasedání dne 4. listopadu 2004 přijala Haagský program, který stanovuje cíle, které mají být provedeny v oblasti svobody, bezpečnosti a práva v letech 2005–2010. V této souvislosti Haagský program vyzval Evropskou komisi, aby ukončila hodnocení právních nástrojů první fáze a předložila Evropskému parlamentu a Radě návrhy právních nástrojů a opatření pro druhou fázi tak, aby byly přijaty do roku 2010.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 317, 23.12.2009, s. 115.

⁽²⁾ Úř. věst. C 79, 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 7. května 2009 (Úř. věst. C 212 E, 5.8.2010, s. 370) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 6. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 50, 25.2.2003, s. 1.

(7) Evropská rada ve Stockholmském programu opětovně potvrdila svůj závazek dostat cíli, jimž je vytvořit v souladu s článkem 78 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouvy o fungování EU“) nejpozději do roku 2012 společný prostor ochrany a solidarity pro

osoby, jimž byla poskytnuta mezinárodní ochrana. Zdůraznila rovněž, že dublinský systém zůstává základem pro vytváření společného evropského azylového systému, neboť přesně určuje, který členský stát je příslušný pro posuzování žádostí o mezinárodní ochranu.

- (8) Zdroje Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (dále jen „podpůrný úřad“) zřízeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 439/2010⁽¹⁾ by měly být k dispozici pro poskytování přiměřené podpory příslušným orgánům členských států, které mají provádět toto nařízení. Zejména by měl podpůrný úřad zajišťovat opatření v oblasti solidarity, jako je rezervní skupina pro otázky azylu v podobě azylových podpůrných týmů, které by měly být nápomocny členským státům, jež jsou vystaveny mimořádnému tlaku a v nichž se žadatelé o mezinárodní ochranu (dále jen „žadatelé“) nemohou dovolávat odpovídajících norem, zejména pokud jde o přijetí a ochranu.
- (9) S ohledem na výsledky hodnocení právních nástrojů první fáze lze v této fázi potvrdit zásady, ze kterých vychází nařízení (ES) č. 343/2003, a přitom provést na základě zkušeností nezbytná zlepšení, pokud jde o účinnost dublinského systému a v jeho rámci i o ochranu poskytovanou žadatelům o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že dobře fungující dublinský systém je pro společný evropský azylový systém velmi důležitý, měly by být jeho zásady a fungování podrobeny přezkumu v souvislosti s budováním jiných prvků společného evropského azylového systému a nástrojů solidarity Unie. V tomto nařízení by měl být stanoven zevrubný přezkum fungování dublinského systému na základě faktů týkajících se jeho právních, ekonomických a sociálních dopadů, včetně dopadů na základní práva.
- (10) Za účelem zajištění stejného zacházení pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu a osoby, jimž byla tato ochrana poskytnuta, a souladu se stávajícím *acquis* EU v oblasti azylu, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany⁽²⁾, spadají do oblasti působnosti tohoto nařízení i žadatelé o doplňkovou ochranu a osoby, které mají na tuto ochranu nárok.
- (11) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijí-

mání žadatelů o mezinárodní ochranu⁽³⁾, by se měla použít na postup k určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, s výhradou omezení týkajících se uplatňování uvedené směrnice.

- (12) Kromě toho by se měla použít směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany⁽⁴⁾, aniž jsou jí dotčena ustanovení týkající se procesních záruk podle tohoto nařízení, s výhradou omezení týkajících se uplatňování uvedené směrnice.
- (13) V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrně jejímu věku a vyspělosti, jakož i její původní prostředí. Dále by měly být stanoveny určité procesní záruky pro nezletilé osoby bez doprovodu vzhledem k jejich mimořádné zranitelnosti.
- (14) V souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především respektování rodinného života.
- (15) Společné vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu členů jedné rodiny jediným členským státem by mělo umožnit, aby byly žádosti posouzeny důkladně, aby byla ve vztahu k těmto členům přijata vzájemně si odpovídající rozhodnutí a aby nedocházelo k rozdělení členů jedné rodiny.
- (16) Za účelem zajištění úplného dodržování zásady zachování celistvosti rodiny a zásady respektování nejlepšího zájmu dítěte by se mělo stát závazným kritériem pro určení příslušnosti existence vztahu závislosti mezi žadatelem a jeho dítětem, sourozencem nebo rodičem z důvodu těhotenství nebo mateřství žadatele, jeho zdravotního stavu nebo vysokého věku. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, závazným kritériem příslušnosti by se měla stát také přítomnost rodinného příslušníka nebo příbuzného na území jiného členského státu, který se o něj může postarat.

(1) Úř. věst. L 132, 29.5.2010, s. 11.

(2) Úř. věst. L 337, 20.12.2011, s. 9.

(3) Viz strana 96 v tomto čísle Úředního věstníku.

(4) Viz strana 60 v tomto čísle Úředního věstníku.

- (17) Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchytil se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.
- (18) S žadatelem by měl být proveden osobní pohovor, aby mohl být snadněji určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Jakmile je podána žádost o mezinárodní ochranu, měl by být žadatel informován o použití tohoto nařízení a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu.
- (19) Měly by být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejich práv v souladu zejména s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.
- (20) K zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 Ženevské úmluvy. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33/EU, rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.
- (21) Nedostatky nebo zhroutilí azylových systémů, jež jsou často zhoršovány mimořádnými tlaky, které jsou na ně vyvíjeny, nebo k nimž tyto tlaky přispívají, mohou narušit řádné fungování systému zavedeného tímto nařízením, což by mohlo vést ke vzniku rizika porušování práv žadatelů stanovených v *acquis* Unie v oblasti azylu a Listině základních práv Evropské unie, jiných mezinárodních lidských práv a práv uprchlíků.
- (22) S cílem zajistit spolehlivou spolupráci v rámci tohoto nařízení, jakož i vytvářet mezi členskými státy vzájemnou důvěru, pokud jde o azylovou politiku, by měl být zaveden postup pro včasné varování, připravenost a řešení krizí v oblasti azylu, který by podobným zhoršením či zhroutilím azylového systému bránil a v němž by klíčovou roli hrál podpůrný úřad využívající své pravomoci podle nařízení (EU) č. 439/2010. Tento postup by měl zajišťovat, aby Unie byla co nejdříve upozorněna na situace, v nichž existují obavy ohledně ohrožení řádného fungování systému zavedeného na základě tohoto nařízení, protože jsou tyto systémy vystaveny mimořádnému tlaku nebo v důsledku nedostatků v azylových systémech jednoho nebo více členských států. Tento postup by Unii umožnil prosazovat preventivní opatření v rané fázi a zajistil by, že těmto situacím bude věnována náležitá politická pozornost. Stěžejním prvkem společného evropského azylového systému je solidarita, s níž úzce souvisí vzájemná důvěra. Posílením této důvěry by postup pro včasné varování, připravenost a řešení krizí v oblasti azylu mohl zlepšit nasměrování konkrétních opatření na podporu skutečné a praktické solidarity do členských států s cílem pomoci dotčeným členským státům obecně a zejména žadatelům. V souladu s článkem 80 Smlouvy o fungování EU mají akty Unie, kdykoli je to nutné, obsahovat vhodná opatření provádějící zásadu solidarity, a proto by měl být daný postup takovými opatřeními doprovázen. Závěry o společném rámci pro skutečnou a praktickou solidaritu vůči členským státům, jejichž azylové systémy jsou vystaveny mimořádnému tlaku, mimo jiné v důsledku smíšených migračních toků, přijaté Radou dne 8. března 2012, stanoví soubor nástrojů, jenž obsahuje stávající a potenciální budoucí opatření a jenž by měl být zohledněn v souvislosti s mechanismem pro včasné varování, připravenost a řešení krizí.
- (23) Členské státy by měly spolupracovat s podpůrným úřadem při shromažďování informací týkajících se jejich schopnosti zvládat mimořádný tlak na jejich azylové a přijímací systémy, zejména v rámci uplatňování tohoto nařízení. Podpůrný úřad by měl o shromážděných informacích pravidelně podávat zprávu v souladu s nařízením (EU) č. 439/2010.
- (24) V souladu s nařízením Komise (ES) č. 1560/2003⁽¹⁾, je možné provést dobrovolné přemístění do příslušného členského státu za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a to prostřednictvím kontrolovaného vycestování nebo s doprovodem. Členské státy by měly poskytováním vhodných informací žadatelům dobrovolná přemístění podporovat a měly by zajistit, aby se kontrolované vycestování nebo přemístění s doprovodem

(1) Úř. věst. L 222, 5.9.2003, s. 3.

provádělo humánně v souladu se základními právy, při respektování lidské důstojnosti, jakož i v nejlépeším zájmu dítěte a s ohledem na vývoj příslušné judikatury týkající se zejména přemístění z humanitárních důvodů.

- (25) Postupné vytváření prostoru bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob v souladu se Smlouvou o fungování EU, a politiky Unie týkající se podmínek vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí, včetně společného úsilí při správě vnějších hranic, vyžadují nastolení rovnováhy mezi kritérii příslušnosti v duchu solidarity.
- (26) Na zpracování osobních údajů členskými státy podle tohoto nařízení se použije směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾.
- (27) Výměnou osobních údajů žadatelů, včetně citlivých údajů týkajících se jejich zdravotního stavu, před jejich přemístěním by mělo být zajištěno, aby příslušné azylové orgány mohly žadateli poskytnout přiměřenou pomoc a návaznost, pokud jde o ochranu a práva, které mu byly poskytnuty. Měla by být přijata zvláštní ustanovení, která by zajistila ochranu údajů o žadatelích nacházejících se v takové situaci, a to v souladu se směrnicí 95/46/ES.
- (28) Uplatňování tohoto nařízení může být usnadněno a jeho účinnost může být zvýšena dvoustrannými dohodami mezi členskými státy za účelem zdokonalení komunikace mezi příslušnými útvary, zkrácení lhůt pro řízení nebo zjednodušení vyřizování žádostí o převzetí nebo přijetí zpět nebo vytvoření postupů pro provádění přemístění.
- (29) Měla by být zajištěna návaznost mezi systémem určení členského státu příslušného k posuzování žádosti podle nařízení (ES) č. 343/2003 a systémem podle tohoto nařízení. Podobně by měl být zajištěn soulad mezi tímto nařízením a nařízením (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států

a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva ⁽²⁾.

- (30) Fungování systému Eurodac zřízeného nařízením (EU) č. 603/2013 by mělo usnadnit uplatňování tohoto nařízení.
- (31) Fungování Vízového informačního systému zřízeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy ⁽³⁾, a zejména uplatňování článků 21 a 22 uvedeného nařízení, by mělo usnadnit uplatňování tohoto nařízení.
- (32) Pokud jde o zacházení s osobami, na něž se vztahuje toto nařízení, jsou členské státy vázány svými povinnostmi podle nástrojů mezinárodního práva, včetně příslušné judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
- (33) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí ⁽⁴⁾.
- (34) Přezkumný postup by se měl použít pro přijímání informačního letáku o systémech Dublin/Eurodac, jakož i zvláštního informačního letáku pro nezletilé osoby bez doprovodu; pro přijímání standardního formuláře pro výměnu příslušných informací o nezletilé osobě bez doprovodu; pro stanovení jednotných podmínek pro konzultace a výměnu informací o nezletilých a závislých osobách; pro stanovení jednotných podmínek pro vypracování a předkládání žádostí o převzetí nebo přijetí zpět; pro vytvoření a přezkum dvou seznamů uvádějících přímé a nepřímé důkazy týkající se žádosti o převzetí; pro přijímání vzoru propustky (*laissez passer*); pro stanovení jednotných podmínek pro konzultace a výměnu informací o přemístěních; pro přijímání standardního formuláře pro předávání údajů před přemístěním; pro přijímání vzoru obecného zdravotního osvědčení; pro stanovení jednotných podmínek a praktických opatření pro předávání informací o zdravotním stavu před přemístěním a pro přijímání pravidel týkajících se zavedení bezpečných prostředků elektronické komunikace pro zasílání žádostí.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

⁽³⁾ Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 60.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (35) Za účelem stanovení doplňkových pravidel by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o zjišťování totožnosti rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu; o kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; o kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost příbuzného postarat se o nezletilou osobu bez doprovodu, včetně případů, kdy se rodinní příslušníci, sourozenci či příbuzní nezletilé osoby bez doprovodu zdržují ve více než jednom členském státě; o prvky, na jejichž základě se posoudí vztah závislosti; o kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost dotčené osoby postarat se o závislou osobu; a o prvky, jež je třeba zohlednit za účelem posouzení dlouhodobé neschopnosti vycestovat. Při přijímání aktů v přenesené pravomoci Komise nepřekročí meze dané nejlepším zájmem dítěte, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni. Při přípravě a vypracovávání aktů v přenesené pravomoci by Komise měla zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány současně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.
- (36) Při uplatňování tohoto nařízení, včetně přípravy aktů v přenesené pravomoci, by Komise měla konzultovat odborníky, mimo jiné ze všech příslušných vnitrostátních orgánů.
- (37) Prováděcí opatření k nařízení (ES) č. 343/2003 byla přijata v nařízení (ES) č. 1560/2003. Z důvodu srozumitelnosti nebo jako obecný cíl by některá ustanovení obsažená v nařízení (ES) č. 1560/2003 měla být zapracována do tohoto nařízení. Jak pro členské státy, tak pro dotčené žadatele je zejména důležité, aby existoval obecný postup vedoucí k nalezení řešení v případech, kdy členské státy mají odlišný názor na použití ustanovení tohoto nařízení. Je proto oprávněné zahrnout do tohoto nařízení postup, který je upraven nařízením (ES) č. 1560/2003, pokud jde o řešení sporů týkajících se humanitární doložky, a rozšířit oblast jeho působnosti na celé toto nařízení.
- (38) Účinné sledování uplatňování tohoto nařízení vyžaduje, aby bylo v pravidelných lhůtách hodnoceno.
- (39) Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady, které jsou uznány zejména v Listině základních práv Evropské unie. Tímto nařízením by zejména mělo být zajištěno plné dodržování práva na azyl, jak je zaručeno v článku 18 Listiny, a práv uznaných v člácích 1, 4, 7, 24 a 47 Listiny. Toto nařízení by proto mělo být uplatňováno odpovídajícím způsobem.
- (40) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž stanovení kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, nemůže být dostatečně dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (41) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, oznámily tyto členské státy, že se chtějí účastnit přijímání a používání tohoto nařízení.
- (42) V souladu s články 1 a 2 Protokolu (č. 22) o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „příslušný členský stát“).

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „státním příslušníkem třetí země“ kterákoli osoba, která není občanem Unie ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o fungování EU a která není státním příslušníkem státu, na nějž se vztahuje toto nařízení na základě dohody s Evropskou unií;

- b) „žádostí o mezinárodní ochranu“ žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95/EU;
- c) „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;
- d) „posouzením žádosti o mezinárodní ochranu“ posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nebo rozhodnutí či soudní rozhodnutí o takové žádosti, provedené nebo vydané příslušnými orgány v souladu se směrnicí 2013/32/EU a se směrnicí 2011/95/EU, s výjimkou řízení o určení členského státu příslušného podle tohoto nařízení;
- e) „zpětvzetím žádosti o mezinárodní ochranu“ úkony, jimiž žadatel ukončí řízení, které bylo zahájeno podáním jeho žádosti o mezinárodní ochranu, v souladu se směrnicí 2013/32/EU buď výslovně, nebo konkludentně;
- f) „osobou požívající mezinárodní ochrany“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, již byla poskytnuta mezinárodní ochrana ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2011/95/EU;
- g) „rodinným příslušníkem“ tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:
- manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/ktou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnicích třetí země,
 - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
 - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
 - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází;
- h) „příbuzným“ žadatelova dospělá teta nebo žadatelův dospělý strýc nebo prarodič, pokud se nachází na území některého členského státu bez ohledu na to, zda se žadatel narodil jako manželské, nebo nemanželské dítě či zda byl žadatel osvojen ve smyslu vnitrostátního práva;
- i) „nezletilou osobou“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší 18 let;
- j) „nezletilou osobou bez doprovodu“ nezletilá osoba, jež vstupuje na území některého členského státu bez doprovodu dospělé osoby, která je za ni podle práva nebo podle praxe dotčeného členského státu zodpovědná, a to po dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči této dospělé osoby; rozumí se jí též nezletilá osoba, která je ponechána bez doprovodu po vstupu na území některého členského státu;
- k) „zástupcem“ osoba nebo organizace jmenovaná příslušnými orgány, aby pomáhala nezletilé osobě bez doprovodu a zastupovala ji v řízeních stanovených tímto nařízením, tak aby byl zajištěn nejlepší zájem dítěte a aby mohla v případě potřeby za nezletilou osobu bez doprovodu činit právní úkony. Pokud je zástupcem jmenována organizace, určí osobu odpovědnou za plnění povinností zástupce vůči nezletilé osobě bez doprovodu v souladu s tímto nařízením;
- l) „povolením k pobytu“ povolení vydané orgány členského státu, které státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti opravňuje k pobytu na jeho území, včetně dokumentů, které dokládají oprávnění zůstat na území v rámci dočasné ochrany nebo dokud nepominou okolnosti bránící výkonu rozhodnutí o vyhoštění, s výjimkou víz a povolení k pobytu, které byly vystaveny v době nutné k určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení nebo během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu či žádosti o povolení k pobytu;
- m) „vízem“ povolení nebo rozhodnutí členského státu požadované pro tranzit nebo vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě nebo ve více členských státech. Druh víza se stanoví takto:
- „dlouhodobým vízem“ se rozumí povolení nebo rozhodnutí vydané některým členským státem v souladu s jeho vnitrostátním právem nebo právem Unie požadované pro vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě po dobu delší než tři měsíce,

— „krátkodobým vízem“ se rozumí povolení nebo rozhodnutí členského státu za účelem průjezdu přes území jednoho, více nebo všech členských států nebo zamýšleného pobytu na tomto území, který nepřesáhne dobu tří měsíců během šestiměsíčního období od prvního dne vstupu na území některého členského státu,

— „letištním průjezdním vízem“ se rozumí vízum platné pro průjezd přes mezinárodní tranzitní prostory jednoho nebo více letišť členských států;

n) „nebezpečím útěku“ existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

KAPITOLA II

OBECNÉ ZÁSADY A ZÁRUKY

Článek 3

Přístup k řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu

1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

3. Každý členský stát si ponechává právo na vrácení žadatele do bezpečné třetí země v souladu s pravidly a zárukami stanovenými ve směrnici 2013/32/EU.

Článek 4

Právo na informace

1. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 2 v některém členském státě informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o:

a) cílech tohoto nařízení a důsledcích podání další žádosti v jiném členském státě, jakož i o důsledcích přestěhování se z jednoho členského státu do druhého v době, kdy probíhá řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení a je posuzována žádost o mezinárodní ochranu;

b) kritériích pro určování příslušného členského státu a jejich pořadí v jednotlivých stádiích řízení a jejich délce, včetně skutečnosti, že je-li žádost o mezinárodní ochranu podána v jednom členském státě, může se stát tento členský stát příslušným podle tohoto nařízení, přestože tato příslušnost nevyplývá z uvedených kritérií;

c) osobním pohovoru podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech, včetně způsobů, jakými žadatel může tyto informace předložit;

d) možnosti odvolat se proti rozhodnutí o přemístění a případně požádat o pozastavení přemístování;

e) skutečnosti, že si příslušné orgány členských států mohou o žadateli mezi sebou vyměňovat údaje pouze za účelem plnění povinností podle tohoto nařízení;

f) právu na přístup k údajům, které se ho týkají, a právu požadovat, aby nepřesné údaje, které se ho týkají, byly opraveny, nebo aby byly vymazány nezákonně zpracované údaje, které se ho týkají, jakož i o postupech při uplatňování těchto práv včetně kontaktních údajů orgánů uvedených v článku 35 a vnitrostátních orgánů na ochranu údajů, u kterých lze podat stížnost ohledně ochrany osobních údajů.

2. Informace uvedené v odstavci 1 se poskytují písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Členské státy za tímto účelem používají společný informační leták vypracovaný podle odstavce 3.

Pokud je nutné, aby žadatel informacím správně porozuměl, musí být podávány i ústně, například v souvislosti s ústním pohovorem uvedeným v článku 5.

3. Komise vypracuje prostřednictvím prováděcích aktů společný informační leták, jakož i zvláštní informační leták pro nezletilé osoby bez doprovodu obsahující alespoň informace podle odstavce 1 tohoto článku. Tento společný informační leták obsahuje rovněž informace o použití nařízení (EU) č. 603/2013, a zejména o účelu, za jakým mohou být údaje o dotčeném žadateli o azyl v rámci systému Eurodac zpracovány. Společný informační leták musí být vypracován takovým způsobem, aby měly členské státy možnost doplnit do něj další informace týkající se konkrétního členského státu. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2 tohoto nařízení.

Článek 5

Osobní pohovor

1. Za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4.

2. Od osobního pohovoru lze upustit, pokud:

a) žadatel uprchl, nebo

b) žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne žadateli možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

3. Osobní pohovor se musí uskutečnit včas a v každém případě před přijetím rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

4. Osobní pohovor musí být veden v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, a v němž je schopen komunikovat. V případě nutnosti členský stát zajistí tlumočnicka, který dokáže zabezpečit dostatečnou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která osobní pohovor vede.

5. Osobní pohovor musí probíhat za podmínek, které zajistí dostatečnou důvěrnost. Vede jej osoba způsobila podle vnitrostátního práva.

6. Členský stát, který osobní pohovor vede, vypracuje jeho písemné shrnutí obsahující alespoň nejdůležitější informace,

kteří žadatel během pohovoru poskytne. Toto shrnutí může mít formu zprávy nebo standardního formuláře. Členský stát zajistí, aby žadatel nebo právní poradce či jiný poradce, který jej zastupuje, měl toto shrnutí včas k dispozici.

Článek 6

Záruky pro nezletilé osoby

1. Během všech řízení podle tohoto nařízení mají členské státy především na mysli nejlepší zájem dítěte.

2. Členské státy zajistí, aby byla nezletilá osoba bez doprovodu během všech řízení podle tohoto nařízení zastupována svým zástupcem a aby jí byl tento zástupce nápomocen. Zástupce musí mít kvalifikaci a odborné znalosti, aby zajistil, že během řízení prováděných podle tohoto nařízení je zohledněn nejlepší zájem nezletilé osoby. Zástupce musí mít přístup k obsahu příslušných dokumentů žadatelova spisu, včetně zvláštního informačního letáku pro nezletilé osoby bez doprovodu.

Tímto odstavcem nejsou dotčena příslušná ustanovení článku 25 směrnice 2013/32/EU.

3. Při posuzování nejlepšího zájmu dítěte členské státy navzájem úzce spolupracují a zejména berou v úvahu následující záležitosti:

a) možnost opětovného sloučení rodiny;

b) blaho a sociální rozvoj nezletilé osoby;

c) hledisko bezpečnosti a ochrany, zejména pokud existuje riziko, že se nezletilá osoba stane obětí obchodování s lidmi;

d) názory nezletilé osoby s přihlédnutím k jejímu věku a vyspělosti.

4. Pro účely článku 8 členský stát, v němž nezletilá osoba bez doprovodu podala žádost o mezinárodní ochranu, učiní urychleně příslušné kroky s cílem zjistit totožnost rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu, kteří se nacházejí na území některého členského státu, přičemž chrání nejlepší zájem dítěte.

5. Za tímto účelem mohou členské státy požádat o pomoc mezinárodní či jiné příslušné organizace a usnadňovat přístup nezletilé osoby k vyhledávacím službám těchto organizací.

6. Pracovníci příslušných orgánů uvedených v článku 35, kteří vyřizují žádosti týkající se nezletilých osob bez doprovodu, musí podstupovat náležitou odbornou přípravu týkající se zvláštních potřeb nezletilých osob.

5. Za účelem usnadnění příslušných kroků podle odstavce 4 tohoto článku s cílem zjistit totožnost rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu, kteří žijí na území jiného členského státu, přijme Komise prováděcí akty, kterými stanoví vzor standardního formuláře pro výměnu příslušných informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

KAPITOLA III

KRITÉRIA PRO URČENÍ PŘÍSLUŠNÉHO ČLENSKÉHO STÁTU

Článek 7

Pořadí kritérií

1. Kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.

2. Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

3. S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.

Článek 8

Nezletilé osoby

1. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec.

2. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným

a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

3. Pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu.

4. V případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 45, pokud jde o zjišťování totožnosti rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu; kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost příbuzného postarat se o nezletilou osobu bez doprovodu, včetně případů, kdy se rodinní příslušníci, sourozenci či příbuzní nezletilé osoby bez doprovodu zdržují ve více než jednom členském státě. Při přijímání aktů v přenesené pravomoci Komise nepřekročí meze dané nejlepším zájmem dítěte, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 3.

6. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 9

Rodinní příslušníci, kteří požívají mezinárodní ochrany

Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Článek 10

Rodinní příslušníci, kteří jsou žadateli o mezinárodní ochranu

Pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Článek 11

Postup v případě rodiny

Pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení:

- a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob;
- b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.

Článek 12

Vydávání povolení k pobytu nebo víz

1. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.

2. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech⁽¹⁾. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

3. Pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:

- a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;
- b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

4. Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

5. Okolnost, že povolení k pobytu nebo vízum byly vydány na základě nepravdivé nebo neoprávněně užívané totožnosti nebo po předložení pozměněných, padělaných či neplatných dokladů, nebrání tomu, aby jako příslušný byl určen členský stát, který je vydal. Avšak členský stát, který vydal povolení k pobytu nebo udělil vízum, není příslušný, pokud může prokázat, že podvod byl spáchán po vydání povolení k pobytu či udělení víza.

Článek 13

Vstup a pobyt

1. Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.

2. Pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odstavce 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3, zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

Jestliže žadatel žil po dobu nejméně pěti měsíců ve více členských státech, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém žil naposledy.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1.

Článek 14

Vstup s osvobozením od vízové povinnosti

1. Jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

2. Zásada stanovená v odstavci 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát.

Článek 15

Žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště

Pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát.

KAPITOLA IV

ZÁVISLÉ OSOBY A DISKREČNÍ USTANOVENÍ

Článek 16

Závislé osoby

1. Pokud je žadatel z důvodu svého těhotenství či nedávného narození dítěte, vážné nemoci, vážného postižení nebo vysokého věku závislý na pomoci svého dítěte, sourozence nebo rodiče oprávněně pobývajících na území některého členského státu, nebo pokud je toto dítě, tento sourozenec nebo rodič žadatele závislý na pomoci žadatele, členský stát obvykle ponechá spolu nebo sloučí žadatele s tímto dítětem, sourozencem nebo rodičem za předpokladu, že tyto rodinné vazby již dříve existovaly v zemi původu, toto dítě, sourozenec nebo rodič nebo žadatel jsou schopni se o závislou osobu postarat a dotyčné osoby vyjádřily své přání písemně.

2. Pokud dítě, sourozenec nebo rodič uvedení v odstavci 1 oprávněně pobývají v jiném členském státě, než ve kterém se nachází žadatel, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž oprávněně pobývá toto dítě, tento sourozenec nebo rodič, ledaže zdravotní stav dotčeného žadatele mu dlouhodobě nedovoluje vycestovat do tohoto členského státu. V takovém případě je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se žadatel nachází. Tímto se nezakládá povinnost členského státu přivést na území tohoto členského státu toto dítě, tohoto sourozence nebo rodiče.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 45, pokud jde o prvky, na jejichž základě se posoudí vztah závislosti; kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost dotčené osoby postarat se o závislou osobu; a o prvky, jež je třeba zohlednit za účelem posouzení dlouhodobé neschopnosti vycestovat.

4. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 17

Diskreční ustanovení

1. Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „Dublinet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člincích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

KAPITOLA V

POVINNOSTI PŘÍSLUŠNÉHO ČLENSKÉHO STÁTU

Článek 18

Povinnosti příslušného členského státu

1. Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

- a) převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě;
- b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

2. Příslušný členský stát v případech uvedených v odst. 1 písm. a) a b) posoudí nebo dokončí posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem.

V případech uvedených v odst. 1 písm. c), v nichž příslušný členský stát ukončil posuzování žádosti, která byla žadatelem vzata zpět předtím, než bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé v první instanci, tento členský stát zajistí, aby žadatel měl právo požádat o dokončení posouzení své žádosti nebo podat novou žádost o mezinárodní ochranu, která není posuzována jako

následná žádost ve smyslu ve směrnice 2013/32/EU. V těchto případech členské státy zajistí, aby bylo dokončeno posouzení žádosti.

V případech uvedených v odst. 1 písm. d), kdy je žádost zamítnuta již v první instanci, příslušný členský stát zajistí, aby dotčená osoba mohla uplatnit účinný opravný prostředek podle článku 46 směrnice 2013/32/EU.

Článek 19

Zánik povinností

1. Pokud některý členský stát vydá žadateli povolení k pobytu, přecházejí povinnosti podle čl. 18 odst. 1 na tento členský stát.

2. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.

Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.

3. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.

Žádost podaná po provedení vyhoštění se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.

KAPITOLA VI

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PŘEVZETÍ A PŘIJETÍ ZPĚT

ODDÍL I

Zahájení řízení

Článek 20

Zahájení řízení

1. Řízení o určení příslušného členského státu se zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

2. Žádost o mezinárodní ochranu se považuje za podanou, jakmile příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele formulář žádosti nebo jakmile o ní obdrží úřední zápis. Pokud není žádost učiněna písemně, měla by být doba mezi prohlášením o zamýšleném podání a sepsáním úředního zápisu co nejkratší.

3. Pro účely tohoto nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.

4. Pokud je žádost o mezinárodní ochranu podána příslušným orgánům členského státu žadatelem, který se nachází na území jiného členského státu, rozhodne členský stát, na jehož území se žadatel nachází, o tom, který stát je příslušným členským státem. Tento členský stát je členským státem, který obdržel žádost, neprodleně informován a je poté pro účely tohoto nařízení považován za členský stát, u kterého byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

Žadatel je písemně informován o této změně členského státu, jenž rozhoduje o příslušnosti, a o dni, ke kterému se uskutečnila.

5. Členský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, je povinen za podmínek uvedených v člancích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět.

Tato povinnost zaniká, pokud členský stát, který je žádán o dokončení řízení o určení příslušného členského státu, je schopen doložit, že žadatel mezitím opustil území členských států na dobu nejméně tří měsíců nebo od jiného členského státu obdržel povolení k pobytu.

Žádost podaná po této době nepřítomnosti uvedené v druhém pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.

ODDÍL II

Řízení týkající se žádostí o převzetí

Článek 21

Předložení žádosti o převzetí

1. Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal.

Bez ohledu na první pododstavec v případě nalezení shody v rámci systému Eurodac s údaji zaznamenanými podle článku 14 nařízení (EU) č. 603/2013 se žádost zašle do dvou měsíců od nalezení dané shody podle čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení.

Pokud není žádost o převzetí žadatele předložena ve lhůtách stanovených v prvním a druhém pododstavci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána.

2. Dožadující členský stát může požádat o urychlenou odpověď v případech, kdy byla žádost o mezinárodní ochranu podána po zamítnutí vstupu či pobytu, po zatčení z důvodu nezákonného pobytu nebo po doručení či výkonu rozhodnutí o vyhoštění.

V žádosti musí být uvedeny důvody pro urychlenou odpověď a lhůta, ve které je odpověď očekávána. Tato lhůta musí činit alespoň jeden týden.

3. V případech podle odstavců 1 a 2 se žádost o převzetí jiným členským státem předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy, které jsou popsány ve dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3, nebo odpovídající údaje z prohlášení žadatele, z nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o převzetí. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 22

Odpověď na žádost o převzetí

1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a o žádosti o převzetí žadatele rozhodne do dvou měsíců ode dne obdržení žádosti.

2. V řízení o určení příslušného členského státu se používají přímé a nepřímé důkazy.

3. Komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v písmenu a) a b) tohoto odstavce uvedeny přímé a nepřímé důkazy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2

a) Přímé důkazy:

- i) Jedná se o formální důkazy, z nichž vyplývá příslušnost podle tohoto nařízení, pokud nejsou vyvráceny důkazy o opaku,
- ii) Členské státy poskytnou výboru uvedenému v článku 44 vzory jednotlivých typů správních dokumentů uvedených na seznamu formálních důkazů.

b) Nepřímé důkazy:

- i) Jedná se o orientační ukazatele které mohou být v jistých případech i přes svou vyvratitelnost dostačující podle důkazní síly, která jim je přisuzována,
- ii) Jejich důkazní síla v souvislosti s příslušností k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se posuzuje případ od případu.

4. Požadavky kladené na důkazy by neměly přesáhnout mez, která je nezbytná pro řádné uplatňování tohoto nařízení.

5. Pokud neexistuje žádný formální důkaz, uzná dožádaný členský stát svou příslušnost, pokud jsou nepřímé důkazy logické, ověřitelné a dostatečně podrobné, aby mohla být příslušnost určena.

6. Pokud dožadující členský stát žádal v souladu s čl. 21 odst. 2 o urychlené vyřízení, vynaloží dožádaný členský stát nejvyšší úsilí, aby dodržel požadovanou lhůtu. Ve výjimečných případech, ve kterých je prokazatelné, že posouzení žádosti o převzetí žadatele je obzvláště složité, může dožádaný členský stát odpovědět i po uplynutí požadované lhůty, ale v každém případě do jednoho měsíce. V těchto situacích musí dožádaný členský stát dožadujícímu členskému státu sdělit své rozhodnutí o tom, že odpověď poskytne později, v původně požadované lhůtě.

7. Pokud není dodržena dvouměsíční lhůta podle odstavce 1 a jednoměsíční lhůta podle odstavce 6, má se za to, že žádosti bylo vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít osobu včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

ODDÍL III

Řízení týkající se žádostí o přijetí zpět

Článek 23

Předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě

1. Pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní

ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Žádost o přijetí dotčené osoby zpět se předkládá co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac podle čl. 9 odst. 5 nařízení (EU) č. 603/2013.

Pokud žádost o přijetí zpět dotčené osoby vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožádanému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2.

3. Pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.

4. Žádost o přijetí dotčené osoby zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané ve dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 nebo odpovídající údaje z prohlášení dotčené osoby, z nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o přijetí zpět. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 24

Předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že nebyla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě

1. Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Pokud členský stát, na jehož území se osoba zdržuje bez povolení k pobytu, odchylně od čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků

třetích zemí⁽¹⁾ rozhodne o vyhledávání v systému Eurodac podle článku 17 nařízení (EU) č. 603/2013, předkládá se žádost o přijetí zpět v případě osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nebo c) tohoto nařízení, nebo osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta konečným rozhodnutím, co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac podle čl. 17 odst. 5 nařízení (EU) č. 603/2013.

Pokud žádost o přijetí zpět vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožadujícímu členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy se dožadující členský stát dozví, že může být pro dotčnou osobu příslušný jiný členský stát.

3. Pokud není žádost o přijetí zpět předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, členský stát, na jehož území se dotčená osoba zdržuje bez povolení k pobytu, umožní této osobě podat novou žádost o mezinárodní ochranu.

4. Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.

Pokud se uvedený členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice 2008/115/ES se nepoužijí.

5. Žádost o přijetí osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané na dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 nebo odpovídající údaje z prohlášení osoby, z nichž mohou orgány dožadovaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v čl. 22 odst. 3 písm. a) a b) uvedeny přímé a nepřímé důkazy, a stanoví jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o přijetí zpět. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2

Článek 25

Odpověď na žádost o přijetí zpět

1. Dožadovaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotčnou osobu zpět co nejdříve

a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.

2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

ODDÍL IV

Procesní záruky

Článek 26

Oznámení rozhodnutí o přemístění

1. Pokud dožadovaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotčené osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. Pokud dotčenou osobu zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, může se členský stát rozhodnout, že místo dotčené osobě oznámí toto rozhodnutí tomuto poradci a případně o něm vyrozumí dotčenou osobu.

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 obsahuje rovněž informace o dostupných právních opravných prostředcích, případně včetně práva požádat o odkladný účinek, o lhůtách pro jejich podání a pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotčená osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama.

Členské státy zajistí, aby dotčené osobě byly spolu s rozhodnutím podle odstavce 1 sděleny informace o osobách nebo subjektech, které této osobě mohou poskytnout právní pomoc, pokud tyto informace již neobdržela.

3. Pokud dotčené osobě nepomáhá, ani ji nezastupuje právní poradce nebo jiný poradce, sdělí jí členský stát hlavní prvky rozhodnutí, které musí vždy zahrnovat informace o dostupných právních opravných prostředcích a lhůty pro jejich podání v jazyce, kterému dotčená osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí.

Článek 27

Opravné prostředky

1. Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.

2. Členské státy stanoví přiměřenou lhůtu, v níž může dotčená osoba uplatnit své právo na podání účinného opravného prostředku podle odstavce 1.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98.

3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu.

5. Členské státy zajistí, aby dotyčná osoba měla přístup k právní pomoci a případně i k jazykové pomoci.

6. Členské státy zajistí, aby byla na žádost poskytnuta bezplatná právní pomoc, pokud si dotyčná osoba nemůže dovolit uhradit náklady s ní spojené. Členské státy mohou stanovit, že pokud jde o poplatky a jiné náklady, nebude žadatelům poskytnuto příznivější zacházení, než je zacházení obecně poskytované v záležitostech týkajících se právní pomoci vlastním státním příslušníkům.

Aniž by tím členské státy svévolně omezovaly přístup k právní pomoci, mohou stanovit, že bezplatná právní pomoc a zastupování nebude poskytnuta, pokud se příslušný orgán či soud domnívají, že odvolání nebo žádost o přezkum nemají reálnou naději na úspěch.

Přijme-li rozhodnutí o neposkytnutí bezplatné právní pomoci a zastoupení podle tohoto odstavce jiný orgán než soud, členské státy stanoví právo podat u soudu účinný opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.

Členské státy v souladu s tímto odstavcem zajistí, že právní pomoc a zastupování nebudou svévolně omezovány a že nebude žadateli bráněno v účinném přístupu ke spravedlnosti.

Právní pomoc musí zahrnovat alespoň vypracování požadovaných procesních dokumentů a zastupování orgány řízení před soudem a může být omezena na právní poradce nebo jiné poradce určené vnitrostátním právem pro poskytování právní pomoci a zastupování.

Postupy pro přístup k právní pomoci stanoví vnitrostátní právo.

ODDÍL V

Zajištění za účelem přemístění

Článek 28

Zajištění

1. Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.

2. Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

3. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

4. Pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 směrnice 2013/33/EU.

ODDÍL VI

Přemístění

Článek 29

Další podmínky a lhůty

1. Přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

Pokud se přemístění do příslušného členského státu provádí formou kontrolovaného vycestování nebo jako přemístění s doprovodem, členské státy zajistí, aby se provádělo humánně a při plném dodržování základních práv a respektování lidské důstojnosti.

V případě potřeby vystaví dožadující členský stát žadateli propustku (*laissez passer*). Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů vzor této propustky. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Příslušný členský stát uvedomí náležitě v případě potřeby dožadující členský stát o bezpečném příjezdu dotyčné osoby nebo o skutečnosti, že se ve stanovené lhůtě nedostavila.

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.

3. Pokud je osoba přemístěna chybně, nebo pokud je rozhodnutí o přemístění v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co bylo přemístění provedeno, přijme členský stát, který přemístění provedl, tuto osobu bezodkladně zpět.

4. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy, zejména v případech odložených či zpožděných přemístění, přemístění po konkludentním přijetí nebo v případech přemístění nezletilých nebo závislých osob, jakož i v případech kontrolovaného přemístění. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 30

Náklady spojené s přemístěním

1. Nutné náklady spojené s přemístěním žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) do příslušného členského státu hradí přemísťující členský stát.

2. Pokud musí být dotyčná osoba přemístěna zpět do členského státu v důsledku chybného přemístění nebo chybného rozhodnutí o přemístění, které bylo v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co bylo přemístění provedeno, nese náklady spojené s přemístěním dotyčné osoby zpět na své území členský stát, který původně přemístění provedl.

3. Od osob, které mají být přemístěny podle tohoto nařízení, nelze náhradu nákladů na přemístění požadovat.

Článek 31

Výměna důležitých informací před provedením přemístěním

1. Členský stát, který provádí přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), sdělí příslušnému členskému státu o osobě, jež má být přemístěna, osobní údaje, které jsou vhodné, důležité a přiměřené, a to pouze za tím účelem, aby příslušné orgány v souladu s vnitrostátním právem v příslušném členském státě mohly poskytnout této osobě vhodnou pomoc, včetně okamžité zdravotní péče nezbytné za účelem ochrany jejich životně důležitých zájmů, a zajistit návaznost, pokud jde o ochranu a práva, na které mají nárok podle tohoto nařízení a podle dalších příslušných právních nástrojů týkajících se azylu. Tyto údaje se sdělují příslušnému členskému státu v přiměřené době před provedením přemístění, aby příslušné orgány podle vnitrostátního práva měly dostatek času přijmout nezbytná opatření.

2. Přemísťující členský stát předává, jsou-li k dispozici příslušným orgánům podle vnitrostátního práva, příslušnému členskému státu veškeré informace, které jsou důležité k ochraně práv a k uspokojení bezprostředních zvláštních potřeb osoby, jež má být přemístěna, a zejména:

- a) veškerá opatření, jež musí příslušný členský stát bezodkladně provést, aby zajistil náležité řešení zvláštních potřeb osoby, jež má být přemístěna, včetně veškeré neodkladné zdravotní péče;
- b) kontaktní údaje o případných rodinných příslušnících, příbuzných nebo jiných členech rodiny v přijímajícím členském státě;
- c) v případě nezletilých osob informace o jejich vzdělání;
- d) odhadovaný věk žadatele.

3. Výměna informací podle tohoto článku se uskutečňuje pouze mezi orgány, které jsou oznámeny Komisi podle článku 35 tohoto nařízení prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Vyměňované informace se použijí pouze pro účely stanovené v odstavci 1 tohoto článku a nestanou se předmětem dalšího zpracování.

4. Za účelem usnadnění výměny informací mezi členskými státy vypracuje Komise prostřednictvím prováděcích aktů vzor standardního formuláře pro předávání údajů požadovaných podle tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

5. Na výměnu informací podle tohoto článku se použijí pravidla stanovená v čl. 34 odst. 8 až 12.

Článek 32

Výměna údajů o zdravotním stavu před provedením přemístění

1. Přemísťující členský stát předá, jsou-li k dispozici příslušným orgánům podle vnitrostátního práva, příslušnému členskému státu informace o jakýchkoli zvláštních potřebách osoby, která má být přemístěna, pouze za účelem poskytnutí lékařské péče nebo léčby, zejména pokud jde o zdravotně postižené osoby, starší osoby, těhotné ženy, nezletilé osoby a osoby, které byly vystaveny mučení, znásilnění nebo jiným závažným formám psychologického, fyzického či sexuálního násilí; mezi tyto informace mohou v konkrétních případech patřit i informace o fyzickém a duševním zdraví osoby, jež má být přemístěna. Tyto informace se předávají formou obecného zdravotního osvědčení s nezbytnou dokumentací. Příslušný členský stát zajistí, aby tyto zvláštní potřeby byly dostatečně uspokojeny, zejména včetně veškeré nezbytné základní lékařské péče.

Komise vypracuje prostřednictvím prováděcích aktů vzor tohoto obecného zdravotního osvědčení. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

2. Informace uvedené v odstavci 1 předá přemísťující členský stát příslušnému členskému státu buď pouze s výslovným souhlasem žadatele nebo jeho zástupce, nebo pokud není žadatel fyzicky schopen nebo je právně nezpůsobilý dát svůj souhlas a je to nutné pro ochranu životně důležitých zájmů žadatele nebo jiné osoby. Neudělení souhlasu, včetně odmítnutí souhlasu, nepředstavuje překážku pro přemístění žadatele.

3. Zpracovávání osobních údajů o zdravotním stavu uvedených v odstavci 1 provádí pouze odborný zdravotnický pracovník, který je podle vnitrostátního práva nebo pravidel, jež stanoví příslušné vnitrostátní orgány, vázán povinností zachovávat profesní tajemství, nebo jiná osoba podléhající obdobné povinnosti zachovávat profesní tajemství.

4. Výměna informací podle tohoto článku se uskutečňuje pouze mezi odbornými zdravotnickými pracovníky či jinými osobami uvedenými v odstavci 3. Vyměňované informace smějí být použity pouze pro účely uvedené v odstavci 1 a nesmějí být dále zpracovávány.

5. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky a praktická opatření pro výměnu informací podle odstavce 1 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

6. Na výměnu informací podle tohoto článku se použijí pravidla stanovená v čl. 34 odst. 8 až 12.

Článek 33

Mechanismus pro včasné varování, připravenost a řešení krizí

1. Pokud Komise na základě informací shromážděných podpůrným úřadem podle nařízení (EU) č. 439/2010 zjistí, že uplatňování tohoto nařízení může být ohroženo buď v důsledku existence odůvodněného rizika mimořádného tlaku na azylový systém některého členského státu, nebo v důsledku problémů s fungováním azylového systému některého členského státu, vydá Komise ve spolupráci s podpůrným úřadem doporučení určená danému členskému státu, v nichž jej vyzve k vypracování preventivního akčního plánu.

Dotčený členský stát oznámí Radě a Komisi, zda má v úmyslu předložit preventivní akční plán za účelem překonání daného tlaku nebo problémů spojených s fungováním jeho azylového systému, přičemž zajistí ochranu základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu.

Členský stát může vypracovat preventivní akční plán a jeho následné revize z vlastní iniciativy. Při vypracovávání preventivního akčního plánu může požádat o pomoc Komisi, jiné členské státy, podpůrný úřad a další příslušné agentury Unie.

2. Vypracuje-li dotčený členský stát preventivní akční plán, předloží jej Radě a Komisi a podává jim pravidelné zprávy o jeho provádění. Komise poté informuje Evropský parlament o hlavních prvcích preventivního akčního plánu. Komise předkládá zprávy o jeho provádění Radě a předává zprávy o jeho provádění Evropskému parlamentu.

Vypracuje-li dotčený členský stát preventivní akční plán, přijme veškerá vhodná opatření za účelem vypořádání se s mimořádným tlakem na jeho azylový systém, nebo aby bylo zajištěno, že budou zjištěné nedostatky odstraněny dříve, než dojde ke zhoršení této situace. Zahrnuje-li preventivní akční plán opatření zaměřená na řešení mimořádného tlaku na azylový systém členského státu, který může ohrozit uplatňování tohoto nařízení, Komise před předložením zprávy Evropskému parlamentu a Radě konzultuje podpůrný úřad.

3. Pokud Komise na základě analýzy podpůrného úřadu stanoví, že provádění preventivního akčního plánu nevedlo k nápravě zjištěných nedostatků, nebo existuje-li vážné nebezpečí, že se situace v oblasti azylu v daném členském státě změní v krizi, která pravděpodobně není řešitelná pomocí preventivního akčního plánu, může Komise, případně ve spolupráci s podpůrným úřadem, požádat dotčený členský stát, aby vypracoval akční plán pro řešení krize a v případě potřeby jeho revize. Akční plán pro řešení krize musí obsahovat záruky, že je v rámci mechanismu pro včasné varování, připravenost a řešení krizí dodržováno *acquis* Unie v oblasti azylu, zejména pokud jde o základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu.

Jakmile je dotčený členský stát požádán, aby vypracoval akční plán pro řešení krize, ve spolupráci s Komisí a podpůrným úřadem tento plán urychleně vypracuje, a to nejpozději do tří měsíců od obdržení žádosti.

Dotčený členský stát předloží svůj akční plán Komisi a dalším zúčastněným stranám, jako je například podpůrný úřad, a alespoň jednou za tři měsíce jim podává zprávu o jeho provádění.

Komise informuje o akčním plánu pro řešení krize, jeho případných revizích a provádění Evropský parlament a Radu. Dotčený členský stát v těchto zprávách uvede údaje důležité pro posuzování dodržování akčního plánu, jako jsou délka řízení, podmínky zajištění žadatele a přijímací kapacity ve vztahu k přílivu žadatelů.

4. Rada v rámci mechanismu pro včasné varování, připravenost a řešení krizí podrobně sleduje situaci a může si vyžádat další informace a poskytovat politické pokyny, zejména pokud jde o posouzení naléhavosti a vážnosti situace, tedy nutnosti, aby členský stát vypracoval preventivní akční plán nebo v případě potřeby akční plán pro řešení krize. Evropský parlament a Rada mohou, považují-li to za vhodné, v rámci celého mechanismu jednat a poskytovat pokyny ohledně jakýchkoli opatření na podporu solidarity.

KAPITOLA VII

SPRÁVNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 34

Sdílení informací

1. Každý členský stát sdělí kterémukoli členskému státu, který o to požádá, osobní údaje o žadateli, které jsou vhodné, důležité a přiměřené pro:

- a) určení příslušného členského státu;
- b) posouzení žádosti o mezinárodní ochranu;
- c) splnění jakékoli povinnosti vyplývající z tohoto nařízení.

2. Informace uvedené v odstavci 1 se mohou týkat pouze:

- a) osobních údajů o žadateli a případně o jeho rodinných příslušnících, příbuzných nebo jiných členech rodiny (příjmení a jméno, případně dřívější příjmení, přezdívký nebo převzatá jména, současnou a předchozí státní příslušnost, datum a místo narození);
- b) průkazů totožnosti a cestovních dokladů (číslo, platnost, datum vydání, vydávající orgán, místo vydání atd.);
- c) jiných skutečností, které jsou nezbytné pro zjištění totožnosti žadatele, včetně otisků prstů zpracovaných v souladu s nařízením (EU) č. 603//2013;

d) míst pobytu a trasy cesty;

e) povolení k pobytu nebo víz vydaných členským státem;

f) místa podání žádosti;

g) data podání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, data podání současné žádosti, stavu řízení a případného rozhodnutí, pokud bylo vydáno.

3. Pokud je to nezbytné pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, může také příslušný členský stát požádat jiný členský stát, aby mu sdělil důvody, které žadatel pro svou žádost uvedl, a případně důvody pro přijatá rozhodnutí týkající se žadatele. Tento členský stát může odmítnout odpovědět na takovou žádost, jestliže sdělení takových informací může ohrozit důležité zájmy tohoto členského státu nebo ochranu svobod a základních práv dotčené osoby či jiných osob. V každém případě mohou být takto požadované informace sděleny pouze dožadujícímu členskému státu, jenž získal písemný souhlas žadatele o mezinárodní ochranu. V tomto případě musí žadatel vědět, jakých informací se jeho souhlas týká.

4. Každá žádost o informace musí být zasílána pouze v souvislosti s konkrétní žádostí o mezinárodní ochranu. Musí být zdůvodněna, a pokud je jejím účelem ověřit, zda existuje kritérium, které může zakládat příslušnost dožádaného členského státu, musí v ní být uvedeno, o jaké důkazy o způsobech a prostředcích, pomocí nichž žadatel vstoupil na území některého členského státu, včetně významných informací ze spolehlivých zdrojů, nebo o jakou konkrétní a ověřitelnou část prohlášení žadatele se opírá. Má se za to, že významné informace ze spolehlivých zdrojů nejsou samy o sobě dostatečné pro určení příslušnosti a pravomoci členského státu podle tohoto nařízení, ale mohou přispět k hodnocení jiných indicií týkajících se konkrétního žadatele.

5. Dožádaný členský stát je povinen odpovědět do pěti týdnů. Každé prodloužení s odpovědí musí být řádně zdůvodněno. Nedodržení pětitýdenní lhůty nezabavuje dožádaný členský stát povinnosti poskytnout odpověď. Pokud dožádaný členský stát, který nedodržel maximální lhůtu, zatají informaci, která ukazuje na jeho příslušnost, nemůže se dovolávat uplynutí lhůty podle článků 21, 23 a 24, pokud jde o důvod jeho odmítnutí vyhovět žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. V tomto případě se lhůty stanovené v článcích 21, 23 a 24 pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět prodlouží o dobu, která odpovídá prodlevě v odpovědi ze strany dožádaného členského státu.

6. Výměna informací se provádí na žádost členského státu a může proběhnout pouze mezi orgány, které členské státy oznámily Komisi jako orgány podle čl. 35 odst. 1.

7. Vyměněné informace smějí být použity pouze pro účely stanovené v odstavci 1. V každém členském státě smí být taková informace sdělena v závislosti na jejím druhu a pravomocích přijímajícího orgánu pouze orgánům a soudům, které jsou pověřeny:

a) určením příslušného členského státu;

b) posouzením žádosti o mezinárodní ochranu;

c) plněním jakékoli povinnosti vyplývající z tohoto nařízení.

8. Členský stát, který informace předává, zajistí jejich přesnost a aktuálnost. Pokud se ukáže, že tento členský stát předal informace, které jsou nepřesné nebo které neměly být předány, jsou o tom přijímající členské státy neprodleně informovány. Tyto členské státy jsou povinny tyto údaje opravit nebo je vymazat.

9. Žadatel má právo být na vlastní žádost informován o všech zpracovaných údajích o své osobě.

Pokud žadatel zjistí, že tyto údaje byly zpracovány v rozporu s tímto nařízením nebo se směrnici 95/46/ES, zejména z toho důvodu, že jsou neúplné nebo nepřesné, je oprávněn požadovat jejich opravu nebo výmaz.

Orgán, který údaje opravuje nebo vymazává, o tom uvědomí členský stát, který informace poskytl nebo obdržel.

Žadatel má právo podat žalobu nebo stížnost u příslušných orgánů nebo soudů členského státu, který mu odepřel právo na přístup nebo právo na opravu nebo výmaz údajů, které se jej týkají.

10. V každém dotčeném členském státě je v individuálním spise dotčené osoby nebo v registru zápis o předání a přijetí vyměněných informací.

11. Vyměňované údaje jsou uchovávány po dobu, která je nezbytná pro účely, kvůli nimž byly vyměněny.

12. Pokud nejsou údaje zpracovány automaticky nebo nejsou obsaženy ve spisu či nemají být do něj zařazeny, přijme každý členský stát vhodná opatření pro to, aby účinnými kontrolami zajistil dodržování tohoto článku.

Článek 35

Příslušné orgány a zdroje

1. Každý členský stát neprodleně oznámí Komisi konkrétní orgány pověřené plněním povinností, které vyplývají z tohoto nařízení nebo z kterékoli jeho změny. Členské státy zajistí, aby tyto orgány měly potřebné zdroje pro plnění svých úkolů, a zejména pro vypracování odpovědí na žádosti o informace, žádosti o převzetí a žádosti o přijetí žadatelů zpět ve stanovených lhůtách.

2. Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* souhrnný seznam orgánů uvedených v odstavci 1. Pokud dojde k jeho změně, Komise zveřejňuje jednou ročně aktualizovaný souhrnný seznam.

3. Orgánům uvedeným v odstavci 1 je poskytováno nezbytné proškolení, pokud jde o uplatňování tohoto nařízení.

4. Komise prostřednictvím prováděcích aktů zavede bezpečné prostředky elektronické komunikace mezi orgány uvedenými v odstavci 1 pro přenos žádostí, odpovědí a veškeré písemné korespondence zajišťující, že odesílatelé automaticky obdrží elektronický doklad o doručení. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 36

Správní ujednání

1. Členské státy mohou mezi sebou přijmout dvoustranná správní ujednání ohledně provádění tohoto nařízení, aby zjednodušily jeho uplatňování a zvýšily jeho účinnost. Tato ujednání se mohou týkat:

a) výměny styčných úředníků;

b) zjednodušení postupů a zkrácení lhůt pro předávání a posuzování žádostí o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět.

2. Členské státy mohou rovněž ponechat v platnosti správní ujednání uzavřená podle nařízení (ES) č. 343/2003. Nejsou-li

tato ujednání v souladu s tímto nařízením, dotčené členské státy je pozmění tak, aby byl jakýkoli zjištěný nesoulad odstraněn.

3. Před uzavřením či změnou jakéhokoli ujednání podle odst. 1 písm. b) dotčené členské státy konzultují Komisi, pokud jde o slučitelnost daného ujednání s tímto nařízením.

4. Domnívá-li se Komise, že ujednání podle odst. 1 písm. b) nejsou slučitelná s tímto nařízením, oznámí to v přiměřené době dotčeným členským státům. Tyto členské státy přijmou veškerá náležitá opatření, aby dotčená ujednání v přiměřené době změnila tak, aby zjištěný nesoulad odstranily.

5. Členské státy oznámí Komisi veškerá ujednání podle odstavce 1 a jejich případné vypovězení nebo změny.

KAPITOLA VIII

DOHODOVÁNÍ

Článek 37

Dohodování

1. V případě, že se členské státy nejsou schopny dohodnout na jakékoli záležitosti související s uplatňováním tohoto nařízení, mohou použít dohodovací řízení stanovené v odstavci 2.

2. Dohodovací řízení se zahájí na žádost jednoho z členských států ve sporu podanou předsedovi výboru zřízeného článkem 44. Svým souhlasem s využitím dohodovacího řízení se členské státy zavazují dodržet v nejvyšší možné míře navržené řešení.

Předseda výboru jmenuje tři členy výboru zastupující tři členské státy, které s danou záležitostí nejsou spojeny. Tito zástupci obdrží písemné nebo ústní vyjádření stran a po rozpravě navrhnou do jednoho měsíce řešení, a případně o něm i hlasují.

Rozpravu řídí předseda výboru nebo jeho zástupce. Může vyjádřit svůj názor, nesmí ale hlasovat.

Ať už strany navržené řešení přijmou nebo odmítnou, je konečné a neodvolatelné.

KAPITOLA IX

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 38

Zabezpečení a ochrana údajů

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření, aby zajistily zabezpečení předávaných osobních údajů a zejména aby zabránily protiprávnímu či neoprávněnému přístupu ke zpracovávaným osobním údajům, jejich zveřejnění, pozměnění či ztrátě.

Každý členský stát zajistí, aby vnitrostátní orgán či orgány dozoru určené podle čl. 28 odst. 1 směrnice 95/46/ES dohlížely nezávisle a v souladu s příslušným vnitrostátním právem nad zákonností zpracování osobních údajů dotyčným členským státem podle tohoto nařízení.

Článek 39

Důvěrnost

Členské státy zajistí, aby orgány uvedené v článku 35 byly ve vztahu k veškerým informacím získaným v rámci své činnosti vázány pravidly důvěrnosti stanovenými vnitrostátním právem.

Článek 40

Sankce

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že jakékoli zneužití údajů zpracovávaných podle tohoto nařízení podléhá sankcím podle vnitrostátního práva, včetně správních nebo trestních sankcí, jež jsou účinné, přiměřené a odrazující.

Článek 41

Přechodná opatření

Pokud byla žádost podána po dni uvedeném v čl. 49 odst. 2, zohlední se události, které mohou mít za následek stanovení příslušnosti členského státu podle tohoto nařízení, i když uvedenému dni předcházejí, s výjimkou událostí uvedených v čl. 13 odst. 2.

Článek 42

Výpočet lhůt

Lhůty stanovené tímto nařízením se počítají takto:

- a) pokud se má lhůta vyjádřená ve dnech, týdnech či měsících počítat od okamžiku, v němž došlo k události nebo kdy proběhlo jednání, den, kdy došlo k události nebo kdy proběhlo jednání, se do dané lhůty nezapočítává;
- b) lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu

nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce;

- c) lhůty zahrnují soboty, neděle a státem uznané svátky v každém dotčeném členském státě.

Článek 43

Územní působnost

Pokud jde o Francouzskou republiku, vztahuje se toto nařízení pouze na její evropské území.

Článek 44

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor. Uvedený výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 45

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 8 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 je svěřena Komisi na dobu 5 let ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 8 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.

4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 8 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament ani Rada nevysloví námitky ve lhůtě čtyř měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 46

Sledování a hodnocení

Do 21. července 2016 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto nařízení a případně navrhne nezbytné změny. Členské státy předají Komisi všechny informace, které jsou vhodné pro přípravu této zprávy, nejpozději šest měsíců před uplynutím této lhůty.

Po předložení této zprávy předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto nařízení zároveň se zprávami o provádění systému Eurodac podle článku 40 nařízení (EU) č. 603/2013.

Článek 47

Statistické údaje

Podle čl. 4 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 862/2007 ze dne 11. července 2007 o statistice Společenství v oblasti migrace a mezinárodní ochrany ⁽¹⁾ členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o uplatňování tohoto nařízení a nařízení (ES) č. 1560/2003.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 26. června 2013.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předseda
A. SHATTER

Článek 48

Zrušení

Nařízení (ES) č. 343/2003 se zrušuje.

Ustanovení čl. 11 odst. 1 a článků 13, 14 a 17 nařízení (ES) č. 1560/2003 se zrušují.

Odkazy na zrušené nařízení nebo články se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 49

Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od prvního dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v nařízení (ES) č. 343/2003.

Odkazy v tomto nařízení na nařízení (EU) č. 603/2013, směrnici 2013/32/EU a směrnici 2013/33/EU, se považují až do data jejich použitelnosti za odkazy na nařízení (ES) č. 2725/2000 ⁽²⁾, směrnici 2003/9/ES ⁽³⁾ a směrnici 2005/85/ES ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 23.

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 ze dne 11. prosince 2000 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy (Úř. věst. L 316, 15.12.2000, s. 1).

⁽³⁾ Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (Úř. věst. L 31, 6.2.2003, s. 18).

⁽⁴⁾ Směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o priznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13).

PŘÍLOHA I

Zrušená nařízení (podle článku 48)

Nařízení Rady (ES) č. 343/2003

(Úř. věst. L 50, 25.2.2003, s. 1).

Pouze ustanovení čl. 11 odst. 1 a článků 13, 14 a 17 nařízení Komise (ES) č. 1560/2003

(Úř. věst. L 222, 5.9.2003, s. 3).

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 písm. a)	Čl. 2 písm. a)
Čl. 2 písm. b)	—
Čl. 2 písm. c)	Čl. 2 písm. b)
Čl. 2 písm. d)	Čl. 2 písm. c)
Čl. 2 písm. e)	Čl. 2 písm. d)
Čl. 2 písm. f)	Čl. 2 písm. e)
Čl. 2 písm. g)	Čl. 2 písm. f)
—	Čl. 2 písm. h)
—	Čl. 2 písm. i)
Čl. 2 písm. h)	Čl. 2 písm. j)
Čl. 2 písm. i)	Čl. 2 písm. g)
—	Čl. 2 písm. k)
Čl. 2 písm. j) a k)	Čl. 2 písm. l) a m)
—	Čl. 2 odst. n
Čl. 3 odst. 1	Čl. 3 odst. 1
Čl. 3 odst. 2	Čl. 17 odst. 1
Čl. 3 odst. 3	Čl. 3 odst. 3
Čl. 3 odst. 4	Návěti čl. 4 odst. 1
—	Čl. 4 odst. 1 písm. a) až f)
—	Čl. 4 odst. 2 a 3
Čl. 4 odst. 1 až 5	Čl. 20 odst. 1 až 5
—	Čl. 20 odst. 5 třetí pododstavec
—	Článek 5
—	Článek 6
Čl. 5 odst. 1	Čl. 7 odst. 1
Čl. 5 odst. 2	Čl. 7 odst. 2
—	Čl. 7 odst. 3
Článek 6 první pododstavec	Čl. 8 odst. 1
—	Čl. 8 odst. 3
Článek 6 druhý pododstavec	Čl. 8 odst. 4
Článek 7	Článek 9

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
Článek 8	Článek 10
Článek 9	Článek 12
Článek 10	Článek 13
Článek 11	Článek 14
Článek 12	Článek 15
—	Článek 16
Článek 13	Čl. 3 odst. 2
Článek 14	Článek 11
Čl. 15 odst. 1	Čl. 17 odst. 2 první pododstavec
Čl. 15 odst. 2	Čl. 16 odst. 1
Čl. 15 odst. 3	Čl. 8 odst. 2
Čl. 15 odst. 4	Čl. 17 odst. 2 čtvrtý pododstavec
Čl. 15 odst. 5	Čl. 8 odst. 5 a 6 a čl. 16 odst. 2
Čl. 16 odst. 1 písm. a)	Čl. 18 odst. 1 písm. a)
Čl. 16 odst. 1 písm. b)	Čl. 18 odst. 2
Čl. 16 odst. 1 písm. c)	Čl. 18 odst. 1 písm. b)
Čl. 16 odst. 1 písm. d)	Čl. 18 odst. 1 písm. c)
Čl. 16 odst. 1 písm. e)	Čl. 18 odst. 1 písm. d)
Čl. 16 odst. 2	Čl. 19 odst. 1
Čl. 16 odst. 3	Čl. 19 odst. 2 první pododstavec
—	Čl. 19 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 16 odst. 4	Čl. 19 odst. 3
—	Čl. 19 odst. 3 druhý pododstavec
Článek 17	Článek 21
Článek 18	Článek 22
Čl. 19 odst. 1	Čl. 26 odst. 1
Čl. 19 odst. 2	Čl. 26 odst. 2 a čl. 27 odst. 1
—	Čl. 27 odst. 2 až 6
Čl. 19 odst. 3	Čl. 29 odst. 1
Čl. 19 odst. 4	Čl. 29 odst. 2
—	Čl. 29 odst. 3
Čl. 19 odst. 5	Čl. 29 odst. 4
Návěť čl. 20 odst. 1	Čl. 23 odst. 1
—	Čl. 23 odst. 2
—	Čl. 23 odst. 3

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
—	Čl. 23 odst. 4
Čl. 20 odst. 1 písm. a)	Čl. 23 odst. 5 první pododstavec
—	Článek 24
Čl. 20 odst. 1 písm. b)	Čl. 25 odst. 1
Čl. 20 odst. 1 písm. c)	Čl. 25 odst. 2
Čl. 20 odst. 1 písm. d)	Čl. 29 odst. 1 první pododstavec
Čl. 20 odst. 1 písm. e)	Čl. 26 odst. 1 a 2, čl. 27 odst. 1, čl. 29 odst. 1 druhý a třetí pododstavec
Čl. 20 odst. 2	Čl. 29 odst. 2
Čl. 20 odst. 3	Čl. 23 odst. 5 druhý pododstavec
Čl. 20 odst. 4	Čl. 29 odst. 4
—	Článek 28
—	Článek 30
—	Článek 31
—	Článek 32
—	Článek 33
Čl. 21 odst. 1 až 9	Čl. 34 odst. 1 až 9 první až třetí pododstavec
—	Čl. 34 odst. 9 čtvrtý pododstavec
Čl. 21 odst. 10 až 12	Čl. 34 odst. 10 až 12
Čl. 22 odst. 1	Čl. 35 odst. 1
—	Čl. 35 odst. 2
—	Čl. 35 odst. 3
Čl. 22 odst. 2	Čl. 35 odst. 4
Článek 23	Článek 36
—	Článek 37
—	Článek 40
Čl. 24 odst. 1	vypuštěn
Čl. 24 odst. 2	Článek 41
Čl. 24 odst. 3	zrušen
Čl. 25 odst. 1	Článek 42
Čl. 25 odst. 2	vypuštěn
Článek 26	Článek 43

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
Čl. 27 odst. 1 a 2	Čl. 44 odst. 1 a 2
Čl. 27 odst. 3	zrušen
—	Článek 45
Článek 28	Článek 46
—	Článek 47
—	Článek 48
Článek 29	Článek 49

Nařízení (ES) č. 1560/2003	Toto nařízení
Čl. 11 odst. 1	—
Čl. 13 odst. 1	Čl. 17 odst. 2 první pododstavec
Čl. 13 odst. 2	Čl. 17 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 13 odst. 3	Čl. 17 odst. 2 třetí pododstavec
Čl. 13 odst. 4	Čl. 17 odst. 2 první pododstavec
Článek 14	Článek 37
Čl. 17 odst. 1	Čl. 9, 10 a 17 odst. 2 první pododstavec
Čl. 17 odst. 2	Čl. 34 odst. 3

PROHLÁŠENÍ RADY, EVROPSKÉHO PARLAMENTU A KOMISE

Rada a Evropský parlament vyzývají Komisi, aby zvážila, aniž je dotčeno její právo podávat návrhy, revizi čl. 8 odst. 4 přepracovaného znění dublinského nařízení, jakmile Soudní dvůr vydá rozhodnutí ve věci C-648/11 MA a další v. Secretary of State for the Home Department a nejpozději ve lhůtách stanovených v článku 46 dublinského nařízení. Evropský parlament a Rada poté vykonají své zákonodárné pravomoci, přičemž zohlední nejlepší zájmy dítěte.

Komise v duchu kompromisu a s cílem zajistit okamžité přijetí návrhu souhlasí se zvážením této výzvy, o níž se domnívá, že se vztahuje pouze k těmto konkrétním okolnostem a nevytváří precedent.

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2013/32/EU

ze dne 26. června 2013

o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

spravedlivého rozdělení odpovědnosti mezi členské státy, a to i pokud jde o finanční aspekty.

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 78 odst. 2 písm. d) této smlouvy,

(3) Evropská rada se na svém zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 dohodla, že bude pracovat na vytvoření společného evropského azylového systému, založeného na úplném uplatňování a začlenění Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“), a potvrdila tak zásadu nenavrácení a zajištění toho, že nikdo není vrácen zpět tam, kde by byl vystaven pronásledování.

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

(4) Podle závěrů z Tampere by měl společný evropský azylový systém v krátké době zahrnovat společné normy pro spravedlivé a účinné azylové řízení v členských státech a z dlouhodobého pohledu pravidla Unie vedoucí ke společnému azylovému řízení v Unii.

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

(5) První fáze společného evropského azylového systému byla ukončena přijetím příslušných právních nástrojů stanovených ve Smlouvách, jako je směrnice 2005/85/ES, která byla prvním opatřením pro azylová řízení.

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Ve směrnici Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka je třeba provést řadu podstatných změn ⁽³⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedená směrnice měla být přepracována.

(6) Evropská rada přijala na svém zasedání dne 4. listopadu 2004 Haagský program, jenž stanoví cíle v oblasti svobody, bezpečnosti a práva pro období 2005–2010. V této souvislosti byla Evropská komise v Haagském programu vyzvána, aby dokončila hodnocení právních nástrojů první fáze a předložila Evropskému parlamentu a Radě návrhy právních nástrojů a opatření pro druhou fázi. V souladu s Haagským programem je při vytváření společného evropského azylového systému cílem zavést společné azylové řízení a jednotný status platný v celé Unii.

(2) Společná azylová politika, včetně společného evropského azylového systému, je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří donuceni okolnostmi oprávněně hledají ochranu v Unii. Tato politika by se měla řídit zásadou solidarity a

(7) Evropská rada v Evropském paktu o přistěhovalectví a azylu, který byl přijat dne 16. října 2008, uvedla, že přetrvávají značné rozdíly mezi členskými státy, pokud jde o udělování ochrany, a vyzvala k novým iniciativám, včetně návrhu na zavedení jednotného azylového řízení, jehož součástí by byly společné záruky, s cílem dokončit zavedení společného evropského azylového systému, jak je stanoveno v Haagském programu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 24, 28.1.2012, s. 79.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 6. dubna 2011 (Úř. věst. C 296E, 2.10.2012, s. 184) a postoj Rady ze dne 6. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13.

- (8) Evropská rada přijala na svém zasedání ve dnech 10.–11. prosince 2009 Stockholmský program, který znovu připomenul závazek zavést do roku 2012 společný prostor ochrany a solidarity na základě společného azylového řízení a jednotného statusu osob, kterým byla přiznána mezinárodní ochrana, založená na přísných normách ochrany a na spravedlivých a účinných řízeních. Stockholmský program potvrdil, že lidem, kteří potřebují mezinárodní ochranu, musí být zajištěn přístup k řádným právním azylovým řízením, která jsou účinná. V souladu se Stockholmským programem by se jednotlivým osobám mělo dostat stejného zacházení, pokud jde o postup a určení statusu, nezávisle na tom, ve kterém členském státě podají žádost o mezinárodní ochranu. Cílem je, aby se v podobných případech postupovalo obdobně a výsledek byl stejný.
- (9) Zdroje Evropského uprchlického fondu a Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu by měly být využity na poskytnutí přiměřené podpory činnostem členských států souvisejícím s prováděním norem stanovených v druhé fázi společného evropského azylového systému, zejména těm členským státům, jejichž azylové systémy jsou vystaveny specifickým a nepřiměřeným tlakům především z důvodu jejich zeměpisné polohy či demografické situace.
- (10) Při provádění této směrnice by členské státy měly zohlednit příslušné pokyny vypracované Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu.
- (11) Aby bylo možné komplexně a účinně posoudit potřeby žadatelů v oblasti mezinárodní ochrany ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany⁽¹⁾, měl by rámec Unie týkající se řízení pro přiznání a odnímání mezinárodní ochrany vycházet z pojetí jednotného azylového řízení.
- (12) Hlavním cílem této směrnice je stanovit další normy řízení v členských státech pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany s cílem zavést v Unii společné azylové řízení.
- (13) Sbližování pravidel pro řízení o přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany by mělo napomoci omezení dalšího pohybu žadatelů o mezinárodní ochranu mezi členskými státy způsobeného rozdíly v právních rámcích a vytvořit odpovídající podmínky pro uplatňování směrnice 2011/95/EU v členských státech.
- (14) Členské státy by měly být oprávněny přijmout nebo zachovat příznivější ustanovení pro státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti žádající členský stát o mezinárodní ochranu, pokud se má za to, že tak žádá z toho důvodu, že potřebuje mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2011/95/EU.
- (15) Pokud jde o zacházení s osobami, které spadají do oblasti působnosti této směrnice, jsou členské státy vázány nástroji mezinárodního práva, jejichž jsou smluvními stranami.
- (16) Je důležité, aby rozhodnutí o všech žádostech o mezinárodní ochranu byla přijímána na základě skutkových okolností a v prvním stupni orgány, jejichž pracovníci mají patřičné znalosti nebo jejichž pracovníkům bylo poskytnuto potřebné školení v oblasti mezinárodní ochrany.
- (17) Pro zajištění objektivního a nestranného posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a přijímání rozhodnutí o nich je třeba, aby odborníci, kteří jednájí v rámci řízení stanovených touto směrnicí, svou činnost vykonávali s řádným ohledem na etické zásady své profese.
- (18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijatoco možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.
- (19) Aby se v některých případech zkrátila celková délka řízení, měly by mít členské státy v souladu se svými vnitrostátními potřebami možnost flexibilněupřednostnit posouzení určité žádosti před jinými, dříve podanými žádostmi, aniž by se tím odchylovaly od platných procesních lhůt, zásad a záruk.
- (20) Za přesně stanovených okolností, z nichž je zřejmé, že žádost bude shledána neopodstatněnou, nebo pokud existují závažné obavy týkající se národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, by měly mít členské státy možnost urychlit řízení o posouzení žádosti, zejména zavedením kratších avšak přiměřených lhůt pro některé procesní úkony, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení a účinný přístup žadatele k základním zásadám a zárukám stanoveným touto směrnicí.

(¹) Úř. věst. L 337, 20.12.2011, s. 9.

- (21) Po dobu, kdy žadatel může prokázat, že má pádné důvody, by neexistence dokladů umožňujících vstup nebo použití padělaných dokladů neměly samy o sobě vést k automatickému zahájení řízení na hranicích nebo zrychleného řízení.
- (22) V zájmu členských států i žadatelů je rovněž zajistit, aby potřeba mezinárodní ochrany byla správně rozpoznána již v prvním stupni. Za tím účelem by měli žadatelé v prvním stupni bezplatně obdržet právní informace a informace o řízení s ohledem na jejich konkrétní situaci. Díky takovým informacím by žadatelé mimo jiné měli možnost lépe porozumět řízení a plnit příslušné povinnosti. Bylo by nepřiměřené žádat od členských států, aby takové informace poskytovaly pouze prostřednictvím služeb specializovaných právníků. Členské státy by proto měly mít možnost poskytovat takové informace co nejhodnějším způsobem, například prostřednictvím nevládních organizací nebo odborníků z vládních orgánů nebo ze specializovaných státních úřadů.
- (23) Za určitých podmínek by měli mít žadatelé v rámci řízení o opravných prostředcích nárok na bezplatnou právní pomoc a zastoupení poskytovanou osobami, které jsou k tomu oprávněny podle vnitrostátního práva. Ve všech fázích řízení by žadatelé měli mít navíc právo na své vlastní náklady konzultovat právní poradce nebo poradce, kteří jsou k této činnosti oprávněni podle vnitrostátního práva.
- (24) Pojem veřejného pořádku může mimo jiné zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.
- (25) V zájmu správného rozpoznání osob, jež potřebují ochranu coby uprchlíci ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy nebo coby osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, by měl mít každý žadatel účinný přístup k řízení, možnost spolupracovat a řádně komunikovat s příslušnými orgány tak, aby mohl předkládat důležité skutečnosti o svém případě, a dostatečné procesní záruky pro sledování svého případu v průběhu všech fází řízení. Kromě toho by v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu mělo být žadateli zpravidla poskytnuto alespoň právo na setrvání až do vynesení rozhodnutí rozhodujícím orgánem, přístup ke službám tlumočnicka pro předložení svého případu při pohovoru s orgány, možnost komunikovat se zástupcem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a s organizacemi poskytujícími poradenské služby žadatelům o mezinárodní ochranu, právo na oznámení příslušného rozhodnutí a na sdělení toho, jaké věcné a právní důvody k danému rozhodnutí vedly, možnost konzultovat právního poradce nebo jiného poradce a právo být informován o svém právním postavení v rozhodujících okamžicích během řízení, a to v jazyce, jemuž žadatel rozumí nebo o němž se oprávněně předpokládá, že mu žadatel rozumí, a v případě zamítavého rozhodnutí právo na podání účinného opravného prostředku k soudu.
- (26) Aby byl zajištěn účinný přístup k řízení o posouzení žádosti, měli by úředníci, se kterými přijdou osoby žádající o mezinárodní ochranu nejdříve do styku, a zejména úředníci, kteří vykonávají dohled na pozemních nebo námořních hranicích nebo provádějí hraniční kontroly, dostat příslušné informace a nezbytné školení o způsobu uznávání žádostí o mezinárodní ochranu a zacházení s nimi, mimo jiné s náležitým ohledem na příslušné pokyny vypracované Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu. Měli by být schopni poskytnout státním příslušníkům třetích zemí nebo osobám bez státní příslušnosti, kteří se nacházejí na území, včetně na hranicích, v teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru členských států, a kteří chtějí podat žádost o mezinárodní ochranu, příslušné informace týkající se místa a způsobu podávání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud se tyto osoby nacházejí v teritoriálních vodách členského státu, měly by být vyloděny na pevninu a jejich žádosti by měly být posouzeny v souladu s touto směrnicí.
- (27) Vzhledem k tomu, že státní příslušníci třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří vyjádřili své přání požádat o mezinárodní ochranu, jsou žadateli o mezinárodní ochranu, měli by dodržovat povinnosti a požívat práva podle této směrnice a podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu⁽¹⁾. Za tímto účelem by členské státy měly co nejdříve učinit záznam o tom, že uvedené osoby jsou žadateli o mezinárodní ochranu.
- (28) Aby se usnadnil přístup k řízení o posouzení žádosti na hraničních přechodech a v detenčních zařízeních, měly by být zpřístupněny informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Tlumočení by mělo zajistit základní komunikaci, která je nezbytná pro to, aby příslušné orgány byly schopné porozumět, zda osoby chtějí požádat o mezinárodní ochranu.
- (29) Někteří žadatelé mohou potřebovat zvláštní procesní záruky mimo jiné vzhledem ke svému věku, pohlaví, sexuální orientaci, pohlavní identitě, postižení, závažným zdravotním problémům, mentální poruše nebo následkům mučení, znásilnění nebo jiných vážných forem psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Členské státy by měly usilovat o to, aby žadatelé, kteří potřebují zvláštní procesní záruky, byli identifikováni dříve, než dojde k přijetí rozhodnutí v prvním stupni. Těmto žadatelům by měla být poskytnuta přiměřená

(1) Viz strana 96 v tomto čísle Úředního věstníku.

- podpora, včetně dostatku času, s cílem vytvořit nezbytné podmínky pro účinný přístup k řízení, které by jim umožňovaly splnit veškeré náležitosti žádosti o mezinárodní ochranu.
- (30) Pokud žadateli, který potřebuje zvláštní procesní záruky, nelze v rámci zrychleného řízení nebo řízení na hranicích poskytnout přiměřenou podporu, měl by být tento žadatel z těchto řízení vyňat. Zvláštní procesní záruky, které jsou takové povahy, že mohou zabránit použití zrychleného řízení nebo řízení na hranicích, by měly rovněž vést k poskytnutí dalších záruk žadateli v případech, kdy jeho podání opravného prostředku nemá automaticky odkladný účinek, aby za daných konkrétních okolností byla zajištěna účinnost opravného prostředku.
- (31) Opatření na vnitrostátní úrovni ke zjišťování a dokumentaci příznaků a známek mučení nebo jiných vážných forem fyzického či psychického násilí, včetně sexuálního násilí, v rámci řízení, na něž se vztahuje tato směrnice, mohou mimo jiné vycházet ze Zásad pro účinné vyšetřování a dokumentaci mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (Istanbulský protokol).
- (32) Aby byla lépe zajištěna rovnost mezi žadateli ženského a mužského pohlaví, měla by řízení o posouzení žádosti brát ohled na pohlaví žadatelů. Především by měly být osobní pohovory organizovány tak, aby mohli žadatelé ženského i mužského pohlaví hovořit o svých zkušenostech z minulosti v případech pronásledování z důvodu jejich pohlaví či pohlavní identity. Složitost nároků souvisejících s probelamtikou pohlaví či pohlavní identity by měla být řádně zohledněna v řízeních vycházejících z pojmu bezpečné třetí země, pojmu bezpečné země původu nebo pojmu následných žádostí.
- (33) Při provádění této směrnice by se členské státy měly v souladu s Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 řídit především zásadou nejlepšího zájmu dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, včetně prostředí, z kterého pochází.
- (34) Postupy pro posouzení potřebnosti mezinárodní ochrany by měly příslušným orgánům umožnit řádné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
- (35) Pokud členské státy během vyřizování žádosti provádějí osobní prohlídku žadatele, měla by tuto prohlídku provádět osoba stejného pohlaví. Tím by neměly být dotčeny prohlídky prováděné z bezpečnostních důvodů podle vnitrostátního práva.
- (36) Pokud žadatel podá následnou žádost bez předložení nových důkazů nebo důvodů, bylo by nepřiměřené stanovit členským státům povinnost provést nové posouzení v plném rozsahu. V těchto případech by členské státy měly mít možnost zamítnout žádost jako nepřijatelnou podle zásady *res iudicata*.
- (37) Pokud jde o zapojení pracovníků jiného orgánu, než je rozhodující orgán, do včasného provádění pohovorů o věcné stránce žádosti, měl by být pojem „včas“ posouzen v souvislosti se lhůtami stanovenými v článku 31.
- (38) Mnoho žádostí o mezinárodní ochranu je činěno na hranicích nebo v tranzitním prostoru členského státu ještě před rozhodnutím o vstupu žadatele. Členské státy by měly mít možnost upravit řízení o přípustnosti žádosti nebo řízení o posouzení věcné stránky žádosti, která za jasně stanovených podmínek umožní rozhodovat o těchto žádostech na těchto místech.
- (39) Při stanovení toho, zda v zemi původu žadatele panuje stav nejistoty, by členské státy měly zajistit, aby získávaly přesné a aktuální informace z příslušných zdrojů, jako jsou Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rada Evropy a jiné významné mezinárodní organizace. Členské státy by měly zajistit, aby odložení dokončení řízení bylo uplatňováno v plném souladu s jejich závazky vyplývajícími ze směrnice 2011/95/EU a z článku 41 Listiny a aniž by byla dotčena účinnost a spravedlivost řízení uvedených v této směrnici.
- (40) Rozhodujícím faktorem pro posouzení odůvodněnosti žádosti o mezinárodní ochranu je míra bezpečnosti žadatele v zemi jeho původu. Pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak.

- (41) Vzhledem k dosažené úrovni harmonizace při uznávání státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti za osoby požívající mezinárodní ochrany, by měla být stanovena společná kritéria pro označování třetích zemí za bezpečné země původu.
- (42) Označení třetí země jako bezpečné země původu pro účely této směrnice nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země. Hodnocení, z něhož toto označení vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými. Proto je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno v jeho případě za směrodatné.
- (43) Členské státy by měly všechny žádosti zhodnotit po věcné stránce, to jest posoudit, zda dotýčný žadatel může být uznán za osobu způsobilou pro mezinárodní ochranu podle směrnice 2011/95/EU, pokud tato směrnice nestanoví jinak, zejména v případech, kdy lze důvodně předpokládat, že posouzení provede nebo dostatečnou ochranu poskytne jiná země. Členské státy by zejména neměly mít povinnost hodnotit věcnou stránku žádosti o mezinárodní ochranu, pokud první země azylu přiznala žadateli postavení uprchlíka nebo mu poskytla jinou dostatečnou ochranu a žadatel bude touto zemí převzat zpět.
- (44) Členské státy by rovněž neměly mít povinnost hodnotit věcnou stránku žádosti o mezinárodní ochranu, pokud lze důvodně předpokládat, že žadatel s ohledem na dostatečnou vazbu k některé třetí zemi ve smyslu vnitrostátních právních předpisů může požádat o ochranu v této třetí zemi, a existují důvody se domnívat, že bude žadatel touto zemí převzat nebo zpětně převzat. Členské státy by takto měly postupovat pouze tehdy, pokud by v dané třetí zemi byl tento konkrétní žadatel v bezpečí. V zájmu zamezení dalšího pohybu žadatelů by měly být stanoveny společné zásady, na základě nichž členské státy pokládají nebo označují třetí země za bezpečné.
- (45) S ohledem na některé evropské třetí země s obzvláště vysokou úrovní dodržování lidských práv a ochrany uprchlíků by členské státy dále měly mít možnost neposuzovat žádosti o mezinárodní ochranu týkající se žadatelů, kteří vstoupili na jejich území z těchto evropských třetích zemí, nebo je neposuzovat v plném rozsahu.
- (46) Pokud členské státy posuzují bezpečnost země případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí, měly by mimo jiné zohlednit pokyny a operační příručky a informace o zemích původu a činnosti, včetně metodiky Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu týkající se podávání zpráv obsahujících informace o zemi původu, uvedené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 439/2010 ze dne 19. května 2010 o zřízení Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu⁽¹⁾, jakož i příslušných pokynů Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.
- (47) Aby se usnadnila pravidelná výměna informací o tom, jak jsou uplatňovány pojmy „bezpečná země původu“, „bezpečná třetí země“ a „bezpečná evropská třetí země“ v jednotlivých členských státech, jakož i pravidelný přezkum používání těchto pojmů členskými státy ze strany Komise, a připravila se další možná harmonizace v budoucnu, měly by členské státy oznámit Komisi ty třetí země, na které se tyto pojmy vztahují, nebo ji o nich pravidelně informovat. Komise by měla o výsledku tohoto přezkumu pravidelně informovat Evropský parlament.
- (48) Pro zajištění řádného používání pojmů bezpečné země na základě aktuálních informací by členské státy měly provádět pravidelné přezkumy situace v těchto zemích na základě řady zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, od Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, od Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Pokud členské státy získají informace o tom, že v zemi, kterou označily za bezpečnou, se situace v oblasti lidských práv významně změnila, měly by zajistit co nejrychlejší přezkum situace a případně přehodnotit označení této země jako bezpečné.
- (49) Pokud jde o odnětí postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, měly by členské státy zajistit, aby osoby požívající mezinárodní ochrany byly řádně informovány o možnosti opětovného posouzení jejich postavení a měly možnost předložit své stanovisko dříve, než orgány přijmou odůvodněné rozhodnutí o odejmutí jejich postavení.
- (50) Skutečnost, že proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodnutí o zamítnutí znovuotevření posuzování žádosti po jeho přerušení a rozhodnutí o odnětí postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany musí být k dispozici účinné opravné prostředky k soudu, odráží jednu ze základních zásad práva Unie.

(1) Úř. věst. L 132, 29.5.2010, s. 11.

- (51) V souladu s článkem 72 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouvy o fungování EU“) není touto směrnicí dotčen výkon odpovědnosti členských států za udržování veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti.
- (52) Zpracovávání osobních údajů prováděné členskými státy podle této směrnice se řídí směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾.
- (53) Tato směrnice se nezabývá postupy mezi členskými státy upravenými nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států ⁽²⁾.
- (54) Tato směrnice by se měla vztahovat na žadatele, na které se vztahuje nařízení (EU) č. 604/2013, spolu s ustanoveními uvedeného nařízení a aniž by tím byla ustanovení uvedeného nařízení dotčena.
- (55) Provádění této směrnice by mělo být hodnoceno v pravidelných lhůtách.
- (56) Jelikož cíle této směrnice, totiž stanovení společných řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej z důvodu rozsahu a účinků této směrnice může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (57) V souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise o informativních dokumentech ze dne 28. září 2011 ⁽³⁾ se členské státy zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (58) V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, a aniž by byl dotčen článek 4 tohoto protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání této směrnice, a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (59) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko nepodílí na přijímání této směrnice, a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (60) Tato směrnice respektuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině. Cílem této směrnice je zejména zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 Listiny a v souladu s tím musí být prováděna.
- (61) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by měla být omezena na ustanovení, která v porovnání se směrnicí 2005/85/ES představují podstatnou změnu. Povinnost provést ve vnitrostátním právu nezměněná ustanovení totiž vyplývá z uvedené směrnice.
- (62) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice 2005/85/ES uvedených v příloze II části B ve vnitrostátním právu,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Účel

Účelem této směrnice je stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) „Ženevskou úmluvou“ Úmluva o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Viz strana 31 v tomto čísle Úředního věstníku.

⁽³⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

- b) „žádostí o mezinárodní ochranu“ nebo „žádostí“ žádost o ochranu členským státem učiněná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice 2011/95/EU a o níž lze požádat samostatně;
- c) „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;
- d) „žadatelem, který potřebuje zvláštní procesní záruky“ žadatel, u něž je možnost požívat práv a plnit povinnosti podle této směrnice vzhledem k jeho situaci omezena;
- e) „pravomocným rozhodnutím“ rozhodnutí, zda je státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti přiznáno postavení uprchlíka nebo doplňková ochrana na základě směrnice 2011/95/EU a které již nepodléhá opravnému prostředku podle kapitoly V této směrnice bez ohledu na to, zda takový opravný prostředek vede k tomu, že žadateli může být až do rozhodnutí o opravném prostředku dovoleno setrvat v dotyčném členském státě;
- f) „rozhodujícím orgánem“ kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech;
- g) „uprchlíkem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která splňuje požadavky čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95/EU;
- h) „osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která splňuje požadavky čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95/EU;
- i) „mezinárodní ochranou“ postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany ve smyslu písmen j) a k);
- j) „postavením uprchlíka“ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za uprchlíka;
- k) „statusem doplňkové ochrany“ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu;
- l) „nezletilou osobou“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší osmnácti let;
- m) „nezletilou osobou bez doprovodu“ nezletilá osoba ve smyslu čl. 2 písm. l) směrnice 2011/95/EU;
- n) „zástupcem“ osoba nebo organizace jmenovaná příslušnými orgány, jež má za úkol pomáhat nezletilé osobě bez doprovodu a zastupovat ji v řízeních stanovených touto směrnicí tak, aby byl zajištěn nejlepší zájem dítěte a aby mohla v případě potřeby za nezletilou osobu činit právní úkony. Pokud je zástupcem této osoby jmenována organizace, určí osobu zodpovědnou za plnění povinností zástupce vůči nezletilé osobě bez doprovodu v souladu s touto směrnicí;
- o) „odnětím mezinárodní ochrany“ rozhodnutí příslušného orgánu odejmout, ukončit platnost nebo zamítnout prodloužení platnosti postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany podle směrnice 2011/95/EU;
- p) „setrváním v členském státě“ setrvání na území členského státu, včetně na jeho hranicích nebo v tranzitním prostoru, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána nebo se posuzuje;
- q) „následnou žádostí“ další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti, včetně případů, kdy žadatel vzal svou žádost výslovně zpět, a případů, kdy rozhodující orgán po konkludentním zpětvzetí odmítl žádost podle čl. 28 odst. 1.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na všechny žádosti o mezinárodní ochranu podané na území členského státu, včetně na jeho hranicích, v jeho teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru, a na odnětí mezinárodní ochrany.
2. Tato směrnice se nevztahuje na žádosti o diplomatický nebo územní azyl podané u zastupitelských úřadů členských států.
3. Členské státy mohou rozhodnout, že se tato směrnice použije při rozhodování o žádostech o jakýkoliv druh ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice 2011/95/EU.

Článek 4

Odpovědné orgány

1. Členské státy určí pro všechna řízení rozhodující orgán příslušný k přiměřenému posuzování žádostí podle této směrnice. Členské státy zajistí, aby měl tento orgán pro plnění svých úkolů podle této směrnice k dispozici přiměřené prostředky, jakož i pracovníky s odpovídající kvalifikací.

2. Členské státy mohou stanovit, že pro následující činnosti je příslušný jiný orgán, než který je uveden v odstavci 1:

- a) zpracování žádostí podle nařízení (EU) č. 604/2013 a
- b) udělení nebo zamítnutí povolení ke vstupu v rámci řízení podle článku 43 za podmínek v něm stanovených a na základě odůvodněného stanoviska rozhodujícího orgánu.

3. Členské státy zajistí, aby pracovníci rozhodujícího orgánu uvedení v odstavci 1 byli řádně vyškoleni. Za tímto účelem členské státy poskytnou příslušná školení, jejichž součástí jsou prvky uvedené v čl. 6 odst. 4 písm. a) až e) nařízení (EU) č. 439/2010. Členské státy také zohlední příslušná školení stanovená a vypracovaná Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu. Osoby, jež provádějí s žadateli pohovor podle této směrnice, musejí mít obecné znalosti o problémech, které by mohly nepříznivě ovlivnit schopnost žadatele absolvovat pohovor, jako jsou známky toho, že žadatel mohl být v minulosti mučen.

4. Členské státy zajistí, aby v případě určení orgánu podle odstavce 2 měli pracovníci tohoto orgánu patřičné znalosti nebo aby jim bylo poskytnuto potřebné školení, které jim umožní plnit své povinnosti při provádění této směrnice.

5. Žadostmi o mezinárodní ochranu podanými v členském státě u orgánů jiného členského státu provádějících v tomto státě hraniční nebo imigrační kontroly se zabývá členský stát, na jehož území byla žádost učiněna.

Článek 5

Příznivější ustanovení

Členské státy mohou zavést nebo ponechat v platnosti příznivější normy pro řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany, jsou-li tyto normy slučitelné s touto směrnicí.

KAPITOLA II

ZÁKLADNÍ ZÁSADY A ZÁRUKY

Článek 6

Přístup k řízení

1. Učiní-li určitá osoba žádost o mezinárodní ochranu u orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k registraci této žádosti, provede se tato registrace do třech pracovních dnů od učinění žádosti.

Pokud je žádost o mezinárodní ochranu učiněna u jiných orgánů, u nichž je pravděpodobné, že budou takové žádosti dostávat, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci, členské státy zajistí, aby byla registrace provedena do šesti pracovních dnů od učinění žádosti.

Členské státy zajistí, aby těmto jiným orgánům, u nichž je pravděpodobné, že budou žádosti o mezinárodní ochranu dostávat, jako jsou policejní orgány, pohraniční stráž, imigrační orgány a pracovníci detenčních zařízení, byly poskytnuty příslušné informace a aby jejich pracovníkům byla poskytnuta úroveň školení nezbytná pro plnění jejich úkolů a povinností a pokyny pro poskytování informací žadatelům ohledně místa a způsobu podávání žádostí o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy zajistí, aby osoba, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, měla příležitost podat žádost co možná nejdříve. Pokud žadatel této příležitosti nevyužije, může členský stát odpovídajícím způsobem použít článek 28 této směrnice.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, mohou členské státy požadovat, aby se žádosti o mezinárodní ochranu podávaly osobně nebo na určitém místě.

4. Bez ohledu na odstavec 3 se považuje žádost o mezinárodní ochranu za podanou, jakmile ji příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právo, jakmile o ní obdrží úřední zápis.

5. Pokud v důsledku žádostí o mezinárodní ochranu učiněných současně velkým počtem státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti je v praxi velice obtížné dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 1, mohou členské státy stanovit, že lze tuto lhůtu prodloužit na 10 pracovních dní.

Článek 7

Žádosti učiněné jménem závislých nebo nezletilých osob

1. Členské státy zajistí, aby každá zletilá osoba způsobila k právním úkonům měla právo učinit svým jménem žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy mohou stanovit, že žadatel může učinit žádost jménem osob, které jsou na něm závislé. V těchto případech členské státy zajistí, aby závislé zletilé osoby souhlasily s podáním žádosti jejich jménem, a pokud souhlas neudělí, aby mohly učinit žádost svým jménem.

Souhlas se vyžaduje v době podání žádosti nebo nejpozději při osobním pohovoru se závislou zletilou osobou. Před vyžádáním souhlasu je každá závislá zletilá osoba soukromě informována o příslušných procesních důsledcích skutečností, že žádost bude podána jejím jménem, a o jejím právu podat samostatnou žádost o mezinárodní ochranu.

3. Členské státy zajistí, aby nezletilá osoba měla právo učinit žádost o mezinárodní ochranu buď vlastním jménem, pokud je způsobilá k právním úkonům v rámci řízení v souladu s vnitrostátním právem dotčeného členského státu, nebo prostřednictvím svých rodičů či jiných zletilých rodinných příslušníků či zletilé osoby, která za ni nese zodpovědnost ze zákona nebo podle vnitrostátních zvyklostí dotčeného členského státu, nebo prostřednictvím zástupce.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány uvedené v článku 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí⁽¹⁾ měly právo podat žádost o mezinárodní ochranu jménem nezletilé osoby bez doprovodu, pokud se tyto orgány na základě individuálního posouzení její osobní situace domnívají, že nezletilá osoba potřebuje ochranu podle směrnice 2011/95/EU.

5. Členské státy mohou ve svých vnitrostátních právních předpisech stanovit, že:

- a) nezletilá osoba může podat žádost vlastním jménem;
- b) žádost nezletilé osoby bez doprovodu musí být podána zástupcem podle čl. 25 odst. 1 písm. a);
- c) se podání žádosti o mezinárodní ochranu považuje zároveň za podání žádosti o mezinárodní ochranu pro všechny nesezdané nezletilé osoby.

Článek 8

Informování a poradenství v detenčních zařízeních a na hraničních přechodech

1. Existují-li údaje o tom, že státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti nacházející se v detenčních zařízeních nebo na hraničních přechodech na vnějších hranicích, včetně tranzitního prostoru, chtějí učinit žádost o mezinárodní ochranu, členské státy jim poskytnou informace k tomu nezbytné. V těchto detenčních zařízeních a na hraničních přechodech zajistí členské státy tlumočení nezbytné pro usnadnění přístupu k azylovému řízení.

2. Členské státy zajistí, aby organizace a osoby poskytující poradenské služby žadatelům měly účinný přístup k žadatelům na hraničních přechodech na vnějších hranicích, včetně tranzitního prostoru. Členské státy mohou stanovit pravidla pro přítomnost takových organizací a osob na těchto hraničních přechodech a zejména stanovit, že přístup je podmíněn dohodou s příslušnými orgány členských států. Tento přístup může být omezen pouze v případě, že je podle vnitrostátního práva jeho omezení objektivně nezbytné z důvodu bezpečnosti, veřejného pořádku nebo administrativního řízení daného hraničního přechodu, pokud tím tento přístup není omezen příliš nebo znemožněn.

Článek 9

Právo setrvat v členském státě až do posouzení žádosti

1. Žadatelé mohou v členském státě setrvat výlučně za účelem řízení do doby, než rozhodující orgán vydá rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. Toto právo setrvat nezakládá nárok na povolení k pobytu.

2. Členské státy mohou učinit výjimku pouze tehdy, pokud osoba učiní následnou žádost podle čl. 41 nebo pokud osobu předají, případně vydají, na základě závazků podle evropského zatýkacího rozkazu⁽²⁾ či z jiných důvodů jinému členskému státu nebo třetí zemi či mezinárodnímu trestnímu soudu či tribunálu.

3. Členský stát může vydat žadatele třetí zemi podle odstavce 2, pouze pokud příslušné orgány prověřily, že rozhodnutím o vydání nedojde k přímému nebo nepřímému navrácení v rozporu se závazky členského státu, které má podle mezinárodního práva nebo práva Unie.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98.

⁽²⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

Článek 10

Požadavky na posuzování žádostí

1. Členské státy zajistí, aby žádosti o mezinárodní ochranu nebyly zamítnuty nebo vyloučeny z posuzování pouze proto, že nebyly podány co nejdříve.

2. Při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu rozhodující orgán nejprve určí, zda žadatelé splňují podmínky pro uznání za uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda mají nárok na doplňkovou ochranu.

3. Členské státy zajistí, aby rozhodující orgán rozhodl o žádostech o mezinárodní ochranu po přiměřeném posouzení. Za tímto účelem členské státy zajistí, aby:

- a) byly žádosti posuzovány jednotlivě, objektivně a nestranně a aby o nich bylo stejným způsobem rozhodováno;
- b) byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a od příslušných mezinárodních organizací pro lidská práva, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů a případně v zemích jejich průjezdu, a aby tyto informace měli k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádostí a rozhodování o nich;
- c) pracovníci, kteří žádosti posuzují a rozhodují o nich, měli patřičné znalosti příslušných norem v oblasti azylového a uprchlického práva;
- d) pracovníci, kteří posuzují žádosti a rozhodují o nich, měli v případě potřeby možnost konzultovat s odborníky konkrétní záležitosti, jako například otázky týkající se zdraví, kultury, náboženství, dětí nebo pohlavní identity.

4. Orgány uvedené v kapitole V mají prostřednictvím rozhodujícího orgánu nebo žadatele či jiným způsobem přístup k obecným informacím uvedeným v odst. 3 písm. b), které jsou nezbytné pro plnění jejich úkolů.

5. Členské státy stanoví pravidla pro překlad dokumentů nezbytných pro posuzování žádostí.

Článek 11

Požadavky na rozhodnutí rozhodujícího orgánu

1. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu byla vydávána písemně.

2. Členské státy rovněž zajistí, aby v případě zamítnutí žádosti, pokud jde o postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany, bylo rozhodnutí po skutkové a právní stránce odůvodněno a aby byla písemně poskytnuta informace o opravných prostředcích proti zamítavému rozhodnutí.

Členské státy nemusí písemně informovat o opravných prostředcích proti zanítavému rozhodnutí, pokud byl žadatel v souvislosti s tímto rozhodnutím o této věci informován již dříve písemně nebo elektronickými prostředky, k nimž má přístup.

3. Pro účely čl. 7 odst. 2 mohou členské státy vydat jedno rozhodnutí, které se týká všech závislých osob, zakládá-li se žádost na stejných důvodech, pokud tím nevyjde najevo konkrétní situace žadatele, čímž by mohly být ohroženy jeho zájmy, zejména v případech souvisejících s pronásledováním z důvodu pohlaví, sexuální orientace, pohlavní identity nebo věku. V těchto případech se dotyčné osobě vydá samostatné rozhodnutí.

Článek 12

Záruky pro žadatele

1. S ohledem na řízení stanovená v kapitole III členské státy zajistí, aby se na všechny žadatele vztahovaly tyto záruky:

- a) žadatelé jsou informováni v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, o průběhu řízení a o svých právech a povinnostech během řízení a možných důsledcích, pokud tyto povinnosti nesplní a nebudou s orgány spolupracovat. Jsou informováni o časovém rámci, o možnostech, jak splnit povinnost předložit údaje podle článku 4 směrnice 2011/95/EU, jakož i o důsledcích výslovného nebo konkludentního zpětvzetí žádosti. Tyto informace musí být poskytnuty včas, aby žadatelé mohli vykonávat práva zaručená touto směrnicí a plnit povinnosti stanovené v článku 13;
- b) žadatelům je k dispozici tlumočník, kdykoli je to nutné, aby mohli příslušným orgánům předložit svůj případ. Členské státy musí poskytnout služby tlumočnicka alespoň tehdy, pokud má být s žadatelem proveden pohovor, jak je uvedeno v člancích 14 až 17 a článku 34, a nelze-li bez těchto služeb zajistit přiměřenou komunikaci. V tomto případě a v ostatních případech, kdy příslušné orgány žadatele předvolají, musí být služby tlumočnicka hrazeny z veřejných prostředků;

c) žadatelům nesmí být odepřena možnost komunikovat s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo jinou organizací poskytující právní poradenské nebo jiné poradenské služby žadatelům v souladu s vnitrostátním právem dotyčného členského státu;

- d) žadatelé, případně jejich právní poradci nebo jiní poradci podle čl. 23 odst. 1, musí mít přístup k informacím podle čl. 10 odst. 3 písm. b) a k informacím poskytnutým odborníky podle čl. 10 odst. 3 písm. d), pokud rozhodující orgán zohlednil takové informace při rozhodování o jejich žádosti;
- e) žadatelům je rozhodnutí rozhodujícího orgánu o jejich žádosti oznámeno v přiměřené době. Zastupuje-li žadatele právní poradce nebo jiný poradce, mohou členské státy vyrozumět o rozhodnutí místo žadatele tohoto právního poradce nebo jiného poradce;
- f) žadatelé jsou informováni o výsledku rozhodnutí rozhodujícího orgánu v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, nezastupuje-li je nebo nepomáhá-li jim právní poradce nebo jiný poradce. Poskytnuté informace zahrnují informace o opravných prostředcích proti zamítavému rozhodnutí v souladu s čl. 11 odst. 2.

2. S ohledem na postupy stanovené v kapitole V členské státy zajistí, aby se na všechny žadatele vztahovaly záruky, které jsou rovnocenné zárukám uvedeným v odst. 1 písm. b), c), d) a e).

Článek 13

Povinnosti žadatelů

1. Členské státy stanoví pro žadatele povinnost spolupracovat s příslušnými orgány při zjišťování jejich totožnosti a jiných údajů podle 4 odst. 2 směrnice 2011/95/EU. Členské státy mohou pro žadatele stanovit další povinnosti spolupracovat s příslušnými orgány, je-li to nezbytné pro zpracování žádosti.
2. Členské státy mohou zejména stanovit, že:
- a) žadatelé jsou povinni se neprodleně nebo ve stanovené době hlásit u příslušných orgánů nebo se k nim dostavit osobně;
- b) žadatelé musejí předat doklady, které vlastní a které jsou důležité pro posouzení žádosti, například své cestovní doklady;
- c) žadatelé musejí informovat příslušné orgány co nejdříve o místě svého současného pobytu nebo adrese a o změně tohoto místa nebo adresy. Členské státy mohou stanovit, že žadatel musí přijímat jakákoli sdělení na jím posledně uvedeném místě pobytu nebo adrese;

- d) příslušné orgány mohou provést osobní prohlídku žadatele a prohlídku věcí, které má u sebe. Aniž je dotčena jakákoli prohlídka prováděná z bezpečnostních důvodů, provádí osobní prohlídku žadatele podle této směrnice osoba stejného pohlaví zcela v souladu se zásadami lidské důstojnosti a fyzické a duševní integrity;
- e) příslušné orgány mohou pořídit fotografii žadatele a
- f) příslušné orgány mohou zaznamenávat ústní výpovědi žadatele, pokud o tom byl předem informován.

Článek 14

Osobní pohovor

1. Dříve než rozhodující orgán vydá rozhodnutí, poskytne se žadateli příležitost k osobnímu pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu s osobou, která je podle vnitrostátního práva k vedení takového pohovoru příslušná. Osobní pohovory o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu vždy provádí pracovník rozhodujícího orgánu. Tímto pododstavcem není dotčen čl. 42 odst. 2 písm. b).

Pokud jsou žádosti o mezinárodní ochranu současně podány velkým počtem státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, takže je prakticky nemožné, aby rozhodující orgán provedl pohovor o věcné stránce každé žádosti včas, mohou členské státy stanovit, že se do provedení těchto pohovorů dočasně zapojí pracovníci jiného orgánu. V takových případech obdrží pracovníci tohoto jiného orgánu předem příslušné školení, jehož součástí budou prvky uvedené v čl. 6 odst. 4 písm. a) až e) nařízení (EU) č. 439/2010. Osoby, jež provádějí s žadateli pohovor podle této směrnice, rovněž musejí mít obecné znalosti o problémech, které by mohly nepříznivě ovlivnit schopnost žadatele absolvovat pohovor, jako jsou známky toho, že žadatel mohl být v minulosti mučen.

Pokud žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu jménem osob, které jsou na něm závislé, musí být každé závislé zletilé osobě dána příležitost k osobnímu pohovoru.

Členské státy mohou ve vnitrostátních právních předpisech stanovit případy, kdy se příležitost k osobnímu pohovoru poskytuje nezletilé osobě.

2. Osobní pohovor o věcné stránce žádosti nemusí být proveden, pokud:

- a) rozhodující orgán může na základě dostupných důkazů vydat kladné rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka nebo
- b) se rozhodující orgán domnívá, že žadatel není vzhledem k přetrvávající situaci, na niž nemá vliv, k pohovoru způsobilý nebo jej nemůže absolvovat. V případě pochybností rozhodující orgán konzultuje odborného lékaře, aby zjistil, zda je stav, pro nějž žadatel není k pohovoru způsobilý nebo jej nemůže absolvovat, dočasné či trvalé povahy.

Pokud se osobní pohovor neuskuteční podle písmene b) nebo případně se závislou osobou, přijmou se přiměřená opatření pro to, aby žadatel nebo závislá osoba mohli předložit další údaje.

3. Neprovedení osobního pohovoru podle tohoto článku nebrání rozhodujícímu orgánu, aby o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodl.

4. Neprovedení osobního pohovoru podle odst. 2 písm. b) nesmí rozhodnutí rozhodujícího orgánu nepříznivě ovlivnit.

5. Bez ohledu na čl. 28 odst. 1 mohou členské státy při rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vzít v úvahu skutečnost, že se žadatel bez vážných důvodů nedostavil k osobnímu pohovoru.

Článek 15

Požadavky na osobní pohovor

1. Osobní pohovor se zpravidla uskutečňuje bez přítomnosti rodinných příslušníků, ledaže rozhodující orgán považuje jejich přítomnost za nezbytnou pro přiměřené posouzení.

2. Osobní pohovor se uskutečňuje za podmínek, které zajistí odpovídající důvěrnost.

3. Členské státy přijmou vhodná opatření pro zajištění toho, aby se osobní pohovory uskutečňovaly za podmínek umožňujících žadatelům předložit v úplnosti důvody své žádosti. Za tímto účelem členské státy:

- a) zajistí, aby osoba, která pohovor vede, byla schopná zohlednit osobní a obecné okolnosti žádosti, včetně kulturního původu, pohlaví, sexuální orientace, pohlavní identity žadatele nebo jeho zranitelnosti;

- b) pokud je to možné, zajistí, aby pohovor s žadatelem vedla osoba stejného pohlaví, pokud o to žadatel požádá, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti;

- c) vyberou tlumočníka, který je schopen zajistit přiměřenou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která pohovor vede. Komunikace musí probíhat v jazyce, který žadatel upřednostňuje, pokud neexistuje jiný jazyk, jemuž žadatel rozumí a je v něm schopen jasně komunikovat. Pokud je to možné, členské státy na žádost žadatele zajistí tlumočníka stejného pohlaví, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti;

- d) zajistí, aby osoba, jež vede pohovor o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu, nebyla oblečena do vojenské ani policejní uniformy;

- e) zajistí, aby pohovory s nezletilými osobami byly vedeny způsobem, který je přiměřený potřebám dítěte.

4. Členské státy mohou stanovit pravidla pro přítomnost třetích osob při osobním pohovoru.

Článek 16

Obsah osobního pohovoru

Při osobním pohovoru o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu rozhodující orgán zajistí, aby měl žadatel dostatečnou příležitost k tomu, aby mohl předložit všechny náležitosti potřebné k doložení žádosti podle článku 4 směrnice 2011/95/EU. Jedná se rovněž o příležitost k podání vysvětlení ohledně náležitostí, které mohou chybět, nebo jakýchkoli nesrovnalostí či rozporů v prohlášeních žadatele.

Článek 17

Zpráva z osobních pohovorů a jejich záznam

1. Členské státy zajistí, aby byla z každého osobního pohovoru vyhotovena podrobná věcná zpráva obsahující všechny skutkové prvky, nebo byl vyhotoven jeho přepis.

2. Členské státy mohou stanovit, že z osobního pohovoru bude pořízen zvukový nebo audiovizuální záznam. V případě, že je pořizován takový záznam z pohovoru, členské státy zajistí, aby byl záznam nebo jeho přepis k dispozici ve spisu žadatele.

3. Členské státy zajistí, aby měl žadatel na konci osobního pohovoru či ve stanovené lhůtě před tím, než rozhodující orgán přijme rozhodnutí, příležitost vyjádřit své připomínky nebo podat ústní nebo písemné vysvětlení jakémukoli nesprávnému překladu nebo zkrácení obsaženému ve zprávě nebo v přepisu pohovoru. Za tím účelem členské státy zajistí, aby byl žadatel o obsahu zprávy nebo o skutkových prvcích přepisu plně informován, pokud to bude nutné, za pomoci tlumočnicka. Členské státy poté žadatele požádají, aby potvrdil, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru.

Pokud je osobní pohovor zaznamenán v souladu s odstavcem 2 a tento záznam je přípustný jako důkaz v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V, nemusí členské státy žadatele požádat, aby potvrdil, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru. Aniž je dotčen článek 16, v případech, kdy členské státy stanoví, že se pořizuje přepis i záznam osobního pohovoru, nemusí umožnit žadatelům, aby vyjádřil své připomínky nebo podal vysvětlení k přepisu pohovoru.

4. Pokud žadatel odmítne potvrdit, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru, uvedou se důvody tohoto odmítnutí ve spisu žadatele.

Toto odmítnutí nebrání rozhodujícímu orgánu, aby o jeho žádosti rozhodl.

5. Dokud rozhodující orgán nepřijme rozhodnutí, musí mít žadatelé a jejich právní zástupci nebo jiní poradci podle článku 23 přístup ke zprávě nebo přepisu, případně záznamu.

Pokud členské státy stanoví, že se pořizuje jak přepis, tak i záznam osobního pohovoru, nemusí umožnit přístup k záznamu v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. V takových případech umožní přístup k záznamu v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V.

Aniž je dotčen odstavec 3 tohoto článku, v případech, kdy je žádost posuzována podle čl. 31 odst. 8, mohou členské státy stanovit, že přístup ke zprávě nebo přepisu, popřípadě k záznamu se povolí v okamžiku přijetí rozhodnutí.

Článek 18

Lékařská prohlídka

1. Členské státy stanoví, že má být se souhlasem žadatele provedena jeho lékařská prohlídka ohledně známek, které by

mohly vycházet z pronásledování nebo vážné újmy v minulosti, pokud to rozhodující orgán považuje za vhodné pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle článku 4 směrnice 2011/95/EU. Alternativně mohou členské státy stanovit, že takovou lékařskou prohlídku si zajistí žadatel.

Lékařské prohlídky podle prvního pododstavce provedou kvalifikovaní zdravotníci a jejich výsledky se co nejdříve předloží rozhodujícímu orgánu. Členské státy mohou určit zdravotníky, kteří mohou tyto lékařské prohlídky provádět. Odmítnutí lékařské prohlídky ze strany žadatele nebrání rozhodujícímu orgánu, aby přijal rozhodnutí ohledně žádosti o mezinárodní ochranu.

Lékařské prohlídky prováděné v souladu s tímto odstavcem se hrají z veřejných prostředků.

2. Není-li provedena lékařská prohlídka podle odstavce 1, členské státy informují žadatele, že si mohou z vlastní iniciativy a na vlastní náklady zajistit lékařskou prohlídku ohledně známek, které by mohly vycházet z pronásledování nebo vážné újmy v minulosti.

3. Výsledky lékařských prohlídek uvedených v odstavcích 1 a 2 společně s ostatními aspekty žádosti vyhodnotí rozhodující orgán.

Článek 19

Bezplatné poskytnutí právních a procesních informací v rámci řízení v prvním stupni

1. V průběhu řízení v prvním stupni podle kapitoly III členské státy zajistí, aby se žadatelům na žádost bezplatně poskytovaly právní a procesní informace, což zahrnuje alespoň poskytnutí informací o řízení použitelném na konkrétní situaci žadatele. V případě zamítavého rozhodnutí o žádosti v prvním stupni členské státy rovněž poskytnou žadatelům na jejich žádost informace, spolu s informacemi poskytnutými podle čl. 11 odst. 2 a čl. 12 odst. 1 písm. f), odůvodňující toto rozhodnutí a vysvětlující, jakým způsobem jej lze napadnout.

2. Právní a procesní informace se poskytují bezplatně za podmínek stanovených v článku 21.

Článek 20

Bezplatná právní pomoc a zastoupení v řízení o opravném prostředku

1. Členské státy zajistí, aby v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V byla na žádost poskytnuta bezplatná právní pomoc a zastoupení. Tato bezplatná právní pomoc nebo zastoupení musí zahrnovat alespoň vypracování požadovaných procesních dokumentů a účast na jednání před soudem prvního stupně jménem žadatele.

2. Členské státy mohou také stanovit bezplatnou právní pomoc nebo zastoupení v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. V takových případech se nepoužije článek 19.

3. Členské státy mohou stanovit, že se bezplatná právní pomoc a zastoupení neposkytnou, pokud podle názoru soudu nebo jiného příslušného orgánu nemá opravný prostředek podaný žadatelem reálnou vyhlídku na úspěch.

Pokud rozhodnutí neposkytnout bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle tohoto odstavce přijme jiný orgán než soud, členské státy zajistí, že žadatel má právo podat proti tomuto rozhodnutí účinný opravný prostředek k soudu.

Při uplatňování tohoto odstavce členské státy zajistí, aby právní pomoc a zastoupení nebyly svévolně omezovány a aby nebyl omezován účinný přístup žadatele ke spravedlnosti.

4. Bezplatná právní pomoc a zastoupení se poskytují za podmínek stanovených v článku 21.

Článek 21

Podmínky pro bezplatné poskytnutí právních a procesních informací a pro bezplatné poskytnutí právní pomoci a zastoupení

1. Členské státy mohou stanovit, že právní a procesní informace podle článku 19 poskytují bezplatně nevládní organizace nebo odborníci z orgánů podléhajících vládě či ze specializovaných státních úřadů.

Bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle článku 20 poskytují tyto osoby v souladu s tím, co je podle vnitrostátních právních předpisů přípustné nebo povolené.

2. Členské státy mohou stanovit, že právní a procesní informace uvedené v článku 19 a právní pomoc a zastoupení uvedené v článku 20 se bezplatně poskytnou:

a) pouze osobám, které nemají dostatečné finanční prostředky nebo

b) pouze prostřednictvím služeb poskytovaných právními poradci nebo jinými poradci, kteří jsou vnitrostátním právem výslovně určeni k tomu, aby žadatelům pomáhali nebo je zastupovali.

Členské státy mohou stanovit, že bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle článku 20 poskytnou pouze v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V u soudu prvního stupně a nikoli pro následné opravné prostředky podle vnitrostátního práva, včetně nového projednání nebo jiného přezkumu v rámci opravných prostředků.

Členské státy mohou rovněž stanovit, že bezplatná právní pomoc a zastoupení podle článku 20 se neposkytuje žadatelům, kteří se v souladu s čl. 41 odst. 2 písm. c) již nenacházejí na jejich území.

3. Členské státy mohou stanovit pravidla pro podávání a vyřizování žádostí o bezplatné poskytnutí právní a procesní informace podle článku 19 a o bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle článku 20.

4. Členské státy mohou rovněž stanovit:

a) pro bezplatné poskytování právních a procesních informací podle článku 19 a poskytování bezplatné právní pomoci a zastoupení podle článku 20 peněžní nebo časová omezení, pokud tato omezení svévolně neomezují přístup k poskytnutí právních a procesních informací a právní pomoci a zastoupení;

b) že ohledně poplatků a jiných nákladů nebude žadatelům poskytnuto příznivější zacházení, než je zacházení obecně poskytované v záležitostech týkajících se právní pomoci vlastním státním příslušníkům.

5. Členské státy mohou požadovat, aby jim žadatel zcela nebo částečně uhradil vynaložené náklady, pokud se jeho finanční situace značně zlepšil nebo pokud bylo rozhodnutí o těchto nákladech přijato na základě nepravdivých informací, které žadatel předložil.

Článek 22

Právo na právní pomoc a zastoupení ve všech fázích řízení

1. Žadatelé dostanou příležitost, aby se na své náklady mohli v záležitostech týkajících se jejich žádostí o mezinárodní ochranu ve všech fázích řízení, včetně po vydání zamítavého rozhodnutí, účinně radit s právním poradcem nebo jiným poradcem, který je k této činnosti oprávněn podle vnitrostátního práva.

2. Členské státy mohou povolit, aby právní pomoc nebo zastoupení v řízeních podle kapitoly III a kapitoly V poskytovaly žadatelům nevládní organizace v souladu s vnitrostátním právem.

Článek 23

Rozsah právní pomoci a zastoupení

1. Členské státy zajistí, aby právní zástupce nebo jiný poradce, který je k této činnosti oprávněn podle vnitrostátního práva a který v souladu s vnitrostátním právem žadateli o mezinárodní ochranu pomáhá nebo ho zastupuje, měl přístup k informacím uvedeným ve spisu žadatele, na základě kterých je nebo bude rozhodnuto.

Členské státy mohou učinit výjimku, pokud by vyzrazení informací nebo zdrojů ohrozilo bezpečnost státu, bezpečnost organizací nebo osob poskytujících informace nebo bezpečnost osob, jichž se informace týkají, nebo pokud by byly ohroženy zájmy šetření v souvislosti s posuzováním žádosti o mezinárodní ochranu příslušnými orgány členských států nebo mezinárodní vztahy členských států. V těchto případech členské státy:

- a) zpřístupní takové informace nebo zdroje orgánům uvedeným v kapitole V a
- b) stanoví ve vnitrostátním právu postupy, které zaručí dodržování práva žadatele na obhajobu.

Pokud jde o písmeno b), mohou členské státy zejména povolit přístup k informacím nebo zdrojům právnímu zástupci nebo poradci, který podstoupil bezpečnostní prověrku, pokud jsou informace podstatné pro posouzení žádosti nebo pro přijetí rozhodnutí o odnětí mezinárodní ochrany.

2. Členské státy zajistí, aby právní poradce nebo jiný poradce, který žadateli pomáhá nebo ho zastupuje, měl přístup do uzavřených prostor, jako jsou detenční zařízení nebo tranzitní prostor, aby se mohl s žadatelem radit v souladu s čl. 10 odst. 4 a čl. 18 odst. 2 písm. b) a c) směrnice 2013/33/EU.

3. Členské státy umožní žadateli, aby si k osobnímu pohovoru přizval právního poradce nebo jiného poradce, který je podle vnitrostátního práva k této činnosti oprávněn.

Členské státy mohou stanovit, že právní poradce nebo jiný poradce může do osobního pohovoru zasáhnout až v jeho závěru.

4. Aniž je dotčen tento článek nebo čl. 25 odst. 1 písm. b), mohou členské státy stanovit pravidla týkající se přítomnosti právních poradců nebo jiných poradců při jakémkoli pohovoru v průběhu celého řízení.

Členské státy mohou vyžadovat, aby byl žadatel u osobního pohovoru přítomen, i když ho podle vnitrostátního práva zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, a mohou požadovat, aby žadatel odpovídal na otázky osobně.

Aniž je dotčen čl. 25 odst. 1 písm. b), nebrání nepřítomnost právního poradce nebo jiného poradce příslušnému orgánu v tom, aby s žadatelem provedl osobní pohovor.

Článek 24

Žadatelé, kteří potřebují zvláštní procesní záruky

1. Členské státy v přiměřené lhůtě po podání žádosti o mezinárodní ochranu posoudí, zda se jedná o žadatele, který potřebuje zvláštní procesní záruky.

2. Posouzení podle odstavce 1 lze zahrnout do stávajících vnitrostátních řízení nebo do posouzení uvedeného v článku 22 směrnice 2013/33/EU a nemusí mít formu správního řízení.

3. Členské státy zajistí, aby žadatelům, u nichž bylo zjištěno, že potřebují zvláštní procesní záruky, byla poskytnuta náležitá podpora, jež jim umožní v průběhu azylového řízení požívat práv a plnit povinnosti stanovené v této směrnici.

V případech, kdy nelze tuto přiměřenou podporu poskytnout v rámci řízení podle čl. 31 odst. 8 a článku 43, a zejména pokud se členské státy domnívají, že žadatel potřebuje zvláštní procesní záruky v důsledku mučení, znásilnění nebo jiných vážných forem psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, členské státy nepoužijí nebo přestanou používat čl. 31 odst. 8 a článek 43. Pokud na žadatele, na něž nelze podle tohoto pododstavce použít čl. 31 odst. 8 a článek 43, použijí členské státy čl. 46 odst. 6, musí poskytnout alespoň záruky stanovené v čl. 46 odst. 7.

4. Členské státy zajistí, aby byly tyto potřeby zvláštních procesních záruk zohledněny v souladu s touto směrnicí i v případě, že se tyto potřeby projeví v pozdější fázi řízení, aniž by muselo nutně dojít k opětovnému zahájení řízení.

Článek 25

Záruky pro nezletilé osoby bez doprovodu

1. S ohledem na všechny postupy stanovené v této směrnici a aniž jsou dotčeny články 14 až 17 členské státy:

- a) co nejdříve přijmou opatření pro zajištění toho, aby nezletilou osobu bez doprovodu zastupoval zástupce a byl jí nápomocen, aby mohla požívat svých práv a plnit povinnosti stanovené v této směrnici. Nezletilá osoba bez doprovodu je neprodleně informována o jmenování zástupce. Zástupce musí plnit své povinnosti podle zásady nejlepšího zájmu dítěte a musí mít k tomuto účelu nezbytné odborné znalosti. Osobu jednající jako zástupce lze změnit pouze v nezbytných případech. Organizace nebo jednotlivé osoby, jejichž zájmy jsou nebo mohou být potenciálně v rozporu se zájmy nezletilé osoby bez doprovodu, nejsou způsobilí stát se zástupci. Tímto zástupcem může být také zástupce uvedený ve směrnici 2013/33/EU;
- b) zajistí, aby zástupce mohl nezletilou osobu bez doprovodu informovat o významu a možných důsledcích osobního pohovoru a případně o tom, jak se má na osobní pohovor připravit. Členské státy zajistí, aby se tohoto pohovoru zúčastnil zástupce nebo právní zástupce či jiný poradce, který je podle vnitrostátního práva k této činnosti oprávněn, a aby v rámci stanoveném osobou, která pohovor vede, měl příležitost klást otázky nebo činit připomínky.

Členské státy mohou vyžadovat přítomnost nezletilých osob bez doprovodu u osobních pohovorů i tehdy, je-li přítomen zástupce.

2. Členské státy mohou upustit od ustanovení zástupce, pokud nezletilá osoba bez doprovodu se vší pravděpodobností dovrší 18 let před vydáním rozhodnutí v prvním stupni.

3. Členské státy zajistí, aby:

- a) osobní pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu s nezletilou osobou bez doprovodu podle článků 14 až 17 a článku 34 vedla osoba s potřebnými znalostmi o zvláštních potřebách nezletilých osob;
- b) rozhodnutí rozhodujícího orgánu o žádosti nezletilé osoby bez doprovodu připravil pracovník s potřebnými znalostmi o zvláštních potřebách nezletilých osob.

4. Nezletilé osobě bez doprovodu a jejímu zástupci se bezplatně poskytují právní a procesní informace podle článku 19 také v případě řízení o odnětí mezinárodní ochrany podle kapitoly IV.

5. Členské státy mohou v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu použít k určení věku nezletilých osob bez doprovodu lékařské vyšetření, pokud mají členské státy i poté, co žadatel učinil obecné prohlášení nebo předložil jiné vhodné údaje, pochybnosti ohledně jeho věku. Pokud mají členské státy i nadále pochybnosti ohledně věku žadatele, považují jej za nezletilou osobu.

Každé lékařské vyšetření musí být prováděno tak, aby byla plně respektována důstojnost každého jednotlivce, byla upřednostňována nejméně invazivní vyšetření a prováděly ho kvalifikovaní zdravotníci, což v nejvyšší možné míře umožňuje dosáhnout spolehlivých výsledků.

Pokud se přistoupí k lékařskému vyšetření, členské státy zajistí, aby:

- a) nezletilé osoby bez doprovodu byly informovány před posouzením své žádosti o mezinárodní ochranu a v jazyce, kterému rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, o možnosti určení jejich věku pomocí lékařského vyšetření. To zahrnuje informaci o způsobu vyšetření a možných důsledcích výsledku lékařského vyšetření na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření nezletilou osobou bez doprovodu;
- b) nezletilé osoby bez doprovodu nebo jejich zástupci souhlasili s provedením lékařského vyšetření k určení věku dotyčné nezletilé osoby a
- c) rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu nezletilé osoby bez doprovodu, která odmítla lékařské vyšetření podstoupit, nebylo založeno výlučně na tomto odmítnutí.

Skutečnost, že nezletilá osoba bez doprovodu odmítla podstoupit lékařské vyšetření, nebrání rozhodujícímu orgánu rozhodnout o žádosti o mezinárodní ochranu.

6. Při provádění této směrnice se členské státy řídí především nejlepším zájmem dítěte.

Pokud členské státy v průběhu azylového řízení určí osobu jako nezletilou osobu bez doprovodu, mohou:

a) i nadále používat čl. 31 odst. 8, pouze pokud:

- i) žadatel přichází ze země, která splňuje kritéria bezpečné země původu ve smyslu této směrnice, nebo

- ii) žadatel podal následnou žádost o mezinárodní ochranu, která není podle čl. 40 odst. 5 nepřijatelná, nebo
 - iii) žadatel může ze závažných důvodů představovat hrozbu pro národní bezpečnost nebo veřejný pořádek členského státu, nebo žadatel byl podle vnitrostátního práva ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku vypovězen za použití donucovacích prostředků;
- b) i nadále používat článek 43 v souladu s články 8 až 11 směrnice 2013/33/EU, pouze pokud:
- i) žadatel přichází ze země, která splňuje kritéria bezpečné země původu ve smyslu této směrnice, nebo
 - ii) žadatel podal následnou žádost nebo
 - iii) žadatel může ze závažných důvodů představovat hrozbu pro národní bezpečnost nebo veřejný pořádek členského státu, nebo žadatel byl podle vnitrostátního práva ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku vypovězen za použití donucovacích prostředků, nebo
 - iv) existují oprávněné důvody považovat zemi, která není členským státem, za bezpečnou třetí zemi pro žadatele ve smyslu článku 38 nebo
 - v) žadatel uvedl orgány v omyl tím, že předložil falešné doklady, nebo
 - vi) žadatel úmyslně zničil doklady totožnosti nebo cestovní doklady, které by pomohly určit jeho totožnost nebo státní příslušnost, nebo se těchto dokladů zbavil.

Členské státy mohou body v) a vi) použít pouze v individuálních případech, kdy existují závažné důvody domnívat se, že žadatel se pokouší utajit relevantní skutečnosti, které by pravděpodobně vedly k zamítavému rozhodnutí, a za předpokladu, že žadateli byla při zohlednění zvláštních procesních potřeb nezletilých osob bez doprovodu poskytnuta možnost řádně zdůvodnit své jednání uvedené v bodech v) a vi), a to i za konzultace se svým zástupcem.

- c) považovat žádost za nepřijatelnou podle čl. 33 odst. 2 písm. c), pokud země, která není členským státem, je považována za bezpečnou třetí zemi pro žadatele ve smyslu článku 38 a za předpokladu, že je to v souladu s nejlepším zájmem nezletilé osoby;

- d) použít postup podle čl. 20 odst. 3, pokud zástupce nezletilé osoby má příslušnou právní kvalifikaci v souladu s vnitrostátním právem

Aniž je dotčen článek 41, členské státy při použití čl. 46 odst. 6 na nezletilé osoby bez doprovodu poskytnou ve všech případech alespoň záruky stanovené v čl. 46 odst. 7.

Článek 26

Zajištění

1. Členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že se jedná o žadatele. Důvody a podmínky zajištění a záruky dané zajištěným žadatelům musí být v souladu se směrnicí 2013/33/EU.
2. Je-li žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn, členské státy zajistí možnost rychlého soudního přezkumu podle směrnice 2013/33/EU.

Článek 27

Postup v případě zpětvzetí žádosti

1. Pokud členské státy ve vnitrostátním právu stanoví možnost výslovného zpětvzetí žádosti, zajistí, aby v případě výslovného zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu žadatelem rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí.
2. Členské státy mohou rovněž stanovit, že rozhodující orgán může rozhodnout o zastavení posuzování žádosti, aniž by vydal rozhodnutí. V takovém případě členské státy zajistí, aby rozhodující orgán učinil ve spisu žadatele příslušnou poznámku.

Článek 28

Postup v případě konkludentního zpětvzetí žádosti nebo odstoupení od žádosti

1. Existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95EU.

Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že:

- a) nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit;

b) se skrývá nebo bez povolení opustil místo pobytu nebo místo, kde byl držen, aniž v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost, ledaže žadatel prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.

K provedení těchto ustanovení mohou členské státy stanovit lhůty nebo pokyny.

2. Členské státy zajistí, aby žadatel, který se opět ohlásí u příslušného úřadu poté, co bylo rozhodnuto zastavit posuzování jeho žádosti podle odstavce 1 tohoto článku, mohl požádat o opětovné otevření svého případu nebo mohl podat novou žádost, která nepodléhá postupům podle článků 40 a 41.

Členské státy mohou stanovit lhůtu nejméně devíti měsíců, po jejímž uplynutí nelze případ žadatele znovu otevřít nebo nelze k nové žádosti přistupovat jako k následné žádosti postupem podle článků 40 a 41. Členské státy mohou stanovit, že případ žadatele lze znovu otevřít pouze jednou.

Členské státy zajistí, aby v tomto případě nebyla osoba vyhoštěna v rozporu se zásadou nenavracení.

Členské státy mohou rozhodujícímu orgánu povolit, aby pokračoval v posuzování žádosti ve fázi, ve které bylo pozastaveno.

3. Tímto článkem není dotčeno nařízení (EU) č. 604/2013.

Článek 29

Role Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky

1. Členské státy zajistí, aby Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky:

- a) měl přístup k žadatelům o mezinárodní ochranu včetně těch, kteří jsou zajištěni nebo se nacházejí na hranicích a v tranzitních prostorách;
- b) měl přístup k informacím o jednotlivých žádostech o mezinárodní ochranu, o průběhu řízení a vydaných rozhodnutích, pokud s tím žadatel souhlasí;
- c) mohl v jakékoli fázi řízení předkládat při výkonu dohledu podle článku 35 Ženevské úmluvy příslušným orgánům své názory ohledně jednotlivých žádostí o mezinárodní ochranu.

2. Odstavec 1 se použije rovněž na organizaci, která působí na území dotyčného členského státu jménem Úřadu vysokého

komisaře OSN pro uprchlíky na základě dohody s tímto členským státem.

Článek 30

Shromažďování údajů k jednotlivým žádostem

Za účelem posuzování jednotlivých žádostí členské státy:

- a) nesdělí údajným původcům pronásledování nebo vážné újmy informace o jednotlivých žádostech o mezinárodní ochranu ani skutečnost, že byla podána žádost;
- b) nezískávají od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy žádné informace způsobem, jímž by tito původci byli přímo informováni o tom, že dotyčný žadatel podal žádost, a který by ohrozil nedotknutelnost žadatele nebo na něm závislých osob, nebo svobodu či bezpečnost jeho rodinných příslušníků, kteří dosud žijí v zemi původu.

KAPITOLA III

ŘÍZENÍ V PRVNÍM STUPNI

ODDÍL I

Článek 31

Řízení o posouzení žádosti

1. Členské státy vyřizují žádosti o mezinárodní ochranu v řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II.

2. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno co nejdříve, aniž by tím byla dotčena přiměřenost a úplnost posouzení.

3. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno do šesti měsíců od podání žádosti.

Pokud se na žádost vztahuje postup uvedený v nařízení (EU) č. 604/2013, počíná šestiměsíční lhůta běžet od okamžiku, kdy je podle uvedeného nařízení určen členský stát příslušný k posouzení této žádosti, žadatel se nachází na území tohoto členského státu a byl převzat příslušným orgánem.

Členské státy mohou prodloužit tuto šestiměsíční lhůtu uvedenou v tomto odstavci nejvýše o dalších devět měsíců v případech:

- a) které jsou po skutkové nebo právní stránce složité;

- b) kdy o mezinárodní ochranu žádá současně velký počet státních příslušníků třetí země nebo osob bez státní příslušnosti, kvůli čemuž je v praxi velmi složité skončit řízení v šestiměsíční lhůtě;
- c) kdy lze prodlení jasně přičíst skutečnosti, že žadatel nedržel své povinnosti podle článku 13.

Výjimečně a za řádně odůvodněných okolností mohou členské státy překročit lhůty stanovené v tomto odstavci o nejvýše tři měsíce, pokud je to nezbytné pro zajištění přiměřeného a úplného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

4. Aniž jsou dotčeny články 13 a 18 směrnice 2011/95/EU, mohou členské státy odložit skončení řízení o posouzení žádosti, pokud vzhledem k nejisté situaci v zemi původu, jež je považována za dočasnou, nelze důvodně předpokládat, že rozhodující orgán rozhodne ve lhůtě uvedené v tomto odstavci. V takovém případě členské státy:

- a) provádějí přezkum situace v dané zemi původu alespoň každých 6 měsíců;
- b) informují v přiměřené lhůtě dotčené žadatele o důvodech odkladu;
- c) informují v přiměřené lhůtě Komisi o odkladu řízení pro danou zemi původu.

5. V každém případě členský stát skončí řízení o posouzení žádosti ve lhůtě nejvýše 21 měsíců od podání žádosti.

6. Členské státy zajistí, aby v případech, kdy není možné vydat rozhodnutí do šesti měsíců, žadatel:

- a) byl informován o prodlení a
- b) na žádost obdržel informaci o důvodech prodlení a době, ve které lze očekávat, že bude rozhodnuto o jeho žádosti.

7. Členské státy mohou přednostně posoudit žádost o mezinárodní ochranu v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II zejména:

- a) pokud je pravděpodobné, že je žádost opodstatněná;

- b) pokud je žadatel zranitelný ve smyslu článku 22 směrnice 2013/33/EU nebo potřebuje zvláštní procesní záruky, zejména pokud se jedná o nezletilou osobu bez doprovodu.

8. Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí nebo uskuteční na hranicích nebo v tranzitním prosotrupodle článku 43, pokud:

- a) žadatel při předkládání své žádosti a jejím zdůvodňování uvedl pouze záležitosti, které nejsou důležité pro posouzení toho, zda může být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, nebo
- b) žadatel pochází z bezpečné země původu ve smyslu této směrnice nebo
- c) žadatel uvedl orgány v omyl tím, že předložil nepravdivé údaje nebo doklady nebo neposkytl důležité údaje nebo doklady ohledně své totožnosti nebo státní příslušnosti, které by mohly mít negativní dopad na rozhodnutí, nebo
- d) žadatel zničil doklady totožnosti nebo cestovní doklady, které by pomohly určit jeho totožnost nebo státní příslušnost, nebo se těchto dokladů ve zlém úmyslu pravděpodobně zbavil, nebo
- e) žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, nebo
- f) žadatel podal následnou žádost o mezinárodní ochranu, která není podle čl. 40 odst. 5 přípustná, nebo
- g) žadatel podává žádost pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon dřívějšího anebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění, nebo
- h) žadatel vstoupil na území členského státu protiprávně nebo si na něm protiprávně prodloužil svůj pobyt a podle okolností svého vstupu se bez řádného zdůvodnění buď co nejdříve nedostavil k orgánům, nebo nepodal žádost o mezinárodní ochranu, nebo

- i) žadatel odmítá splnit povinnost nechat si odebrat otisky prstů podle nařízení (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údajů systému Eurodac pro účely vymáhání práva ⁽¹⁾, nebo
- j) žadatel může být ze závažných důvodů považován za hrozbu pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek členského státu nebo byl podle vnitrostátních právních předpisů ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti či veřejného pořádku vykonatelně vypovězen.
9. Členské státy stanoví lhůty pro přijetí rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle odstavce 8. Tyto lhůty musí být přiměřené.

Aniž jsou dotčeny odstavce 3 až 5 mohou členské státy tyto lhůty překročit, pokud je to nezbytné pro zajištění přiměřeného a úplného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Článek 32

Nedůvodné žádosti

1. Aniž je dotčen článek 27, mohou členské státy považovat žádost za nedůvodnou, pouze pokud rozhodující orgán zjistil, že žadatel nespĺňuje předpoklady pro přiznání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.
2. V případech nedůvodných žádostí, které se vztahují k některým z okolností uvedených v čl. 31 odst. 8, mohou členské státy považovat žádost za zjevně nedůvodnou, je-li to stanoveno vnitrostátními právními předpisy.

ODDÍL II

Článek 33

Nepřijatelné žádosti

1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle nařízení (EU) č. 604/2013, nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu podle směrnice 2011/95/EU, považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřijatelnou.
2. Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřijatelnou, pouze pokud:

- a) mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát;
- b) země, která není členským státem, je podle článku 35 považována za první zemi azylu pro žadatele;
- c) země, která není členským státem, je podle článku 38 považována za bezpečnou třetí zemi pro žadatele;
- d) žádost je následnou žádostí, v níž se neobjevily nebo nebyly žadatelem předloženy žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, nebo
- e) osoba závislá na žadateli podá žádost poté, co v souladu s čl. 7 odst. 2 souhlasila, aby její případ byl součástí žádosti podané jejím jménem, a neexistují žádné skutečnosti týkající se situace této závislé osoby, které by odůvodňovaly samostatnou žádost.

Článek 34

Zvláštní pravidla týkající se pohovorů o přípustnosti

1. Před tím, než rozhodující orgán rozhodne o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu, umožní členské státy žadatelům, aby vyjádřily svůj názor na použití důvodů uvedených v článku 33 na jejich konkrétní situaci. Za tímto účelem členské státy provedou osobní pohovor ohledně přípustnosti žádosti. Členské státy mohou učinit výjimku pouze v případě následné žádosti podle článku 42.

Tímto odstavcem není dotčen čl. 4 odst. 2 písm. a) této směrnice ani článek 5 nařízení (EU) č. 604/2013.

2. Členské státy mohou stanovit, že osobní pohovor ohledně přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu může vést pracovník jiného než rozhodujícího orgánu. V takových případech členské státy zajistí, aby pracovník tohoto orgánu, který pohovor vede, obdržel předem potřebné základní školení, zejména pokud jde o mezinárodní právo v oblasti lidských práv, *acquis* Unie v oblasti azylu a metody pohovoru.

ODDÍL III

Článek 35

Pojem první země azylu

Zemi lze pro žadatele o mezinárodní ochranu považovat za první zemi azylu, pokud:

⁽¹⁾ Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

- a) žadatel byl v této zemi uznán za uprchlíka a může nadále požívat této ochrany nebo
- b) žadatel jinak požívá v této zemi dostatečné ochrany, včetně použití zásady nenavracení,

za předpokladu, že bude touto zemí znovu přijat.

Při použití pojmu první země azylu na konkrétní situaci žadatele o mezinárodní ochranu mohou členské státy vzít v úvahu čl. 38 odst. 1. Žadatel může napadnout použití pojmu první země azylu na konkrétní situaci, ve které se nachází.

Článek 36

Pojem bezpečné země původu

1. Třetí zemi, která je v souladu s touto směrnicí označena za bezpečnou zemi původu, lze po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud:

- a) žadatel má státní příslušnost této země, nebo
- b) žadatel je osobou bez státní příslušnosti a dříve v této zemi běžně pobýval

a žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou a mohl tak být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

2. Členské státy dále ve vnitrostátních právních předpisech stanoví pravidla a úpravy týkající se použití pojmu bezpečné země původu.

Článek 37

Vnitrostátní označení třetích zemí za bezpečné země původu

1. Členské státy mohou za účelem posuzování žádostí o mezinárodní ochranu ponechat v platnosti nebo přijmout právní předpisy, které v souladu s přílohou I umožňují označit na vnitrostátní úrovni bezpečné země původu.

2. Členské státy zajistí pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku.

3. Hodnocení, zda je země v souladu s tímto článkem bezpečnou zemí původu, se zakládá na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací.

4. Členské státy oznámí Komisi země, které v souladu s tímto článkem označily za bezpečné země původu.

Článek 38

Pojem bezpečné třetí země

1. Členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle těchto zásad:

- a) není ohrožen život a svoboda z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo zastávání určitých politických názorů;
- b) neexistuje riziko vážné újmy, jak je vymezena ve směrnici 2011/95/EU;
- c) je dodržována zásada nenavracení v souladu s Ženevskou úmluvou;
- d) je dodržován zákaz vyhoštění, představuje-li to porušení zákazu mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení, jak je stanoven mezinárodním právem, a
- e) existuje možnost požádat o přiznání postavení uprchlíka a v případě uznání za uprchlíka obdržet ochranu v souladu s Ženevskou úmluvou.

2. Použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně:

- a) pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala;
- b) pravidel týkajících se metodiky, pomocí níž se mohou příslušné orgány přesvědčit, že pro konkrétní zemi nebo konkrétního žadatele lze použít pojem bezpečné třetí země. Tato metodika zahrnuje posuzování bezpečnosti země pro určitého žadatele případ od případu nebo vnitrostátní označení zemí, které se obecně považují za bezpečné;
- c) pravidel slučitelných s mezinárodním právem, která umožňují jednotlivě posoudit, zda dotyčná třetí země je pro určitého žadatele bezpečná, a poskytují žadateli alespoň možnost napadnout použití pojmu bezpečné třetí země z důvodu, že třetí země není v konkrétní situaci, ve které se osoba nachází, bezpečná. Žadatel musí mít rovněž možnost zpochybnit existenci spojitosti mezi ním a třetí zemí podle písmena a).

3. Při výkonu rozhodnutí, které se zakládá výlučně na tomto článku, členské státy:

- a) žadatele náležitě vyrozumí a
- b) vydají mu doklad, kterým informují orgány třetí země v jazyce dané země, že žádost nebyla po věcné stránce posouzena.

4. Pokud třetí země nepovolí žadateli vstup na své území, členské státy zajistí, aby mu byl poskytnut přístup k řízení v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II.

5. Členské státy pravidelně informují Komisi o zemích, na které se podle tohoto článku používá tento pojem.

Článek 39

Pojem evropské bezpečné třetí země

1. Členské státy mohou stanovit, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a posouzení bezpečnosti žadatele v jeho konkrétní situaci podle kapitoly II se neprovede vůbec nebo se neprovede zcela, pokud příslušný orgán na základě skutečností zjistil, že žadatel chce vstoupit na jeho území protiprávně nebo na něj protiprávně vstoupil z bezpečné třetí země podle odstavce 2.

2. Pro účely odstavce 1 lze třetí zemi považovat za bezpečnou, pouze pokud:

- a) bez zeměpisných omezení ratifikovala Ženevskou úmluvu a dodržuje její ustanovení;
- b) má zákonem stanovené azylové řízení a
- c) ratifikovala Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a dodržuje její ustanovení, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků.

3. Žadatel musí mít možnost napadnout použití pojmu evropské bezpečné třetí země z důvodu, že uvedená země v jeho konkrétním případě není bezpečná.

4. Dotyčné členské státy ve vnitrostátním právu stanoví podrobnosti k provedení odstavce 1 a důsledky, které vyplývají z rozhodnutí podle těchto ustanovení v souladu se zásadou nenavrácení, včetně výjimek z použití tohoto článku z humanitárních nebo politických důvodů či na základě mezinárodního práva veřejného.

5. Při výkonu rozhodnutí, které se zakládá výlučně na tomto článku, dotyčné členské státy:

- a) žadatele náležitě vyrozumí a
- b) vydají mu doklad, kterým informují orgány třetí země v jazyce dané země, že žádost nebyla po věcné stránce posouzena.

6. Pokud bezpečná třetí země nepřijme žadatele zpět, členské státy zajistí, aby mu byl poskytnut přístup k řízení v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II.

7. Členské státy pravidelně informují Komisi o zemích, na které se podle tohoto článku používá tento pojem.

ODDÍL IV

Článek 40

Následné žádosti

1. Pokud osoba, která v členském státě požádala o mezinárodní ochranu, v témže členském státě předloží další údaje nebo učiní následnou žádost, členský stát posoudí tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost.

2. Pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 33 odst. 2 písm. d) podléhá následná žádost o mezinárodní ochranu nejprve předběžnému posouzení, zda se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

3. Pokud se v rámci předběžného posouzení podle odstavce 2 dospěje k závěru, že se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany, podle směrnice 2011/95/EU, posuzuje se žádost dále podle kapitoly II. Členské státy mohou stanovit rovněž jiné důvody pro další posuzování následné žádosti.

4. Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.

5. Pokud není následná žádost dále posuzována podle tohoto článku, považuje se za nepřipustnou podle čl. 33 odst. 2 písm. d).

6. Postup podle tohoto článku se může použít rovněž v případě:

a) závislé osoby, která podá žádost poté, co v souladu s čl. 7 odst. 2 souhlasila s tím, aby její případ byl součástí žádosti podané jejím jménem, a/nebo

b) nesezdané nezletilé osoby, která podá žádost poté, co byla podána žádost jejím jménem podle čl. 7 odst. 5 písm. c).

V takových případech předběžné posouzení podle odstavce 2 sestává z posouzení, zda s ohledem na situaci této závislé osoby nebo nesezdané nezletilé osoby existují skutečnosti, které samostatnou žádost odůvodňují.

7. Pokud osoba, na níž má být vykonáno rozhodnutí o přemístění podle nařízení (EU) č. 604/2013, předloží další údaje nebo podá následnou žádost v přemístujícím členském státě, příslušný členský stát, jak je definován v uvedeném nařízení, posoudí tyto údaje nebo následné žádosti podle této směrnice.

Článek 41

Výjimky z práva setrvat v případě následných žádostí

1. Členské státy mohou učinit výjimku z práva setrvat na jejich území, pokud osoba:

a) podala první následnou žádost, která není předmětem dalšího posouzení podle čl. 40 odst. 5, pouze proto, aby pozdržela nebo zmařila výkon rozhodnutí, které by vedlo k jejímu okamžitému vyhoštění z daného členského státu, nebo

b) učinila další žádost o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě po pravomocném rozhodnutí, jež považuje první následnou žádost za nepřipustnou podle čl. 40 odst. 5, nebo po pravomocném rozhodnutí, kterým se zamítá tato žádost jako nedůvodnou.

Členské státy mohou tuto výjimku učinit pouze za předpokladu, že se rozhodující orgán domnívá, že rozhodnutí o navrácení nepovede k přímému nebo nepřímému navrácení v rozporu se závazky daného členského státu vyplývajícími z mezinárodního práva nebo práva Unie.

2. V případech uvedených v odstavci 1 se mohou členské státy rovněž odchýlit:

a) od lhůt, které se zpravidla použijí podle vnitrostátního práva ve zrychleném řízení, pokud je řízení o posouzení žádosti urychleno podle čl. 31 odst. 8 písm. g);

b) od lhůt, které se zpravidla podle vnitrostátního práva v řízeních o přípustnosti stanovených v článcích 33 a 34, nebo

c) od čl. 46 odst. 8.

Článek 42

Procesní pravidla

1. Členské státy zajistí, aby žadatelé, jejichž žádost podléhá předběžnému posouzení podle článku 40 „měli k dispozici záruky uvedené v čl. 12 odst. 1.

2. Členské státy mohou ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné:

a) uložit dotyčnému žadateli povinnost, aby uvedl skutečnosti a předložil důkazy, které odůvodňují nové řízení;

b) povolit, aby bylo provedeno předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru, s výjimkou případů uvedených v čl. 40 odst. 6.

Tato pravidla nesmí znemožnit přístup žadatelů k novému řízení, ani vést k účinnému odepření nebo výraznému omezení tohoto přístupu.

3. Členské státy zajistí, aby žadatel byl vhodným způsobem informován o výsledku předběžného posouzení, a pokud žádost nebude dále posuzována, o důvodech a o možnostech opravných prostředků proti tomuto rozhodnutí.

ODDÍL V

Článek 43

Řízení na hranicích

1. Členské státy mohou v souladu se základními zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II stanovit řízení, kterými se na hranicích nebo v tranzitních prostorách členského státu rozhoduje o:

a) přípustnosti žádostí podle článku 33 podaných na těchto místech nebo

b) věcné stránce žádostí v řízení podle čl. 31 odst. 8.

2. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí bylo v řízení podle odstavce 1 vydáno v přiměřené době. Není-li rozhodnutí vydáno do čtyř týdnů, povolí se žadateli vstup na území členského státu, aby mohla být jeho žádost zpracována v souladu s ostatními ustanoveními této směrnice.

3. V případě příjezdu velkého počtu státních příslušníků třetí země nebo osob bez státní příslušnosti, které podávají žádost o mezinárodní ochranu na hranici nebo v tranzitním prostoru, kdy není v praxi možné použít ustanovení odstavce 1, lze tato řízení uplatnit také v případech a po dobu, kdy jsou tito státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti běžně ubytovány v blízkosti hranice nebo tranzitního prostoru.

KAPITOLA IV

ŘÍZENÍ O ODNĚTÍ MEZINÁRODNÍ OCHRANY

Článek 44

Odnětí statusu mezinárodní ochrany

Členské státy zajistí, aby bylo možné zahájit posouzení toho, zda má být určité osobě odňat statusu mezinárodní ochrany, objeví-li se nové prvky nebo zjištění naznačující, že existují důvody pro nové posouzení oprávněnosti její mezinárodní ochrany.

Článek 45

Procesní pravidla

1. Členské státy zajistí, aby v případech, kdy příslušný orgán zvažuje podle článku 14 nebo článku 19 směrnice 2011/95/EU odejmout státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti status mezinárodní ochrany, měla dotyčná osoba tyto záruky:

a) je písemně informována o tom, že příslušný orgán znovu posuzuje, zda ji lze považovat za osobu požívající mezinárodní ochrany, a o důvodech tohoto nového posuzování a

b) má příležitost, aby při osobním pohovoru podle čl. 12 odst. 1 písm. b) a článků 14 až 17 nebo v písemném prohlášení uvedla důvody, proč by jí neměl být status mezinárodní ochrany odňat.

2. Členské státy dále zajistí, aby v rámci řízení uvedeného v odstavci 1:

a) mohl příslušný orgán získat přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN

pro uprchlíky, týkající se obecné situace, která panuje v zemích původu dotyčných osob, a

b) jsou-li shromažďovány informace k jednotlivému případu za účelem nového posouzení statusu mezinárodní ochrany, aby tyto informace nebyly získány od původců pronásledování nebo vážné újmy způsobem, jímž by tito původci pronásledování byli přímo informováni o tom, že dotyčná osoba je osobou požívající mezinárodní ochrany, jejíž status se znovu posuzuje, a který by ohrozil nedotknutelnost žadatele nebo na něm závislých osob, nebo svobodu či bezpečnost jeho rodinných příslušníků, kteří dosud žijí v zemi původu.

3. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí příslušného orgánu o odnětí statusu mezinárodní ochrany bylo sděleno písemně. Rozhodnutí musí obsahovat skutkové a právní odůvodnění a písemné poučení o možnosti podat opravné prostředky.

4. Jakmile příslušný orgán vydá rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany, použije se rovněž článek 20, článek 22, čl. 23 odst. 1 a článek 29.

5. Odchylně od odstavců 1 až 4 tohoto článku mohou členské státy rozhodnout, že mezinárodní ochrana ze zákona zaniká, pokud se osoba požívající mezinárodní ochrany jednoznačně zřekla toho, aby byla za osobu požívající mezinárodní ochrany uznávána. Členský stát může rovněž stanovit, že status mezinárodní ochrany ze zákona zaniká, pokud se osoba požívající mezinárodní ochrany stala státním příslušníkem tohoto členského státu.

KAPITOLA V

ŘÍZENÍ O OPRAVNÉM PROSTŘEDKU

Článek 46

Právo na účinný opravný prostředek

1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:

i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany,

ii) o nepřipustnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2,

iii) vydaného na hranici nebo v tranzitním prostoru členského státu podle čl. 43 odst. 1,

- iv) o neprovedení posouzení podle článku 39;
- b) zamítnutí návrhu na obnovené posuzování žádosti po jeho zastavení podle článků 27 a 28;
- c) rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany podle článku 45.
2. Členské státy zajistí, aby osoby, u nichž rozhodující orgán uzná, že mají nárok na doplňkovou ochranu, měly právo na účinný opravný prostředek podle odstavce 1 proti rozhodnutí o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka.
- Aniž je dotčen odst. 1 písm. c) a pokud status doplňkové ochrany poskytnutý členským státem poskytuje stejná práva a výhody jako ty, které poskytuje podle právních předpisů Unie a vnitrostátního práva postavení uprchlíka, může tento členský stát považovat opravný prostředek proti rozhodnutí o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka, za nepřipustné vzhledem k nedostatečnému zájmu ze strany žadatele pokračovat v řízení.
3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.
4. Členské státy stanoví přiměřené lhůty a další nezbytná pravidla, aby mohl žadatel využít svého práva na účinný opravný prostředek podle odstavce 1. Lhůty nesmějí znemožňovat nebo nepřiměřeně ztěžovat tento přístup žadatele k účinnému opravnému prostředku.
- Členské státy mohou rovněž stanovit přezkum rozhodnutí podle článku 43 z moci úřední.
5. Aniž je dotčen odstavec 6, umožní členské státy žadatelům setrvat na území, dokud neuplyne lhůta, v níž mohou uplatnit právo na účinný opravný prostředek, nebo v případě, že v dané lhůtě toto právo uplatní, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku.
6. V případě rozhodnutí:
- a) o tom, že je žádost zjevně nedůvodná, podle čl. 32 odst. 2 nebo nedůvodná po posouzení podle čl. 31 odst. 8, s výjimkou případů, kdy jsou tato rozhodnutí založena na okolnostech uvedených v čl. 31 odst. 8 písm. h);
- b) o nepřipustnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2 písm. a), b) nebo d);
- c) o zamítnutí znovuotevření případu žadatele, který byl zastaven podle článkem 28, nebo
- d) o neposouzení žádosti nebo o neposouzení žádosti v celém rozsahu podle článku 39,
- musí mít soud pravomoc rozhodnout, zda žadatel smí či nesmí setrvat na území členského státu, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku, buď na žádost dotyčného žadatele, nebo v případě jednání z moci úřední pokud v důsledku rozhodnutí již žadatel není oprávněn setrvat v daném členském státě a pokud v takových případech vnitrostátní právo nezakládá jeho právo setrvat v členském státě.
7. Odstavec 6 se použije pouze na řízení podle článku 43, za předpokladu, že:
- a) žadateli je poskytnuto nezbytné tlumočení, právní pomoc a lhůta nejméně jednoho týdne, aby vypracoval žádost a předložil soudu nebo tribunálu argumenty ve prospěch jeho práva setrvat na území, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku, a
- b) v rámci posuzování žádosti podle odstavce 6 soud přezkoumá zamítavé rozhodnutí rozhodujícího orgánu po právní i skutkové stránce.
- Nejsou-li splněny podmínky uvedené v písmenech a) a b), použije se odstavec 5.
8. Členské státy umožní žadateli setrvat na území, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku, ve kterém bude rozhodnuto, zda žadatel smí či nesmí setrvat na území, jak je stanoveno v odstavcích 6 a 7.
9. Odstavci 5, 6 a 7 není dotčen článek 26 nařízení (EU) č. 604/2013.
10. Členské státy mohou stanovit lhůty, ve kterých má soud podle odstavce 1 rozhodnutí rozhodujícího orgánu přezkoumat.
11. Členské státy mohou ve vnitrostátních právních předpisech stanovit rovněž podmínky pro domněnku, že žadatel vzal konkludentně opravný prostředek podle odstavce 1 zpět nebo od něj odstoupil, společně s pravidly pro následný postup.

KAPITOLA VI

OBEČNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 47

Napadení rozhodnutí orgány veřejné správy

Touto směrnicí není dotčena možnost orgánů veřejné správy napadnout podle vnitrostátních právních předpisů správních nebo soudní rozhodnutí.

Článek 48

Důvěrnost

Členské státy zajistí, aby orgány provádějící tuto směrnici byly vázány zásadou zachování důvěrnosti podle vnitrostátních právních předpisů ve vztahu k veškerým informacím, které získají v při výkonu své činnosti.

Článek 49

Spolupráce

Každý členský stát určí celostátní kontaktní místo a jeho adresu sdělí Komisi. Komise sdělí tyto informace ostatním členským státům.

Členské státy přijmou ve spojení s Komisí veškerá vhodná opatření k zavedení přímé spolupráce a výměny informací mezi příslušnými orgány.

Pokud členské státy přijmou opatření podle čl. 6 odst. 5, čl. 14 odst. 1 druhého podstavce a čl. 31 odst. 3 písm. b), informují Komisi, jakmile důvody pro použití těchto mimořádných opatření pominou, a alespoň jednou za rok. Tyto informace musí pokud možno zahrnovat údaje o procentním podílu žádostí z celkového počtu žádostí vyřizovaných v daném období, u kterých byla použita odchylná opatření.

Článek 50

Zpráva

Do 20. července 2017 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice v členských státech a případně navrhne nezbytné změny. Členské státy předají Komisi všechny informace, které jsou vhodné pro přípravu této zprávy. Po předložení této zprávy předkládá Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice v členských státech nejméně jednou za pět let.

Jako součást první zprávy předloží Komise zejména i zprávu o uplatňování článku 17 a o jednotlivých nástrojích používaných při podávání zpráv o osobních pohovorech.

Článek 51

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články 1 až 30, čl. 31 odst. 1, 2 a odst. 6 až 9, články 32 až 46, 49 a 50 a přílohou I do 20. července 2015. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.

2. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 31 odst. 3, 4 a 5 do 20. července 2018. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.

3. Předpisy přijaté členskými státy podle odstavců 1 a 2 musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnici zrušenou touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

4. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 52

Přechodná ustanovení

Členské státy použijí právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2015 a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených po 20. červenci 2015 nebo u žádostí o mezinárodní ochranu podaných a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených před tímto datem. Žádosti podané do 20. července 2015 a řízení o odnětí postavení uprchlíka zahájená do 20. července 2015 se řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES.

Členské státy použijí právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 2 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2018 nebo i před tímto datem. Žádosti podané do 20. července 2018 se řídí právními a správními předpisy podle směrnice 2005/85/ES.

Článek 53

Zrušení

Směrnice 2005/85/ES se v případě členských států, pro které je tato směrnice závazná, zrušuje s účinkem ode dne 21. července 2015, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice uvedených v příloze II části B ve vnitrostátním právu.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze III.

*Článek 54***Vstup v platnost a použitelnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Články 47 a 48 se použijí ode dne 21. července 2015.

*Článek 55***Určení**

Tato směrnice je určena členským státům v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 26. června 2013.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předseda
A. SHATTER

PŘÍLOHA I

Určení bezpečných zemí původu pro účely čl. 37 odst. 1

Země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím:

- a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují;
 - b) dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit;
 - c) dodržování zásady nenavracení podle Ženevské úmluvy;
 - d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.
-

PŘÍLOHA II

ČÁST A

Zrušená směrnice

(uvedená v článku 53)

Směrnice Rady 2005/85/ES

(Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13).

ČÁST B

Lhůta pro provedení směrnice ve vnitrostátním právu

(uvedená v článku 51)

Směrnice	Lhůty pro provedení směrnice
2005/85/ES	První lhůta: 1. prosince 2007 Druhá lhůta: 1. prosince 2008

PŘÍLOHA III

Srovnávací tabulka

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 písm. a) až c)	Čl. 2 písm. a) až c)
—	Čl. 2 písm. d)
Čl. 2 písm. d) až f)	Čl. 2 písm. e) až g)
—	Čl. 2 písm. h) a i)
Čl. 2 písm. g)	Čl. 2 písm. j)
—	Čl. 2 písm. k) a l)
Čl. 2 písm. h) až k)	Čl. 2 písm. m) až p)
—	Čl. 2 písm. q)
Čl. 3 odst. 1 a 2	Čl. 3 odst. 1 a 2
Čl. 3 odst. 3	—
Čl. 3 odst. 4	Čl. 3 odst. 3
Čl. 4 odst. 1 první pododstavec	Čl. 4 odst. 1 první pododstavec
Čl. 4 odst. 1 druhý pododstavec	—
Čl. 4 odst. 2 písm. a)	Čl. 4 odst. 2 písm. a)
Čl. 4 odst. 2 písm. b) až d)	—
Čl. 4 odst. 2 písm. e)	Čl. 4 odst. 2 písm. b)
Čl. 4 odst. 2 písm. f)	—
—	Čl. 4 odst. 3
Čl. 4 odst. 3	Čl. 4 odst. 4
—	Čl. 4 odst. 5
Článek 5	Článek 5
Čl. 6 odst. 1	Čl. 6 odst. 1
—	Čl. 6 odst. 2 až 4
Čl. 6 odst. 2 a 3	Čl. 7 odst. 1 a 2
—	Čl. 7 odst. 3
—	Čl. 7 odst. 4
Čl. 6 odst. 4	Čl. 7 odst. 5
Čl. 6 odst. 5	—
—	Článek 8
Čl. 7 odst. 1 a 2	Čl. 9 odst. 1 a 2

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
—	Čl. 9 odst. 3
Čl. 8 odst. 1	Čl. 10 odst. 1
—	Čl. 10 odst. 2
Čl. 8 odst. 2 písm. a) až c)	Čl. 10 odst. 3 písm. a) až c)
—	Čl. 10 odst. 3 písm. d)
Čl. 8 odst. 3 a 4	Čl. 10 odst. 4 a 5
Čl. 9 odst. 1	Čl. 11 odst. 1
Čl. 9 odst. 2 první pododstavec	Čl. 11 odst. 2 první pododstavec
Čl. 9 odst. 2 druhý pododstavec	—
Čl. 9 odst. 2 třetí pododstavec	Čl. 11 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 9 odst. 3	Čl. 11 odst. 3
Čl. 10 odst. 1 písm. a) až c)	Čl. 12 odst. 1 písm. a) až c)
—	Čl. 12 odst. 1 písm. d)
Čl. 10 odst. 1 písm. d) a e)	Čl. 12 odst. 1 písm. e) a f)
Čl. 10 odst. 2	Čl. 12 odst. 2
Článek 11	Článek 13
Čl. 12 odst. 1 první pododstavec	Čl. 14 odst. 1 první pododstavec
Čl. 12 odst. 2 druhý pododstavec	—
—	Čl. 14 odst. 1 druhý a třetí pododstavec
Čl. 12 odst. 2 třetí pododstavec	Čl. 14 odst. 1 čtvrtý pododstavec
Čl. 12 odst. 2 písm. a)	Čl. 14 odst. 2 písm. a)
Čl. 12 odst. 2 písm. b)	—
Čl. 12 odst. 2 písm. c)	—
Čl. 12 odst. 3 první pododstavec	Čl. 14 odst. 2 písm. b)
Čl. 12 odst. 3 druhý pododstavec	Čl. 14 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 12 odst. 4 až 6	Čl. 14 odst. 3 až 5
Čl. 13 odst. 1 a 2	Čl. 15 odst. 1 a 2
Čl. 13 odst. 3 písm. a)	Čl. 15 odst. 3 písm. a)
—	Čl. 15 odst. 3 písm. b)
Čl. 13 odst. 3 písm. b)	Čl. 15 odst. 3 písm. c)
—	Čl. 15 odst. 3 písm. d)
—	Čl. 15 odst. 3 písm. e)
Čl. 13 odst. 4	Čl. 15 odst. 4

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Čl. 13 odst. 5	—
—	Článek 16
Článek 14	—
—	Článek 17
—	Článek 18
—	Článek 19
Čl. 15 odst. 1	Čl. 22 odst. 1
Čl. 15 odst. 2	Čl. 20 odst. 1
—	Čl. 20 odst. 2 až 4
—	Čl. 21 odst. 1
Čl. 15 odst. 3 písm. a)	—
Čl. 15 odst. 3 písm. b) a c)	Čl. 21 odst. 2 písm. a) a b)
Čl. 15 odst. 3 písm. d)	—
Čl. 15 odst. 3 druhý pododstavec	—
Čl. 15 odst. 4 až 6	Čl. 21 odst. 3 až 5
—	Čl. 22 odst. 2
Čl. 16 odst. 1 první pododstavec	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec
Čl. 16 odst. 1 druhý pododstavec první věta	Čl. 23 odst. 1 druhý pododstavec úvodní slova
—	Čl. 23 odst. 1 písm. a)
Čl. 16 odst. 1 druhý pododstavec druhá věta	Čl. 23 odst. 1 písm. b)
Čl. 16 odst. 2 první věta	Čl. 23 odst. 2
Čl. 16 odst. 2 druhá věta	—
—	Čl. 23 odst. 3
Čl. 16 odst. 3	Čl. 23 odst. 4 první pododstavec
Čl. 16 odst. 4 první pododstavec	—
Čl. 16 odst. 4 druhý a třetí pododstavec	Čl. 23 odst. 4 druhý a třetí pododstavec
—	Článek 24
Čl. 17 odst. 1	Čl. 25 odst. 1
Čl. 17 odst. 2 písm. a)	Čl. 25 odst. 2
Čl. 17 odst. 2 písm. b) a c)	—
Čl. 17 odst. 3	—
Čl. 17 odst. 4	Čl. 25 odst. 3
—	Čl. 25 odst. 4
Čl. 17 odst. 5	Čl. 25 odst. 5

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
—	Čl. 25 odst. 6
Čl. 17 odst. 6	Čl. 25 odst. 7
Článek 18	Článek 26
Článek 19	Článek 27
Čl. 20 odst. 1 a 2	Čl. 28 odst. 1 a 2
—	Čl. 28 odst. 3
Článek 21	Článek 29
Článek 22	Článek 30
Čl. 23 odst. 1	Čl. 31 odst. 1
Čl. 23 odst. 2 první pododstavec	Čl. 31 odst. 2
—	Čl. 31 odst. 3
—	Čl. 31 odst. 4 a 5
Čl. 23 odst. 2 druhý pododstavec	Čl. 31 odst. 6
Čl. 23 odst. 3	—
—	Čl. 31 odst. 7
Čl. 23 odst. 4 písm. a)	Čl. 31 odst. 8 písm. a)
Čl. 23 odst. 4 písm. b)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. c) bod i)	Čl. 31 odst. 8 písm. b)
Čl. 23 odst. 4 písm. c) bod ii)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. d)	Čl. 31 odst. 8 písm. c)
Čl. 23 odst. 4 písm. e)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. f)	Čl. 31 odst. 8 písm. d)
Čl. 23 odst. 4 písm. g)	Čl. 31 odst. 8 písm. e)
—	Čl. 31 odst. 8 písm. f)
Čl. 23 odst. 4 písm. h) a i)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. j)	Čl. 31 odst. 8 písm. g)
—	Čl. 31 odst. 8 písm. h) a i)
Čl. 23 odst. 4 písm. k) a l)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. m)	Čl. 31 odst. 8 písm. j)
Čl. 23 odst. 4 písm. n) a o)	—
—	Čl. 31 odst. 9
Článek 24	—
Článek 25	Článek 33
Čl. 25 odst. 1	Čl. 33 odst. 1

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Čl. 25 odst. 2 písm. a) až c)	Čl. 33 odst. 2 písm. a) až c)
Čl. 25 odst. 2 písm. d) a e)	—
Čl. 25 odst. 2 písm. f) a g)	Čl. 33 odst. 2 písm. d) a e)
—	Článek 34
Článek 26	Článek 35
Čl. 27 odst. 1 písm. a)	Čl. 38 odst. 1 písm. a)
—	Čl. 38 odst. 1 písm. b)
Čl. 27 odst. 1 písm. b) až d)	Čl. 38 odst. 1 písm. c) až e)
Čl. 27 odst. 2 až 5	Čl. 38 odst. 2 až 5
Článek 28	Článek 32
Článek 29	—
Čl. 30 odst. 1	Čl. 37 odst. 1
Čl. 30 odst. 2 až 4	—
—	Čl. 37 odst. 2
Čl. 30 odst. 5 a 6	Čl. 37 odst. 3 a 4
Čl. 31 odst. 1	Čl. 36 odst. 1
Čl. 31 odst. 2	—
Čl. 31 odst. 3	Čl. 36 odst. 2
Čl. 32 odst. 1	Čl. 40 odst. 1
Čl. 32 odst. 2	—
Čl. 32 odst. 3	Čl. 40 odst. 2
Čl. 32 odst. 4	Čl. 40 odst. 3 první věta
Čl. 32 odst. 5	Čl. 40 odst. 3 druhá věta
Čl. 32 odst. 6	Čl. 40 odst. 4
—	Čl. 40 odst. 5
Čl. 32 odst. 7 první pododstavec	Čl. 40 odst. 6 písm. a)
—	Čl. 40 odst. 6 písm. b)
Čl. 32 odst. 7 druhý pododstavec	Čl. 40 odst. 6 druhý pododstavec
—	Čl. 40 odst. 7
—	Článek 41
Článek 33	—
Čl. 34 odst. 1 a odst. 2 písm. a)	Čl. 42 odst. 1 a odst. 2 písm. a)
Čl. 34 odst. 2 písm. b)	—
Čl. 34 odst. 2 písm. c)	Čl. 42 odst. 2 písm. b)

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Čl. 34 odst. 3 písm. a)	Čl. 42 odst. 3
Čl. 34 odst. 3 písm. b)	—
Čl. 35 odst. 1	Čl. 43 odst. 1 písm. a)
—	Čl. 43 odst. 1 písm. b)
Čl. 35 odst. 2 a odst. 3 písm. a) až f)	—
Čl. 35 odst. 4	Čl. 43 odst. 2
Čl. 35 odst. 5	Čl. 43 odst. 3
Čl. 36 odst. 1 až 2 písm. c)	Čl. 39 odst. 1 až 2 písm. c)
Čl. 36 odst. 2 písm. d)	—
Čl. 36 odst. 3	—
—	Čl. 39 odst. 3
Čl. 36 odst. 4 až 6	Čl. 39 odst. 4 až 6
—	Čl. 39 odst. 7
Čl. 36 odst. 7	—
Článek 37	Článek 44
Článek 38	Článek 45
—	Čl. 46 odst. 1 písm. a) bod i)
Čl. 39 odst. 1 písm. a) bod i) a ii)	Čl. 46 odst. 1 písm. a) bod ii) a iii)
Čl. 39 odst. 1 písm. a) bod iii)	—
Čl. 39 odst. 1 písm. b)	Čl. 46 odst. 1 písm. b)
Čl. 39 odst. 1 písm. c) a d)	—
Čl. 39 odst. 1 písm. e)	Čl. 46 odst. 1 písm. c)
—	Čl. 46 odst. 2 a 3
Čl. 39 odst. 2	Čl. 46 odst. 4 první pododstavec
—	Čl. 46 odst. 4 druhý a třetí pododstavec
Čl. 39 odst. 3	—
—	Čl. 46 odst. 5 až 9
Čl. 39 odst. 4	Čl. 46 odst. 10
Čl. 39 odst. 5	—
Čl. 39 odst. 6	Čl. 41 odst. 11
Článek 40	Článek 47
Článek 41	Článek 48
—	Článek 49
Článek 42	Článek 50

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Článek 43 první pododstavec	Čl. 51 odst. 1
—	Čl. 51 odst. 2
Článek 43 druhý a třetí pododstavec	Čl. 51 odst. 3 a 4
Článek 44	Článek 52 první pododstavec
—	Článek 52 druhý pododstavec
—	Článek 53
Článek 45	Článek 54
Článek 46	Článek 55
Příloha I	—
Příloha II	Příloha I
Příloha III	—
—	Příloha II
—	Příloha III

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2013/33/EU

ze dne 26. června 2013,

kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepracované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 78 odst. 2 písm. f) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Ve směrnici Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl ⁽⁴⁾, by mělo být provedeno několik podstatných změn. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedená směrnice měla být přepracována.

(2) Společná azylová politika včetně společného evropského azylového systému je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří donuceni okolnostmi oprávněně hledají ochranu v Unii. Tato politika by se měla řídit zásadou solidarity a spravedlivého rozdělení odpovědnosti mezi členské státy, a to i pokud jde o finanční aspekty.

(3) Evropská rada se na zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 dohodla, že bude pracovat na vytvoření společného evropského azylového systému,

založeného na úplném uplatňování a začlenění Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“), a čímž potvrdila zásadu nenavracení. První fáze společného evropského azylového systému bylo dosaženo přijetím příslušných právních nástrojů, včetně směrnice 2003/9/ES, stanovených ve Smlouvách.

(4) Evropská rada přijala na svém zasedání dne 4. listopadu 2004 Haagský program, jenž stanovil cíle v oblasti svobody, bezpečnosti a spravedlnosti pro období 2005–2010. V této souvislosti vyzval Haagský program Evropskou komisi, aby dokončila hodnocení nástrojů první fáze a předložila Evropskému parlamentu a Radě nástroje a opatření pro druhou fázi.

(5) Evropská rada přijala na svém zasedání ve dnech 10.–11. prosince 2009 Stockholmský program, který znovu potvrdil závazek vytvořit do roku 2012 společný prostor ochrany a solidarity na základě společného azylového řízení a jednotného statusu osob, kterým byla přiznána mezinárodní ochrana, založeného na přísných normách ochrany a na spravedlivých a účinných řízeních. Stockholmský program dále stanoví, že je zcela zásadní, aby se jednotlivým osobám dostalo rovnocenného zacházení, pokud jde o podmínky přijetí, nezávisle na tom, ve kterém členském státě požádají mezinárodní ochranu.

(6) Je třeba uvolnit prostředky Evropského uprchlického fondu a Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, aby mohlo být odpovídajícím způsobem podpořeno úsilí členských států při uplatňování norem stanovených ve druhé fázi společného evropského azylového systému, a to zejména těch členských států, jejichž azylové systémy jsou z důvodu zeměpisné a demografické situace vystaveny zvláštnímu a neúměrnému tlaku.

(7) Na základě výsledků hodnocení provádění nástrojů první fáze by měly být v tomto stadiu potvrzeny zásady, na nichž je směrnice 2003/9/ES založena, s cílem zlepšit podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „žadatelé“).

⁽¹⁾ Úř. věst. C 317, 23.12.2009, s. 110 a Úř. věst. C 24, 28.1.2012, s. 80.

⁽²⁾ Úř. věst. C 79, 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 7. května 2009 (Úř. věst. C 212 E, 5.8.2010, s. 348) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 6. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 31, 6.2.2003, s. 18.

- (8) K zajištění rovného zacházení s žadateli v celé Unii by tato směrnice měla být uplatňována ve všech stádiích řízení o žádostech o mezinárodní ochranu, na všechny druhy uvedených řízení a ve všech místech a zařízeních, v nichž se žadatelé zdržují, a po dobu, po kterou jsou oprávněni zůstat na území členských států jakožto žadatelé.
- (9) Členské státy by měly při uplatňování této směrnice usilovat o to, aby byly v souladu s Listinou základních práv Evropské unie, Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod plně respektovány zásady nejlepšího zájmu dítěte a celistvosti rodiny.
- (10) Při zacházení s osobami, na které se vztahuje tato směrnice, jsou členské státy vázány závazky vyplývajícími z nástrojů mezinárodního práva, ke kterým přistoupily.
- (11) Měly by být stanoveny takové normy pro přijímání žadatelů, které budou postačovat k zajištění důstojné úrovně života a srovnatelných životních podmínek ve všech členských státech.
- (12) Harmonizace podmínek pro přijímání žadatelů by měla napomoci omezení dalšího pohybu žadatelů způsobeného rozdílností v podmínkách přijímání.
- (13) K tomu, aby bylo zajištěno rovné zacházení se všemi žadateli o mezinárodní ochranu a byl zaručen soulad se stávajícím *acquis* Unie týkajícím se azylu, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany⁽¹⁾, je zapotřebí rozšířit oblast působnosti této směrnice tak, aby se vztahovala i na žadatele o doplňkovou ochranu.
- (14) Prvořadým záměrem vnitrostátních orgánů by mělo být přijímání osob se zvláštními potřebami při přijetí tak, aby bylo přijímání těchto osob uzpůsobeno jejich zvláštním potřebám.
- (15) Zajištění žadatelů by mělo být prováděno v souladu s hlavní zásadou, podle níž nelze nikoho zajistit pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu, a zejména v souladu s mezinárodními právními závazky členských států, a s článkem 31 Ženevské úmluvy. Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění. Zajištěný žadatel by měl mít účinný přístup k příslušným procesním zárukám, jako jsou opravné prostředky k vnitrostátnímu soudnímu orgánu
- (16) Pokud jde o správní řízení týkající se důvodů zajištění, vyžaduje zásada „náležité péče“ alespoň to, aby členské státy přijaly konkrétní a smysluplné kroky, které zajistí, že doba nezbytná k ověření důvodů zajištění bude co nejkratší a že bude existovat reálná vyhlídka na úspěšné provedení tohoto ověření v co nejkratší lhůtě. Doba zajištění by neměla přesáhnout dobu nezbytnou k dokončení příslušných řízení.
- (17) Důvody zajištění stanovenými v této směrnicí nejsou dotčeny jiné důvody zajištění, včetně důvodů zajištění v rámci trestního řízení, které se podle vnitrostátního práva uplatňují nezávisle na žádosti státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti o mezinárodní ochranu.
- (18) Se zajištěnými žadateli by mělo být zacházeno tak, aby byla plně respektována jejich lidská důstojnost, a jejich přijímání by mělo být upraveno tak, aby odpovídalo specifickým potřebám, které mají žadatelé v této situaci. Členské státy by měly zejména zajistit uplatňování článku 37 Úmluvy OSN o právech dítěte z roku 1989.
- (19) V některých případech nebude v praxi možné při zajištění okamžitě zajistit určité záruky přijetí, například z důvodu zeměpisné polohy nebo zvláštní povahy detenčního zařízení. Jakékoli odchýlení od těchto záruk by však mělo být dočasné a mělo by se použít pouze za výjimečných okolností stanovených v této směrnicí. Odchýlení by mělo být řádně odůvodněno, přičemž toto odůvodnění by mělo zohledňovat okolnosti jednotlivých případů včetně míry závažnosti a doby trvání tohoto odchýlení a jeho dopadu na dotčeného žadatele.

(¹) Úř. věst. L 337, 20.12.2011, s. 9.

- (20) Zajištění žadatele by mělo být krajním opatřením a mělo by být uplatňováno pouze poté, co byla řádně posouzena veškerá alternativní opatření, při nichž nedochází k fyzickému zajištění, s cílem lépe zajistit fyzickou a psychickou integritu žadatele. Jakékoli alternativní opatření nahrazující zajištění by mělo respektovat základní lidská práva žadatele.
- (21) Za účelem dodržování procesních záruk, tj. možnosti styku s organizacemi nebo skupinami osob poskytujících právní pomoc, by měly být poskytovány informace o těchto organizacích a skupinách osob.
- (22) Při rozhodování o způsobu ubytování by měly členské státy řádně přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte a ke konkrétním podmínkám žadatele, pokud je závislý na rodinných příslušnících nebo na jiných blízkých příbuzných osobách, jako jsou svobodní nezletilí sourozenci, kteří se již nacházejí ve stejném členském státě.
- (23) Je nezbytné stanovit jasná pravidla pro přístup žadatelů na trh práce, aby byla podpořena soběstačnost těchto žadatelů a aby se vyrovnaly značné rozdíly mezi členskými státy.
- (24) Za účelem zajištění materiální podpory poskytované žadatelům v souladu se zásadami stanovenými v této směrnici je nutné, aby členské státy stanovily výši této podpory na základě relevantních referenčních údajů. To neznamená, že poskytovaná materiální podpora by měla být stejná jako u státních příslušníků daného členského státu. Členské státy mohou ve srovnání s vlastními státními příslušníky uplatňovat v případě žadatelů méně příznivé zacházení, jak je stanoveno v této směrnici.
- (25) Stanovením případů, kdy lze žadatelům omezit nebo odejmout výhody materiálních podmínek přijetí, a současným zajištěním důstojné životní úrovně pro všechny žadatele by měla být omezena možnost zneužívání přijímacího systému.
- (26) Měla by být zajištěna účinnost vnitrostátních přijímacích systémů a spolupráce členských států v oblasti přijímání žadatelů.
- (27) Je třeba povzbuzovat vhodnou spolupráci příslušných orgánů při přijímání žadatelů, a tím i harmonické vztahy mezi místními společenstvími a ubytovacími středisky.
- (28) Členské státy by měly být oprávněny přijmout nebo zachovat výhodnější ustanovení pro státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti žádající členský stát o mezinárodní ochranu.
- (29) V tomto duchu jsou členské státy vyzývány, aby uplatňovaly tuto směrnici i v souvislosti s postupy rozhodování o žádostech o jiné formy ochrany, než jaké jsou stanoveny ve směrnici 2011/95/EU.
- (30) Provádění této směrnice by mělo být pravidelně hodnoceno.
- (31) Jelikož cílů této směrnice, totiž stanovení norem pro přijímání žadatelů v členských státech, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a může jich být proto, z důvodu rozsahu a účinků této směrnice, lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (32) Členské státy se v souladu se společným politickým prohlášením členských států a Komise o informativních dokumentech ze dne 28. září 2011⁽¹⁾ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými prvky směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. Ve vztahu k této směrnici považuje zákonodárce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (33) V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“), a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice není pro ně závazná ani použitelná.
- (34) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko nepodílí na přijímání této směrnice, a tato směrnice není pro ně závazná ani použitelná.

(1) Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

(35) Tato směrnice dodržuje základním lidská práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Jejím cílem je především zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 a 47 Listiny; tato směrnice musí být odpovídajícím způsobem provedena.

(36) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by se měla omezovat na ustanovení, která v porovnání se směrnicí 2003/9/ES představují podstatnou změnu. Povinnost provést ve vnitrostátním právu nezměněná ustanovení totiž vyplývá z uvedené směrnice.

(37) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůty pro provedení směrnice 2003/9/ES uvedené v příloze II části B ve vnitrostátním právu,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

ÚČEL, DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Účel

Účelem této směrnice je stanovení norem pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „žadatelé“) v členských státech.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

a) „žádostí o mezinárodní ochranu“ žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95/EU;

b) „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

c) „rodinnými příslušníky“ tito členové rodiny žadatele zdržující se v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:

— manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi členského státu přistupuje podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetích zemí podobně jako k párům sezdaným,

— nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,

— otec, matka nebo jiná dospělá osoba zodpovědná za žadatele podle práva nebo praxe daného členského státu, pokud je žadatelem svobodná nezletilá osoba;

d) „nezletilou osobou“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší 18 let;

e) „nezletilou osobou bez doprovodu“ nezletilá osoba, jež vstupuje na území členských států bez doprovodu dospělé osoby, která je za ni podle práva nebo praxe daného členského státu zodpovědná, a to po dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči takové osoby; rozumí se jí též nezletilá osoba, která je ponechána bez doprovodu po vstupu na území některého členského státu;

f) „podmínkami přijetí“ veškerá opatření, která členské státy v souladu s touto směrnicí přijímají ve prospěch žadatelů;

g) „materiálními podmínkami přijetí“ takové podmínky přijetí, mezi které patří ubytování, strava a ošacení, poskytované ve formě věcného plnění, peněžitých dávek nebo poukázek, jakož i kombinace uvedených tří forem, a dále denní příspěvky;

h) „zajištěním“ zadržování žadatele členským státem na určitém místě, kde je žadatel zbaven svobody pohybu;

i) „ubytovacím střediskem“ jakékoliv zařízení sloužící ke kolektivnímu ubytování žadatelů;

j) „zástupcem“ osoba nebo organizace jmenovaná příslušnými orgány, jež má za úkol pomáhat nezletilé osobě bez doprovodu a zastupovat ji v řízeních stanovených touto směrnicí, tak aby byl zajištěn nejlepší zájem dítěte a aby mohla v případě potřeby za nezletilou osobu činit právní úkony. Pokud je zástupcem této osoby jmenována organizace, určí osobu zodpovědnou za plnění povinností zástupce vůči nezletilé osobě bez doprovodu v souladu s touto směrnicí;

k) „žadatelem se zvláštními potřebami při přijetí“ zranitelná osoba podle článku 21, která potřebuje zvláštní záruky, aby mohla požívat práv a plnit povinnosti podle této směrnice.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na všechny státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří na území, včetně na jeho hranicích, v teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru členského státu učiní žádost o mezinárodní ochranu, po dobu, po kterou jsou oprávněni zůstat na území členského státu jakožto žadatelé, a na jejich rodinné příslušníky, na něž se taková žádost o mezinárodní ochranu vztahuje podle vnitrostátních právních předpisů.

2. Tato směrnice se nevztahuje na žádosti o diplomatický nebo územní azyl podané u zastupitelských úřadů členských států.

3. Tato směrnice se nevztahuje na případy, ve kterých se použije směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími⁽¹⁾.

4. Členské státy mohou rozhodnout o použití této směrnice i v souvislosti s postupy rozhodování o žádostech o jiné formy ochrany, než jaké vyplývají ze směrnice 2011/95/EU.

Článek 4

Příznivější úprava

Členské státy mohou zavést nebo zachovat příznivější úpravu podmínek přijetí žadatelů a jiných blízkých příbuzných žadatele, kteří se nacházejí ve stejném členském státě, pokud jsou na něm závislí nebo z humanitárních důvodů, za předpokladu, že je daná úprava slučitelná s touto směrnicí.

KAPITOLA II

OBECNÁ USTANOVENÍ O PODMÍNKÁCH PŘIJETÍ

Článek 5

Informace

1. Členské státy informují žadatele v přiměřené lhůtě, nejpozději však do patnácti dnů po podání žádosti o mezinárodní ochranu, přinejmenším o výhodách, jichž mohou požívat, a o povinnostech týkajících se podmínek přijetí, jež jsou povinni dodržovat.

Členské státy zajistí, aby žadatelé získali informace o organizacích či skupinách osob poskytujících zvláštní právní pomoc a o organizacích, jež jim mohou pomoci nebo poskytnout informace ohledně podmínek přijetí, které mohou využívat, včetně zdravotní péče.

2. Členské státy zajistí, aby informace uvedené v odstavci 1 byly poskytovány písemně a v jazyce, jemuž žadatel rozumí nebo o kterém lze důvodně předpokládat, že mu rozumí. V případě potřeby mohou být tyto informace sděleny i ústně.

Článek 6

Doklady

1. Členské státy zajistí, aby byl žadateli do tří dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu vystaven doklad znějící na jeho jméno, který potvrzuje jeho postavení jakožto žadatele nebo skutečnost, že je oprávněn pobývat na území členského státu po dobu, po kterou je jeho žádost vyřizována či posuzována.

Pokud držitel dokladu není oprávněn volně se pohybovat na území členského státu nebo jeho části, uvede se v dokladu také tato skutečnost.

2. Členské státy mohou vyloučit uplatňování tohoto článku, je-li žadatel zajištěn a během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané na hranici nebo během řízení o právu žadatele na vstup na území členského státu. Během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu mohou členské státy v určitých případech vystavit žadateli jiné doklady rovnocenné dokladu uvedenému v odstavci 1.

3. Doklad uvedený v odstavci 1 nemusí prokazovat totožnost žadatele.

4. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby byl žadateli vydán doklad uvedený v odstavci 1, který bude platný po celou dobu, po kterou je žadatel oprávněn pobývat na území daného členského státu.

5. Nastanou-li vážné humanitární důvody vyžadující přítomnost žadatele v jiném státě, mohou mu členské státy vydat cestovní doklad.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 212, 7.8.2001, s. 12.

6. Členské státy neuloží žadatelům pouze proto, že požádali o mezinárodní ochranu, žádné nadbytečné nebo nepřiměřené povinnosti týkající se dokladů nebo jiných administrativních záležitostí před tím, než jim zaručí práva, na něž mají podle této směrnice nárok.

Článek 7

Pobyt a svoboda pohybu

1. Žadatelé se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí. Vymezené území nesmí narušovat nedotknutelnost soukromí a musí poskytovat dostatečný prostor pro zajištění přístupu ke všem výhodám vyplývajícím z této směrnice.

2. Členské státy mohou z důvodů veřejného zájmu nebo veřejného pořádku, nebo je-li to nutné pro účely rychlého vyřízení a účinného prověření žádosti o mezinárodní ochranu, stanovit místo pobytu žadatele.

3. Členské státy mohou podmínit poskytování materiálních podmínek přijetí setrváním žadatelů v konkrétním místě pobytu určeném členskými státy. Toto rozhodnutí může být obecné povahy, avšak musí být přijato vždy v jednotlivém případě a v souladu s vnitrostátním právem.

4. Členské státy stanoví možnost poskytnout žadateli dočasné povolení k opuštění místa pobytu uvedeného v odstavcích 2 a 3 nebo vymezeného území uvedeného v odstavci 1. Rozhodnutí o tom musí být přijímána v jednotlivých případech, objektivně a nestranně a u zamítavých rozhodnutí musí být uvedeno odůvodnění.

Žadatel nepotřebuje povolení k tomu, aby se dostavil na úřad nebo k soudu, je-li jeho přítomnost nutná.

5. Členské státy požadují, aby žadatelé nahlásili příslušnému orgánu svou současnou adresu a oznámili mu co nejdříve každou její změnu.

Článek 8

Zajištění

1. Členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že je žadatelem v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro priznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Viz strana 60 v tomto čísle Úředního věstníku.

2. V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření.

3. Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech:

- a) za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti nebo státní příslušnosti;
- b) za účelem určení těch skutečností, na nichž je jeho žádost o mezinárodní ochranu založena a jež by bez zajištění žadatele nebylo možné získat, zejména v případě nebezpečí skrývání se žadatele;
- c) během příslušného řízení za účelem rozhodnutí o právu žadatele na vstup na dané území;
- d) je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí⁽²⁾ za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení;
- e) vyžaduje-li to ochrana národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku;
- f) v souladu s článkem 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států⁽³⁾.

Důvody zajištění se stanoví ve vnitrostátním právu.

4. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní právo stanovilo pravidla týkající se alternativních opatření k zajištění, jako je například pravidelné hlášení u příslušných orgánů, složení finanční záruky či povinnost zdržovat se na určeném místě.

⁽²⁾ Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98.

⁽³⁾ Viz strana 31 v tomto čísle Úředního věstníku.

Článek 9

Záruky pro zajištěné žadatele

1. Žadatel musí být zajištěn pouze po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody stanovené v čl. 8 odst. 3.

Správní řízení týkající se důvodů zajištění stanovených v čl. 8 odst. 3 musí být vedena s náležitou péčí. Zpoždění, k nimž dojde během správních řízení a jež nejsou zaviněna žadatelem, nemohou být důvodem pro to, aby byl žadatel nadále zajištěn.

2. Zajištění žadatele nařizují písemně soudní či správní orgány. Příkaz k zajištění musí obsahovat odůvodnění po skutkové i právní stránce.

3. V případech, kdy zajištění nařizují správní orgány, zajistí členské státy, aby mohl být proveden z moci úřední nebo na žádost žadatele rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku příslušného řízení. Členské státy za tímto účelem stanoví ve vnitrostátním právu lhůtu pro provedení přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední nebo přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele.

Je-li zajištění shledáno v rámci soudního přezkumu jako nezákonné, musí být dotčený žadatel neprodleně propuštěn.

4. Zajištění žadatelé jsou neprodleně písemně informováni o důvodech zajištění a o postupech, jakými mohou podle vnitrostátního práva příkaz k zajištění napadnout, a o možnosti požádat o bezplatnou právní pomoc a zastupování, a to v jazyce, jemuž rozumějí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumějí.

5. Zajištění přezkoumává v přiměřených časových odstupech soudní orgán z moci úřední nebo na žádost dotyčného žadatele a činí tak zejména vždy při jeho prodlužování, nebo jakmile to vyžadují okolnosti či jsou k dispozici nové informace, které mohou mít vliv na zákonnost zajištění.

6. V případech soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění podle odstavce 3 zajistí členské státy žadatelům přístup k bezplatné právní pomoci a zastupování. Tato bezplatná právní pomoc a zastupování musí zahrnovat alespoň vypracování požadovaných procesních dokumentů a účast na jednání před soudem jménem žadatele.

Bezplatnou právní pomoc a zastupování poskytují osoby s příslušnou kvalifikací, které jsou podle vnitrostátního práva připuštěny nebo oprávněny k jejich výkonu a jejichž zájmy nejsou a ani by potenciálně nemohly být v rozporu se zájmy žadatele.

7. Členské státy mohou také stanovit, že se bezplatná právní pomoc a zastupování poskytuje:

- a) pouze osobám, které nemají dostatečné prostředky nebo
- b) pouze prostřednictvím služeb poskytovaných právními poradci nebo jinými poradci, kteří jsou vnitrostátním právem výslovně určeni k tomu, aby žadatelům pomáhali a zastupovali je.

8. Členské státy mohou rovněž:

- a) stanovit pro poskytování bezplatné právní pomoci a zastupování finanční nebo časová omezení, pokud tato omezení svévolně neomezují přístup k právní pomoci a zastupování;
- b) stanovit, že pokud jde o poplatky a jiné náklady, nebude žadatelům poskytnuto příznivější zacházení, než je zacházení obecně poskytované v záležitostech týkajících se právní pomoci vlastním státním příslušníkům.

9. Členské státy mohou požadovat, aby jim žadatel zcela nebo částečně nahradil vynaložené náklady, pokud se jeho finanční situace značně zlepšila nebo pokud bylo rozhodnutí o těchto nákladech přijato na základě nepravdivých informací, které žadatel předložil.

10. Ve vnitrostátním právu se stanoví postupy, kterými se řídí přístup k právní pomoci a zastupování.

Článek 10

Podmínky zajištění

1. Zajištění se zpravidla vykonává ve zvláštních detenčních zařízeních. Nemůže-li členský stát poskytnout ubytování ve zvláštním detenčním zařízení a musí-li se uchýlit k umístění ve věznici, musí být zajištění žadatelé odděleni od běžných vězňů a musí být splněny podmínky zajištění stanovené v této směrnici.

Zajištění žadatelé musí být pokud možno odděleni od jiných státních příslušníků třetích zemí, kteří nepodali žádost o mezinárodní ochranu.

Pokud nemohou být žadatelé zajištění odděleně od jiných státních příslušníků třetích zemí, zajistí daný členský stát, aby byly splněny podmínky zajištění stanovené v této směrnici.

2. Zajištění žadatelé musí mít přístup k venkovnímu prostoru.

3. Členské státy zajistí, aby zástupci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky mohli komunikovat s žadateli a navštěvovat je v podmínkách, které respektují soukromí. Tato možnost se vztahuje i na organizace, které na území daného členského státu vykonávají činnost jménem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky na základě dohody s tímto členským státem.

4. Členské státy zajistí, aby rodinní příslušníci, právní poradci nebo poradci a zástupci příslušných nevládních organizací, které jsou uznávány daným členským státem, mohli komunikovat s žadateli a navštěvovat je v podmínkách, které respektují soukromí. Přístup do detenčního zařízení může být vnitrostátním právem omezen jen tehdy, je-li to objektivně nutné z důvodu bezpečnosti, veřejného pořádku nebo správy detenčního zařízení a pokud tím tento přístup není omezen příliš nebo znemožněn.

5. Členské státy zajistí, aby byly zajištěným žadatelům pravidelně poskytovány informace o řádu platném v daném zařízení, který stanoví jejich práva a povinnosti, v jazyce, jemuž žadatelé rozumějí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumějí. Členské státy se mohou od této povinnosti odchýlit v řádně odůvodněných případech a po přiměřenou dobu, která musí být co nejkratší, pokud je žadatel zajištěn na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Tato výjimka se nepoužije v případech uvedených v článku 43 směrnice 2013/32/EU.

Článek 11

Zajištění zranitelných osob a žadatelů se zvláštními potřebami při přijetí

1. Hlavním zájmem vnitrostátních orgánů by mělo být zdraví, včetně zdraví duševního, zajištěných žadatelů, kteří jsou zranitelnými osobami.

Jsou-li zajištěny zranitelné osoby, členské státy zajistí, aby byly tyto osoby pravidelně kontrolovány a aby se jim dostávalo odpovídající podpory s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci včetně jejich zdravotního stavu.

2. Zajištění nezletilých osob je krajním opatřením, které se použije až tehdy, je-li potvrzeno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Musí trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o propuštění zajištěných nezletilých osob a jejich umístění do vhodného ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby.

Přihlížet by se mělo zejména k nejlepšímu zájmu nezletilé osoby podle čl. 23 odst. 2.

Jsou-li nezletilé osoby zajištěny, musejí mít možnost věnovat se volnočasovým aktivitám včetně her a rekreačních aktivit přiměřených jejich věku.

3. K zajištění nezletilých osob bez doprovodu se přistupuje jen za výjimečných okolností. V případech zajištěných nezletilých osob bez doprovodu musí být vyvinuto veškeré úsilí o co nejrychlejší propuštění.

Nezletilé osoby bez doprovodu nesmějí být drženy ve věznici.

Nezletilé osoby bez doprovodu se v rámci možností umístí v zařízeních, které mají k dispozici personál a vybavení zohledňující potřeby osob jejich věku.

V případě zajištění nezletilých osob bez doprovodu členské státy zajistí, aby byly umístěny odděleně od dospělých osob.

4. Zajištěné rodiny musí být umístěny odděleně, tak aby bylo zajištěno odpovídající soukromí.

5. Jsou-li zajištění žadatelé ženského pohlaví, členské státy zajistí, aby byly umístěny odděleně od žadatelů mužského pohlaví, ledaže se jedná o rodinné příslušníky a všechny dotyčné osoby vysloví se společným umístěním souhlas.

Ve vztahu k prvnímu pododstavci jsou přípustné výjimky týkající se využívání společných prostor určených k rekreačním nebo společenským aktivitám, včetně podávání jídel.

6. V řádně odůvodněných případech a po přiměřenou dobu, která musí být co nejkratší, se členské státy mohou odchýlit od ustanovení odst. 2 třetího pododstavce, odstavce 4 a odst. 5 prvního pododstavce, pokud je žadatel zajištěn na hraničním přechodu nebo v tranzitním prostoru, s výjimkou případů uvedených v článku 43 směrnice 2013/32/EU.

Článek 12

Rodiny

Členské státy přijmou vhodná opatření, aby v případě, že žadatelům poskytují ubytování, byla v co největší míře zachována celistvost rodiny zdržující se na jejich území. Tato opatření mohou být prováděna pouze se souhlasem žadatele.

Článek 13

Lékařské vyšetření

Členské státy mohou z důvodů ochrany veřejného zdraví požadovat lékařské vyšetření žadatele.

Článek 14

Školní docházka a vzdělávání nezletilých osob

1. Členské státy zaručí nezletilým dětem žadatelů a nezletilým žadatelům přístup ke vzdělávacímu systému za podobných podmínek jako svým vlastním státním příslušníkům až do okamžiku výkonu rozhodnutí o jejich vyhoštění nebo vyhoštění jejich rodičů. Toto vzdělání může být poskytováno i v ubytovacích střediscích.

Dotyčný členský stát může stanovit, že přístup ke vzdělávacímu systému je omezen na přístup ke státnímu vzdělávacímu systému.

Členské státy však nesmějí odepřít přístup ke středoškolskému vzdělání pouze proto, že nezletilá osoba dosáhla zletilosti.

2. Přístup ke vzdělávacímu systému musí být umožněn nejpozději do tří měsíců ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu nezletilou osobou nebo jejím jménem.

V případě potřeby jsou pro nezletilé osoby k usnadnění jejich přístupu ke vzdělávacímu systému, jak stanoví odstavec 1, a jejich zapojení do tohoto systému zajišťovány přípravné kurzy včetně kurzů jazykových.

3. Není-li přístup ke vzdělávacímu systému podle odstavce 1 možný vzhledem ke zvláštní situaci nezletilé osoby, musí jí

daný členský stát nabídnout jiné formy výuky v souladu s vnitrostátním právem a praxí.

Článek 15

Zaměstnání

1. Členské státy zajistí, aby měli žadatelé do 9 měsíců ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu přístup na trh práce, pokud příslušný orgán nepřijal rozhodnutí v prvním stupni a toto zpoždění není zaviněno žadatelem.

2. Členské státy stanoví v souladu se svým vnitrostátním právem podmínky, za kterých je žadatelům umožněn přístup na trh práce a jež zajišťují účinný přístup žadatelů na trh práce.

Z důvodu politiky trhu práce mohou členské státy upřednostňovat občany Unie a státní příslušníky států, které jsou smluvními stranami Dohody o Evropském hospodářském prostoru, jakož i oprávněně pobývajících státní příslušníky třetích zemí.

3. Má-li odvolání proti zamítavému rozhodnutí v prvním stupni odkladný účinek, nesmí být přístup na trh práce pozastaven po dobu odvolacího řízení, dokud není oznámeno rozhodnutí o zamítnutí odvolání.

Článek 16

Odborné vzdělávání

Členské státy mohou žadatelům umožnit přístup k odbornému vzdělávání bez ohledu na to, zda mají přístup na trh práce.

Přístup k odbornému vzdělávání souvisejícímu s pracovní smlouvou závisí na tom, do jaké míry má žadatel přístup na trh práce podle článku 15.

Článek 17

Obecná ustanovení o materiálních podmínkách přijetí a zdravotní péči

1. Členské státy zajistí, aby žadatelé měli k dispozici materiální podmínky přijetí, jakmile učiní žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy zajistí, aby materiální podmínky přijetí umožňovaly odpovídající životní úroveň žadatelů, která jim zaručí živobytí a ochranu jejich tělesného a duševního zdraví.

Členské státy zajistí, aby tato odpovídající životní úroveň byla poskytnuta i zranitelným osobám, které se nacházejí ve zvláštních situacích ve smyslu článku 21, a zajištěným osobám.

3. Členské státy mohou vyhradit poskytování všech nebo některých materiálních podmínek přijetí a zdravotní péče těm žadatelům, kteří nemají dostatečné vlastní prostředky k dosažení odpovídající životní úrovně pro zajištění zdraví a živobytí.

4. Členské státy mohou po žadatelích podle odstavce 3 požadovat částečnou nebo úplnou úhradu nákladů na materiální podmínky přijetí a zdravotní péči stanovené touto směrnicí, mají-li žadatelé dostatečné prostředky, například pokud po přiměřenou dobu pracovali.

Ukáže-li se, že žadatel měl dostatečné prostředky na úhradu nákladů na materiální podmínky přijetí a zdravotní péči v době, kdy byly tyto základní potřeby hrazeny, mohou po něm členské státy požadovat náhradu.

5. Poskytují-li členské státy materiální podmínky přijetí ve formě peněžitých dávek nebo poukázek, určí se jejich hodnota na základě úrovně nebo úrovní stanovených podle práva nebo praxe daného členského státu, tak aby žadatelé mohli mít stejnou životní úroveň jako státní příslušníci tohoto státu. Členské státy mohou použít méně příznivé zacházení s žadatelem ve srovnání s vlastními státními příslušníky, zejména pokud je materiální podpora částečně poskytována formou věcných dávek nebo pokud je cílem výše uvedených úrovní, které jsou používány pro vlastní státní příslušníky, zajistit životní úroveň vyšší, než jak je v případě žadatelů stanoveno podle této směrnice.

Článek 18

Další ustanovení o materiálních podmínkách přijetí

1. V případech, kdy je ubytování poskytováno přímo, mělo by mít jednu z těchto forem nebo by mělo být kombinací těchto forem:

- a) zařízení k ubytování žadatelů po dobu posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané na hranicích nebo v tranzitním prostoru;
- b) ubytovací střediska zaručující přiměřenou životní úroveň;
- c) soukromé domy, byty, hotely nebo jiná zařízení vhodná k ubytování žadatelů.

2. Aniž jsou dotčeny jakékoliv zvláštní podmínky zajištěné stanovené v člácích 10 a 11, členské státy zajistí, pokud jde

o ubytování podle odst. 1 písm. a), b) a c) tohoto článku:

- a) aby byla žadatelům zaručena ochrana jejich rodinného života;
- b) aby žadatelé měli možnost komunikace s příbuznými, právními poradci či poradci, se zástupci Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalších příslušných vnitrostátních, mezinárodních a nevládních organizací a subjektů;
- c) aby byl rodinným příslušníkům, právním poradcům nebo poradcům a zástupcům Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a příslušných nevládních organizací, které jsou uznávány daným členským státem, umožněn přístup za účelem pomoci těmto žadatelům. Tento přístup může být omezen výhradně z důvodu bezpečnosti těchto zařízení nebo žadatelů.

3. V případě umístění žadatelů v zařízeních a ubytovacích střediscích uvedených v odst. 1 písm. a) a b) přihlížejí členské státy ke specifickým nebezpečím spojeným s jejich pohlavím a věkem, jakož i k situaci zranitelných osob.

4. Členské státy přijmou vhodná opatření k předcházení násilí a sexuálně motivovanému násilí včetně sexuálních útoků a obtěžování v zařízeních a ubytovacích střediscích uvedených v odst. 1 písm. a) a b).

5. Členské státy pokud možno zajistí, aby nezaopatření dospělí žadatelé se zvláštními potřebami při přijetí byli umístěni společně s blízkými dospělými příbuznými, kteří se již nacházejí ve stejném členském státě a kteří jsou za ně zodpovědní, ať již podle práva nebo praxe daného členského státu.

6. Členské státy zajistí, aby se žadatelé stěhovali z jednoho bydliště do druhého jen v nezbytných případech. Členské státy umožní žadatelům, aby vyrozuměli své právní poradce či poradce o změně bydliště a o své nové adrese.

7. Personál ubytovacích středisek musí být vhodně vyškolený a ve vztahu k informacím, získaným při výkonu své práce je povinen dodržovat pravidla důvěrnosti stanovené vnitrostátním právem.

8. Členské státy mohou prostřednictvím poradního orgánu nebo rady zastupující ubytované osoby zapojit žadatele do správy hmotných zdrojů i nemateriálních aspektů života v ubytovacím středisku.

9. V řádně odůvodněných případech mohou členské státy výjimečně přijmout pravidla pro materiální podmínky přijetí odchylná se od tohoto článku, jež se použijí po přiměřenou dobu, která musí být co nejkratší, pokud

- a) je nutné posouzení zvláštních potřeb žadatele v souladu s článkem 22;
- b) běžně dostupné ubytovací kapacity jsou dočasně vyčerpány.

I za těchto jiných podmínek musí být zajištěny základní potřeby žadatele.

Článek 19

Zdravotní péče

1. Členské státy zajistí, aby byla žadatelům poskytnuta potřebná zdravotní péče, a to přinejmenším nutná a neodkladná péče v případě onemocnění a závažných duševních poruch.

2. Členské státy poskytnou potřebnou lékařskou a jinou pomoc žadatelům se zvláštními potřebami při přijetí, případně včetně odpovídající psychologické péče.

KAPITOLA III

OMEZENÍ NEBO ODNĚTÍ VÝHOD MATERIÁLNÍCH PODMÍNEK PŘIJETÍ

Článek 20

Omezení nebo odnětí výhod materiálních podmínek přijetí

1. Členské státy mohou omezit nebo ve výjimečných a řádně odůvodněných případech odejmout výhody materiálních podmínek přijetí, pokud žadatel:

- a) opustí místo pobytu určené příslušným orgánem, aniž by jej o tom vyrozuměl anebo aniž by získal povolení, je-li nezbytné;
- b) v přiměřené lhůtě stanovené vnitrostátním právem nesplní ohlašovací povinnost, neposkytne požadované informace nebo se nedostaví na osobní pohovor týkající se azylového řízení, nebo
- c) podal následnou žádost ve smyslu čl. 2 písm. q) směrnice 2013/32/EU.

Je-li žadatel v případech uvedených v písmenech a) a b) nalezen, nebo přihlásí-li se dobrovolně příslušnému orgánu, přijme se s přihlédnutím k důvodům, proč místo opustil, řádně odůvodněné rozhodnutí o opětovném přiznání některých nebo všech odejmutých nebo omezených výhod materiálních podmínek přijetí.

2. Členské státy mohou výhody materiálních podmínek přijetí také omezit, pokud zjistí, že žadatel bez opodstatněného důvodu nepodal žádost o mezinárodní ochranu v nejkratší přiměřené době po svém vstupu do daného členského státu.

3. Členské státy mohou výhody materiálních podmínek přijetí omezit nebo odejmout, pokud žadatel zatajil, že disponuje peněžními prostředky, a tak neoprávněně požíval výhod materiálních podmínek přijetí.

4. Členské státy mohou stanovit sankce za závažné porušení řádu ubytovacích středisek nebo za použití hrubého násilí.

5. Rozhodnutí o omezení nebo odnětí výhod materiálních podmínek přijetí a o sankcích ve smyslu odstavců 1, 2, 3 a 4 tohoto článku se přijímají vždy v jednotlivém případě, objektivně a nestranně a musí obsahovat odůvodnění. Rozhodnutí musí vycházet z konkrétní situace dotyčné osoby, zejména pokud jde o osoby uvedené v článku 21, a zohledňovat zásadu proporcionality. Za všech okolností musí členské státy zajistit přístup ke zdravotní péči podle článku 19 a důstojné životní podmínky pro všechny žadatele.

6. Členské státy zajistí, aby výhody materiálních podmínek přijetí nebyly odejmuty ani omezeny před přijetím rozhodnutí podle odstavce 5.

KAPITOLA IV

USTANOVENÍ O ZRANITELNÝCH OSOBÁCH

Článek 21

Obecná zásada

Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřizky.

Článek 22

Posouzení zvláštních potřeb zranitelných osob při přijetí

1. Za účelem účinného provádění článku 21 posoudí členské státy, je-li žadatel žadatelem se zvláštními potřebami při přijetí. Členské státy rovněž určí povahu těchto potřeb.

Toto posouzení se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.

Členské státy zajistí, aby podpora poskytovaná žadatelům se zvláštními potřebami při přijetí v souladu s touto směrnicí zohledňovala jejich zvláštní potřeby při přijetí po celou dobu azylového řízení a aby byla jejich situace vhodným způsobem sledována.

2. Posouzení podle odstavce 1 nemusí mít formu správního řízení.

3. Za osoby se zvláštními potřebami při přijetí, které mohou požívat zvláštní podpory v souladu s touto směrnicí, mohou být považovány pouze zranitelné osoby podle článku 21.

4. Posouzeními stanovenými v odstavci 1 není dotčeno posuzování potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

Článek 23

Nezletilé osoby

1. Při provádění ustanovení této směrnice týkajících se nezletilých osob se členské státy řídí v první řadě nejlepším zájmem dítěte. Členské státy zajistí nezletilým osobám životní úroveň, jež je přiměřená jejich fyzickému, duševnímu, duchovnímu, morálnímu a sociálnímu rozvoji.

2. Při posuzování nejlepšího zájmu dítěte členské státy náležitě přihlížejí zejména k následujícím faktorům:

- a) možnostem opětovného sloučení rodiny;
- b) blahu a sociálnímu rozvoji nezletilé osoby, kdy se přihlédne zejména k jejímu původnímu prostředí;
- c) otázkám bezpečnosti a ochrany, zejména pokud existuje riziko, že je nezletilá osoba obětí obchodování s lidmi;

d) názorům nezletilé osoby úměrně jejímu věku a zralosti.

3. Členské státy zajistí, aby měly nezletilé osoby v zařízeních a ubytovacích střediscích podle čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) přístup k volnočasovým aktivitám včetně her a rekreačních aktivit, jež jsou přiměřené jejich věku, jakož i k venkovním aktivitám.

4. Členské státy zajistí přístup k rehabilitačním službám pro nezletilé osoby, které se staly obětí jakékoliv formy zneužívání, zanedbávání, vykořisťování, mučení nebo krutého, nelidského a ponižujícího zacházení nebo trpěly v ozbrojených konfliktech, a zajistí, aby jim v případě potřeby byla poskytnuta odpovídající psychologická péče a kvalifikované poradenství.

5. Členské státy zajistí, aby nezletilé děti žadatelů nebo nezletilí žadatelé byli umístěni se svými rodiči, svými svobodnými nezletilými sourozenci nebo s dospělou osobou, která je za ně podle práva nebo praxe daného členského státu zodpovědná, pokud je to v nejlepším zájmu dotyčných nezletilých osob.

Článek 24

Nezletilé osoby bez doprovodu

1. Členské státy přijmou co nejdříve opatření k zajištění zástupce, který bude nezletilé osoby bez doprovodu zastupovat a pomáhat jim, tak aby mohly uplatňovat svá práva a plnit povinnosti podle této směrnice. Nezletilá osoba bez doprovodu je o jmenování zástupce neprodleně informována. Zástupce musí při provádění svých povinností postupovat v souladu s nejlepším zájmem dítěte, jak stanoví čl. 23 odst. 2, a musí mít k tomuto účelu nezbytné odborné znalosti. S cílem zajistit blaho a sociální rozvoj nezletilé osoby ve smyslu čl. 23 odst. 2 písm. b) lze změnit osobu jednající jako zástupce jen v nezbytných případech. Zástupci se nemohou stát organizace nebo jednotlivé osoby, jejichž zájmy jsou nebo by mohly být potenciálně v rozporu se zájmy nezletilé osoby bez doprovodu.

Príslušné orgány provádějí pravidelná hodnocení situace těchto nezletilých osob, mimo jiné pokud jde o dostupnost prostředků nezbytných pro zastupování nezletilé osoby bez doprovodu.

2. Nezletilé osoby bez doprovodu, které učiní žádost o mezinárodní ochranu, se od chvíle, kdy jsou přijaty na území členského státu, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu učiněna nebo je posuzována, až do okamžiku, kdy jsou nuceny jej opustit, umísťují:

- a) ke zletilým příbuzným;

b) do pěstounské rodiny;

c) do ubytovacích středisek se zvláštními zařízeními pro nezletilé osoby;

d) do jiného ubytování vhodného pro nezletilé osoby.

Členské státy mohou umístit nezletilé osoby bez doprovodu starší šestnácti let v ubytovacích střediscích pro dospělé žadatele, je-li to v jejich nejlepším zájmu, jak je stanoveno v čl. 23 odst. 2.

Sourozenci mají pokud možno zůstat spolu, přičemž se přihlíží k nejlepšímu zájmu dotyčné nezletilé osoby, a zejména k jejímu věku a stupni zralosti. Změny místa pobytu nezletilých osob bez doprovodu musí být omezeny na minimum.

3. Členské státy začnou s hledáním rodinných příslušníků nezletilé osoby bez doprovodu s ohledem na nejlepší zájem této osoby co nejdříve poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu, případně s pomocí mezinárodních nebo jiných příslušných organizací. V případech ohrožení života nebo fyzické integrity nezletilé osoby nebo jejích blízkých příbuzných, zejména pokud tito příbuzní zůstali v zemi původu, musí být při shromažďování, zpracování a předávání informací o těchto osobách dbáno na důvěrnost těchto informací, aby nebyla ohrožena bezpečnost těchto osob.

4. Osoby pečující o nezletilé osoby bez doprovodu musí mít vhodné odborné vzdělání a být vhodně proškoleny o jejich potřebách a ve vztahu k informacím, získaným při výkonu své práce jsou povinny dodržovat pravidla důvěrnosti stanovená vnitrostátním právem.

Článek 25

Oběti mučení a násilí

1. Členské státy zajistí, aby osobám, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jinému hrubému násilí, byla poskytnuta nezbytná léčba poškození způsobených těmito činy, zejména přístup k vhodnému lékařskému a psychologickému ošetření nebo péči.

2. Osoby pečující o oběti mučení, znásilnění nebo jiného hrubého násilí musí mít vhodné odborné vzdělání a být vhodně proškoleny o jejich potřebách a ve vztahu k informacím získaným při výkonu své práce jsou povinny dodržovat pravidla důvěrnosti stanovená vnitrostátním právem.

KAPITOLA V

OPRAVNÉ PROSTŘEDKY

Článek 26

Opravné prostředky

1. Členské státy zajistí, aby bylo možné podat opravný prostředek v souladu s postupy vnitrostátního práva proti rozhodnutím ohledně přiznání, odnětí nebo omezení výhod podle této směrnice a proti rozhodnutím podle článku 7, jimiž jsou dotčeny zájmy jednotlivého žadatele. Možnost podání opravného prostředku k soudnímu orgánu nebo soudního přezkumu rozhodnutí po skutkové i právní stránce musí být zaručena alespoň v posledním stupni.

2. Členské státy zajistí, aby byla v případech podání opravného prostředku k soudnímu orgánu nebo soudního přezkumu rozhodnutí podle odstavce 1 poskytnuta na žádost bezplatná právní pomoc a zastupování, pokud je tato pomoc nezbytná k tomu, aby byl zajištěn účinný přístup ke spravedlnosti. Tato bezplatná právní pomoci a zastupování musí zahrnovat alespoň vypracování požadovaných procesních dokumentů a účast na jednání před soudem jménem žadatele.

Bezplatnou právní pomoc a zastupování poskytují osoby, které jsou podle vnitrostátního práva připuštěny nebo oprávněny k jejich výkonu a jejichž zájmy nejsou a ani by potenciálně nemohly být v rozporu se zájmy žadatele.

3. Členské státy mohou také stanovit, že bezplatná právní pomoc a zastupování se poskytují:

a) pouze osobám, které nemají dostatečné prostředky nebo

b) pouze prostřednictvím služeb poskytovaných právními poradci nebo jinými poradci, kteří jsou vnitrostátním právem výslovně určeni k tomu, aby žadatelům pomáhali nebo je zastupovali.

Členské státy mohou také stanovit, že bezplatná právní pomoc a zastupování se neposkytuje, pokud podle názoru příslušného orgánu nemá opravný prostředek nebo přezkum reálnou vyhlídku na úspěch. V takovém případě členské státy zajistí, aby právní pomoc a zastupování nebyly svévolně omezovány a aby nebyl omezován účinný přístup žadatele ke spravedlnosti.

4. Členské státy mohou rovněž:

a) stanovit pro poskytování bezplatné právní pomoci a zastupování finanční nebo časová omezení, pokud tato omezení svévolně neomezují přístup k právní pomoci a zastupování;

b) stanovit, že pokud jde o poplatky a jiné náklady, nebude žadatelům poskytnuto příznivější zacházení, než je zacházení obecně poskytované v záležitostech týkajících se právní pomoci vlastním státním příslušníkům.

5. Členské státy mohou požadovat, aby jim žadatel zcela nebo částečně nahradil vynaložené náklady, pokud se jeho finanční situace značně zlepšila nebo pokud bylo rozhodnutí o těchto nákladech přijato na základě nepravdivých informací, které žadatel předložil.

6. Ve vnitrostátním právu se stanoví postupy, kterými se řídí přístup k právní pomoci a zastupování.

KAPITOLA VI

OPATŘENÍ KE ZVÝŠENÍ ÚČINNOSTI PŘIJÍMACÍHO SYSTÉMU

Článek 27

Příslušné orgány

Každý členský stát oznámí Komisi, které orgány odpovídají za plnění povinností plynoucích z této směrnice. Členské státy Komisi vyrozumí o změnách těchto orgánů.

Článek 28

Systém řízení, sledování a dozoru

1. S patřičným ohledem na své ústavní struktury členské státy zavedou vhodný mechanismus, jenž zajistí řízení a sledování podmínek přijetí a dozor nad jejich kvalitou.

2. Členské státy předloží Komisi do 20. července 2016 příslušné informace podle formuláře uvedeného v příloze I.

Článek 29

Personál a prostředky

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby orgány a jiné organizace provádějící tuto směrnici obdržely nezbytné základní školení o potřebách žadatelů obou pohlaví.

2. Členské státy přidělí potřebné prostředky na uplatňování vnitrostátních právních předpisů provádějících tuto směrnici.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 30

Zprávy

Komise předloží do 20. července 2017 Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice a popřípadě navrhne nezbytné změny.

Členské státy předají Komisi do 20. července 2016 veškeré informace nezbytné pro sestavení této zprávy.

Po předložení první zprávy podává Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice nejméně každých pět let.

Článek 31

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články 1 až 12, články 14 až 28 a článkem 30 a přílohou I nejpozději do 20. července 2015. Neprodleně poskytnou Komisi znění těchto opatření.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnici zrušenou touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 32

Zrušení

Směrnice 2003/9/ES se pro členské státy vázané touto směrnicí zrušuje s účinkem ode dne 21. července 2015, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůty pro provedení směrnice uvedené v příloze II části B ve vnitrostátním právu.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze III.

*Článek 33***Vstup v platnost a použitelnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Články 13 a 29 se použijí od 21. července 2015.

*Článek 34***Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 26. června 2013.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předseda

A. SHATTER

PŘÍLOHA I

Formulář pro předložení informací členskými státy v souladu s čl. 28 odst. 2

Po uplynutí data uvedeného v čl. 28 odst. 2 musí být informace, které mají být předloženy členskými státy, znovu předloženy Komisi, pokud dojde k podstatné změně vnitrostátního práva nebo praxe, které se týkají již poskytnutých informací.

1. Na základě čl. 2 písm. k) a článku 22 vysvětlíte různé kroky při identifikaci osob se zvláštními potřebami přijetí, včetně okamžiku zahájení tohoto procesu a jeho důsledků pro řešení těchto potřeb, zejména pokud jde o nezletilé osoby bez doprovodu, o oběti mučení, znásilnění nebo jiných forem hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, a o oběti obchodování s lidmi.
 2. Uveďte všechny informace o druhu, názvu a formátu dokladů stanovených v článku 6.
 3. S odkazem na článek 15 rozveďte, je-li přístup žadatelů na trh práce spojen se zvláštními podmínkami, a popište podrobně daná omezení.
 4. S odkazem na čl. 2 písm. g) rozveďte, jakým způsobem jsou poskytovány materiální podmínky přijetí (tj. které materiální podmínky přijetí se poskytují formou věcného plnění, peněžitého plnění, poukázek nebo kombinací těchto forem) a uveďte výši denních příspěvků, jež jsou žadatelům poskytovány.
 5. S odkazem na čl. 17 odst. 5 případně vysvětlíte, jaké referenční údaje se podle vnitrostátního práva nebo praxe používají při stanovení výše finanční podpory poskytované žadatelům. V případě, že se s žadatelem zachází méně příznivě než s vlastními státními příslušníky, vysvětlíte důvody tohoto stavu.
-

PŘÍLOHA II

ČÁST A

Zrušená směrnice

(uvedená v článku 32)

Směrnice Rady 2003/9/ES

(Úř. věst. L 31, 6.2.2003, s. 18).

ČÁST B

Lhůta pro provedení ve vnitrostátním právu

(uvedená v článku 32)

Směrnice	Lhůta pro provedení
2003/9/ES	6. únor 2005

PŘÍLOHA III

Srovnávací tabulka

Směrnice 2003/9/ES	Tato směrnice
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 návětí	Čl. 2 návětí
Čl. 2 písm. a)	—
Čl. 2 písm. b)	—
—	Čl. 2 písm. a)
Čl. 2 písm. c)	Čl. 2 písm. b)
Čl. 2 písm. d) návětí	Čl. 2 písm. c) návětí
Čl. 2 písm. d) bod i)	Čl. 2 písm. c) první odrážka
Čl. 2 písm. d) bod ii)	Čl. 2 písm. c) druhá odrážka
—	Čl. 2 písm. c) třetí odrážka
Čl. 2 písm. e), f) a g)	—
—	Čl. 2 písm. d)
Čl. 2 písm. h)	Čl. 2 písm. e)
Čl. 2 písm. i)	Čl. 2 písm. f)
Čl. 2 písm. j)	Čl. 2 písm. g)
Čl. 2 písm. k)	Čl. 2 písm. h)
Čl. 2 písm. l)	Čl. 2 písm. i)
—	Čl. 2 písm. j)
—	Čl. 2 písm. k)
Článek 3	Článek 3
Článek 4	Článek 4
Článek 5	Článek 5
Čl. 6 odst. 1 až 5	Čl. 6 odst. 1 až 5
—	Čl. 6 odst. 6
Čl. 7 odst. 1 a 2	Čl. 7 odst. 1 a 2
Čl. 7 odst. 3	—
Čl. 7 odst. 4 až 6	Čl. 7 odst. 3 až 5

Směrnice 2003/9/ES	Tato směrnice
—	Článek 8
—	Článek 9
—	Článek 10
—	Článek 11
Článek 8	Článek 12
Článek 9	Článek 13
Čl. 10 odst. 1	Čl. 14 odst. 1
Čl. 10 odst. 2	Čl. 14 odst. 2 první pododstavec
—	Čl. 14 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 10 odst. 3	Čl. 14 odst. 3
Čl. 11 odst. 1	—
—	Čl. 15 odst. 1
Čl. 11 odst. 2	Čl. 15 odst. 2
Čl. 11 odst. 3	Čl. 15 odst. 3
Čl. 11 odst. 4	—
Článek 12	Článek 16
Čl. 13 odst. 1 až 4	Čl. 17 odst. 1 až 4
Čl. 13 odst. 5	—
—	Čl. 17 odst. 5
Čl. 14 odst. 1	Čl. 18 odst. 1
Čl. 14 odst. 2 první pododstavec návětí, písm. a) a b)	Čl. 18 odst. 2 návětí, písm. a) a b)
čl. 14 odst. 7	Čl. 18 odst. 2 písm. c)
—	Čl. 18 odst. 3
Čl. 14 odst. 2 druhý pododstavec	Čl. 18 odst. 4
Čl. 14 odst. 3	—
—	Čl. 18 odst. 5

Směrnice 2003/9/ES	Tato směrnice
Čl. 14 odst. 4	Čl. 18 odst. 6
Čl. 14 odst. 5	Čl. 18 odst. 7
Čl. 14 odst. 6	Čl. 18 odst. 8
Čl. 14 odst. 8 první pododstavec návětí první odrážka	Čl. 18 odst. 9 první pododstavec návětí písm. a)
Čl. 14 odst. 8 první pododstavec druhá odrážka	—
Čl. 14 odst. 8 první pododstavec třetí odrážka	Čl. 18 odst. 9 první pododstavec písm. b)
Čl. 14 odst. 8 první pododstavec čtvrtá odrážka	—
Čl. 14 odst. 8 druhý pododstavec	Čl. 18 odst. 9 druhý pododstavec
Článek 15	Článek 19
Čl. 16 odst. 1 návětí	Čl. 20 odst. 1 návětí
Čl. 16 odst. 1 písm. a) první pododstavec první, druhá a třetí odrážka	Čl. 20 odst. 1 první pododstavec písm. a), b) a c)
Čl. 16 odst. 1 písm. a) druhý pododstavec	Čl. 20 odst. 1 druhý pododstavec
Čl. 16 odst. 1 písm. b)	—
Čl. 16 odst. 2	—
—	Čl. 20 odst. 2 a 3
Čl. 16 odst. 3 až 5	Čl. 20 odst. 4 až 6
Čl. 17 odst. 1	Článek 21
Čl. 17 odst. 2	—
—	Článek 22
Čl. 18 odst. 1	Čl. 23 odst. 1
—	Čl. 23 odst. 2 a 3
Čl. 18 odst. 2	Čl. 23 odst. 4
—	Čl. 23 odst. 5
Článek 19	Článek 24
Článek 20	Čl. 25 odst. 1
—	Čl. 25 odst. 2
Čl. 21 odst. 1	Čl. 26 odst. 1

Směrnice 2003/9/ES	Tato směrnice
—	Čl. 26 odst. 2 až 5
Čl. 21 odst. 2	Čl. 26 odst. 6
Článek 22	—
—	Článek 27
Článek 23	Čl. 28 odst. 1
—	Čl. 28 odst. 2
Článek 24	Článek 29
Článek 25	Článek 30
Článek 26	Článek 31
—	Článek 32
Článek 27	Čl. 33 první pododstavec
—	Čl. 33 druhý pododstavec
Článek 28	Článek 34
—	Příloha I
—	Příloha II
—	Příloha III

CENY PŘEDPLATNÉHO NA ROK 2013 (bez DPH, včetně poštovního za obvyklou zásilku)

Úřední věstník EU, řady L + C, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	1 300 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, tištěné vydání + roční DVD	22 úředních jazyků EU	1 420 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada L, pouze tištěné vydání	22 úředních jazyků EU	910 EUR ročně
Úřední věstník EU, řady L + C, měsíční DVD (souhrnný)	22 úředních jazyků EU	100 EUR ročně
Dodatek k Úřednímu věstníku (řada S), DVD, jedno vydání týdně	mnohojazyčné: 23 úředních jazyků EU	200 EUR ročně
Úřední věstník EU, řada C – Výběrová řízení	jazyky, kterých se týká výběrové řízení	50 EUR ročně

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, který vychází v úředních jazycích Evropské unie, je k dispozici ve 22 jazykových verzích. Zahrnuje řady L (Právní předpisy) a C (Informace a oznámení).

Každá jazyková verze má samostatné předplatné.

V souladu s nařízením Rady (ES) č. 920/2005, zveřejněným v Úředním věstníku L 156 ze dne 18. června 2005, které stanoví, že orgány Evropské unie nejsou dočasně vázány povinností sepsat všechny akty v irštině a zveřejňovat je v tomto jazyce, je Úřední věstník vydávaný v irském jazyce prodáván zvlášť.

Předplatné dodatku k Úřednímu věstníku (řada S – Dodatek k *Úřednímu věstníku Evropské unie*) zahrnuje znění ve všech 23 úředních jazycích na jednom mnohojazyčném DVD.

Předplatné *Úředního věstníku Evropské unie* opravňuje na požádání k obdržení různých příloh Úředního věstníku. Předplatitelé jsou na vydávání příloh upozorňováni prostřednictvím „oznámení čtenářům“ zveřejňovaného v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Prodej a předplatné

Předplatné různých placených periodik, jako například předplatné *Úředního věstníku Evropské unie*, lze získat u našich distributorů. Seznam distributorů se nachází na této internetové adrese:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_cs.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) nabízí přímý a bezplatný přístup k právu Evropské unie. Tyto internetové stránky umožňují nahlížet do *Úředního věstníku Evropské unie* a obsahují rovněž smlouvy, právní předpisy, judikaturu a návrhy právních předpisů.

Více informací o Evropské unii naleznete na adrese: <http://europa.eu>

